Cazul UFO

UNIDENTIFIED FLYING OBJECT

Obiecte Zburătoare Neidentificate

Morris K. Jessup

"Varo Edition"

Prefaţă

În dimineaţa de 20 Aprilie a anului 1959 , un astronom se sinucide în Dade County Park , în Florida. Inhalează fumul de eşapament al propriului automobil , pe care l-a introdus în maşină cu ajutorul unui furtun conectat la sistemul de evacuare , şi moare în aceeaşi obscuritate academică în care a trăit , în mod subit , şi aproape necunoscut în lumea disciplinei ştiinţifice de care se ocupase.

În mod ironic singura recunoaştere publică a omului de ştiinţă a venit din partea laicilor care i-au citit seria de patru cărţi având ca subiect Obiectele Zburătoare Neidentificate.

Prima carte a lui Morris K. Jessup , „The Case For the UFO" , a avut tendinţa să-l înstrăineze de colegii săi , deşi ea a apărut şi a dispărut repede , cu vânzări relativ mici. Editura care a publicat-o a trebuit să vândă cartea librăriilor de mâna a doua , la preţul de un dolar bucata. Astăzi , o copie a cărţii se vinde cu cel puţin două zeci şi cinci de dolari , numai dacă puteţi găsi una.

S-a mai tipărit apoi o broşură a aceleiaşi cărţi , publicată fiind în 1955 de către Bantam Books , şi care l-a implicat pe Jessup într-unul dintre cele mai bizare mistere ale istoriei UFO. O refacere adnotată a acestei broşuri a fost laborios adăugată pe tiparniţe şi tipărită pentru puţin timp de către Garland , o companie din Texas , producătoare de echipament militar.

Fiecare pagină a fost executată fiind supusă unei duble tipărituri , prima făcută cu cerneală neagră , pentru textul iniţial al cărţii , iar următoarea executată cu cerneală

roşie , reprezentând adnotările făcute asupra cărţii de trei oameni , ce par a fi ori ţigani , ori nişte farsori , ori specii cosmice care trăiesc printre oameni. Spirala adnotărilor leagă textul cărţii devenind un procent de până la 11% din acest volum , iar din acestea două împreună rezultă peste două sute de pagini , care încep a fi cunoscute ca fiind Ediţia Adnotată. Reeditarea devine curând legendă. Câţiva entuziaşti ai fenomenului UFO pretind că au văzut copia cărţii pe care s-au făcut adnotările originale , şi au existat zvonuri care spuneau că un cerc restrâns de apropiaţi ai răposatului domn Jessup au fost în posesia copiei. Mulţi alţii spuneau că aceasta nici măcar nu a existat vreodată.

Datorită faptului că dumneavoastră aveţi aici o copie exactă , virtuală , a acestei Ediţii Adnotate a cărţii , devine evident că aceasta a existat în realitate. Dar vom rămâne totuşi cu marea întrebare... De ce să-şi dea atâta osteneală un furnizor guvernamental să retipărească o carte ce a fost deja respinsă de comunitatea ştiinţifică , şi , mai mult – care includea scrisori misterioase către autor , şi chiar diverse adnotări bizare ? Iar acest mister ne poate conduce către bănuiala că volumul a fost republicat de către fabricantul de echipament militar la cererea armatei , lucru ce poate implica şi interese guvernamentale asupra studiilor despre ciudatele apariţii UFO.

Trecutul lui Jessup

Nu sunt cunoscute prea multe detalii despre viaţa lui Jessup înainte de a fi remarcat ca fiind unul dintre primii scriitori despre UFO , aceasta mai ales datorită faptului că nimeni nu s-a deranjat să facă cercetările necesare. Probabil că cel mai relevant lucru pe care ufologia îl cunoştea despre el , înaintea implicării sale în cazul farfuriilor zburătoare , se află scris pe coperta interioară a primei sale cărţi.

El este descris acolo ca profesor de astronomie şi matematică la Universitatea din Michigan şi la Universitatea Drake. Coperta acestei cărţi specifică şi faptul că Jessup şi-a completat teza de doctorat cu specializare în astro-fizică la Universitatea din Michigan , deşi nu se precizează dacă i-a fost acordată sau nu , o diplomă. În lumea academică această teză este lucrul care încheie un ciclu , şi este ultimul pas spre acordarea titlului de doctorat. Uneori , aceşti candidaţi la doctorat , sunt numiţi deja de către asociaţii lor cu titlul de „Doctor” , deşi acest termen nu poate fi utilizat de ei oficial. Acesta pare a fi şi cazul domnului Jessup , apelat adesea cu titlul de „Doctor Jessup” , dar care nu a folosit niciodată acest termen , nici în corespondenţa sa , nici pe coperţile sau în titlurile paginilor celor patru cărţi ale sale. Foarte probabil , Jessup nu a luat niciodată diploma de recunoaştere a doctoratului.

Aparent , teza sa constă într-un raport despre un program propriu de cercetări care (din nou ne raportăm la aceste coperţi) , are ca rezultat descoperirea a câtorva mii de stele duble , care sunt acum catalogate în *Memoirs of the Roial Astronomical Society of London. (Memoriile Societăţii Astronomice Regale din Londra).*

Scurta biografie notează de asemenea şi alte importante activităţi de cercetare ale lui Jessup. Se arată că a fost desemnat de către Departamentul de Agricultură al Statelor Unite pentru a face studii despre sursele de cauciuc natural din zona izvoarelor Amazonului , nefiind indicată o dată anume. El face şi studii arheologice despre cultura Maya , în jungla din America Centrală , pentru Institutul Carnegie din Washington.

Fără a indica sursa unor finanţări , aceeaşi copertă declară că el a explorat ruinele civilizaţiei Inca , în Peru , şi a ajuns la concluzia că lucrările făcute din blocuri masive de piatră , pe care le-a găsit acolo , au fost ridicate folosindu-se levitaţia , de către nave spaţiale , în timpuri antediluviene. De asemenea :

„Ultimele explorări ale domnului Jessup l-au dus pe acesta pe înaltul platou din Mexico , unde a descoperit un grup extins de cratere. Sunt similare şi la fel de mari precum misterioasele cratere Lunare , Hyginus N şi Linne , credinţa sa fiind aceea că ele au fost făcute de obiecte din spaţiu. Craterele sunt în prezent obiectul unui studiu realizat cu ajutorul fotografiilor aeriene , iar rezultatele studiului vor fi gata pentru publicare în aproximativ optsprezece luni.”

Se pare că nu a mai fost niciodată continuată explorarea acelor cratere. Potrivit lui James W. Moseley , fost editor la Saucer News , Jessup a căutat sponsorizări la universităţi , la fundaţii , sau chiar finanţări private , fără a avea succes în a găsi fonduri suficiente şi nereuşind să stîrnească interesul.

Scrisorile lui Allende

Misterul acestei ediţii adnotate retipărite a cărţii *The Case for the UFO ,* a fost precedat de o serie de scrisori ciudate , primite de Jessup de la un anume Carlos Miguel Allende. Două dintre acestea , reproduse parţial în Ediţia Adnotată , vor apărea în paginile ce urmează. Aceste scrisori susţin că , urmare a unui experiment ciudat desfăşurat pe apă , în care s-au folosit principiile lui Einstein asupra Teoriei Câmpului Unificat , un distrugător şi întregul său echipaj a devenit invizibil , în Octombrie 1943.

„Câmpul avea efectiv o formă eliptică , sferoidală.” , scrie Allende. Mai adaugă şi că „orice persoană aflată în interiorul acelei sfere , avea o formă neclară , vag definită ,

iar ca urmare a experimentului , unii membrii echipajului au înnebunit." Mai multe aspecte îngrozitoare ale acestui presupus experiment sunt detaliate în aceste două scrisori .

Scrisorile lui Allende devin legate cu Ediţia Adnotată atunci când „Varo Manufacturing Company" îl contactează pe Jessup , cu privire la acestea.

Implicarea neobişnuită a „Varo Manufacturing Company" în acest mister , începe la câteva luni după Februarie 1956. În luna Aprilie a acelui an , Amiralul N. Furth , şeful Biroului de Cercetări Navale din Washington D.C. , primeşte un plic poştal marcat în Seminole – un orăşel în Texas. Pe plic era inscripţionată nota „Paşte Fericit". Când Furth deschide plicul , el găseşte o copie a cărţii scrise de Jessup. Nu putem fi siguri de reacţia lui Furth , dar putem presupune că el a răsfoit cartea , iar interesul i-a fost captat de o serie de adnotări , interjecţii , sublinieri , etc. , făcute în trei culori de cerneală , aparent de către trei persoane diferite. Numai numele unuia dintre autorii acestor adnotări apare în aceste note , acela fiind „Jemi".

Cărticica părea să fi trecut de câteva ori la rând prin mâinile ciudaţilor adnotatori. Această concluzie putea fi trasă din faptul că acele note indicau discuţii între doi , sau între toţi cei trei oameni , răspunzând la întrebări , şi pe alocuri subliniind anumite pasaje , precum apăreau şi adăugiri făcute de unul sau de către ceilalţi doi. Unele adnotări fuseseră şterse prin acoperirea lor cu markerul.

Notele aveau un ton de o ciudăţenie absolută. Uneori ei sunt de acord cu textul original al lui Jessup ; alteori îl contrazic, referindu-se la două feluri de oameni care trăiesc în spaţiu. Ei specifică două habitate pentru oamenii spaţiului : subacvatici , şi ceea ce ei numesc „Stază Neutră" – termenul din urmă fiind aparent în acord cu expunerea lui Jessup cu privire la punctele de gravitaţie neutră în spaţiu.

Ei menţionează construcţii şi oraşe subacvatice şi identifică două grupe de oameni spaţiali , denumiţi „L-M" şi „S-M". Grupul „L-M" sunt descrişi ca fiind paşnici , iar „S-M" având o natură sinistră.

Unii din termenii folosiţi puteau fi familiari oricărui ufologist al anilor 1950 , dar existau şi alte expresii , aparţinând unui tip de vocabular extraterestru , ce nu au mai fost utilizate niciodată pînă atunci în literatura „farfuriilor zburătoare".

Unii dintre aceşti termeni erau : Navă-Mamă , Navă-Cămin , Nava Morţii , Marea Arcă , Marele Bombardament , Marea Întoarcere , Marele Război , Omuleţii , Câmpuri de Forţă , Îngheţare Profundă , Marcatori de Măsură , Nave Scut , Câmpuri Magnetice şi Gravitaţionale , Foaie de Diamant , Raze Cosmice , Cuţite de Forţă , Încrustaţii de Lucru , Ştergerea Convorbirii , Telepat , Strat Arzător , Noduri , Vortex , Reţea Magnetică.

Ei explică ce se întâmplă oamenilor , navelor şi avioanelor care dispar , lucruri discutate în textul original al lui Jessup - şi vorbesc despre originea norilor şi a

furtunilor ciudate , de lucruri căzute din cer , urme şi semne stranii , şi despre alte probleme ridicate de Jessup.

Două teorii

Nu cunoaştem reacţia personală a Amiralului Furth la vederea acestor stranii adnotări asupra cărţii. Istoria acestei chestiuni , din nou având surse confidenţiale , urmează a se desfăşura câteva luni mai târziu , în Iulie sau August , în acelaşi an , când broşura i-a fost trimisă Maiorului Darrel R. Ritter , de la *United States Marine Corps* , responsabil de proiectele aeronautice în cadrul Biroului de Cercetări Navale. (*Office of Naval Research) .* Curând după aceea , şi fără alte date disponibile , se alătură Biroului de Cercetări Navale şi Căpitanul Sidney Sherby care , împreună cu George W. Hoover , Comandant responsabil de Proiectele Speciale ale O.N.R – se arată a fi interesaţi de această carte.

Sherby şi Hoover erau profund implicaţi în dezvoltarea sateliţilor şi în supervizarea sistemelor care au făcut mai târziu posibilă plasarea primului satelit artificial al Statelor Unite pe orbită. Unii împătimiţi ai UFO şi-au exprimat convingerea că aceştia coordonau de asemenea şi cercetări asupra gravitaţiei şi că acesta a fost motivaţia interesului lor pentru carte.

Cartea a fost luată evident de la firma Varo de către Sherby , posibil în colaborare cu Hoover. În acel timp , Varo era adânc implicată în design aero-spaţial şi producţie pentru armată. O diviziune a fost denumită „Asistenţa Militară” , aceasta coordonând activitatea firmei în relaţia cu guvernul , şi executând ocazional servicii pentru personalul militar (aşa cum pot face multe societăţi comerciale).

În orice caz , Divizia de Asistenţă Militară acceptă să tipărească un număr limitat de copii ale acestei ediţii adnotate , şi aceasta este sârguincios dactilografiată de doamna Michael Ann Dunn , secretara personală a preşedintelui companiei , domnul Stanton. (Întâmplător doamna Dunn nu mai lucrează la Varo. Iar Varo ne spune că în arhiva dosarelor angajaţilor nu se regăsesc date privind angajarea ei acolo !)

Două teorii derivă din publicarea de către Varo a acestei ediţii adnotate.

(1) Înalţii responsabili militari trec această chestiune prin eşaloanele militare inferioare , evitând astfel responsabilitatea pe care ar fi atras-o orice fel de publicitate , şi comandă publicarea în secret la Varo , aceasta având o încadrare la vârful securităţii militare – ocolind astfel trimiterea spre publicare către o sursă guvernamentală , unde ar fi putut avea loc eventuale scurgeri de informaţii. Armata era interesată de aplicaţiile notelor cercetate în secret , care ar fi putut fi realizate de Statele Unite. După tipărire , ediţia limitată putea fi

trimisă celor interesaţi , şi distribuită altor contractori angajaţi în dezvoltarea militară secretă.

(2) Eşalonul inferior de ofiţeri , precum Sherby , ar fi putut avea profunde interese personale în dezlegarea misterului UFO , şi aveau nevoie de copii pe care să le pună la dispoziţia altor ofiţeri ai Marinei , care aveau aceleaşi interese. Motivând interesul personal , ei puteau cere la Varo să execute retipărirea , ştiind că furnizorul nu se va plânge de aceasta , deoarece se mai făcuseră şi înainte multe favoruri speciale către personalul militar.

Ultima dintre aceste două alternative este mai credibilă scriitorului. Nu pare să fi fost angajat un înalt grad de securitate aici. Jessup a fost sunat de Varo şi i s-a arătat cartea , şi nimic din scrierile sale ulterioare sau din conversaţiile care s-au raportat , nu arată că a cerut să fie păstrat secretul. A fost obţinută permisiunea autorului şi a editurii , Citadel Press , pentru a reproduce textul cărţii originale. Jessup a primit câteva exemplare , fiind probabil sursa acelor copii pe care cei câţiva investigatori UFO pretind că le-au avut.

O astfel de copie , potrivit lui Riley H. Crabb , Director al „Borderland Sciences Research" , i-a fost dată mai târziu lui Bryant H. Reeves , autorul a două cărţi publicate de Ray Palmer.

Crabb mi-a spus recent că a văzut Ediţia Varo vizitându-l pe Reeves , la acesta acasă , în Virginia Beach. Reeves a fost de acord să-i împrumute volumul pentru scurtă vreme , iar Crabb , care mi-a spus că amândoi , atât el cât şi Reeves erau supravegheaţi , a ezitat să-l ia cu el pentru a-l duce personal acasă , în California. Şi l-a trimis sie însuşi prin poştă , dar a fost pierdut apoi în sistemul poştal.

O tradiţie a ghinionului sau a împrejurărilor stranii pare a fi legată de posesia Ediţiei Varo. Casa unui om , împreună cu această carte , au fost distruse într-un incendiu , la scurtă vreme după ce el achiziţionase o copie. Căpitanul Edward J. Ruppelt , fostul şef al Proiectului Bluebook , suferă un fatal atac de cord , se presupune că la scurt timp după citirea unei copii împrumutate. Robert Loftin , autor UFO , moare şi el prematur , existând zvonuri că ar fi deţinut , de asemenea , un exemplar. Desigur , cu excepţia deceselor , acestea sunt simple bârfe , şi , dacă sunt adevărate , ar putea fi rezultatul unor coincidenţe.

Indiferent de motivaţia ce a dus la retipărirea Ediţiei Adnotate , nici Varo şi nici Armata nu puteau să prevadă zelul cu care investigatorii civili ai UFO foloseau această carte ca pe o dovadă. Intrigaţi de mister şi punându-şi întrebări în legătură cu moartea prematură a lui Jessup , ufologii au început să cerceteze. Cel puţin două reviste naţionale au publicat articole despre moartea lui Jessup şi despre legătura lui cu ediţia cărţii.

Implicarea Noastră Personală

Implicarea noastră în misterul ce-l înconjoară pe Jessup începe după aflarea veştii despre sinuciderea sa , şi începe privind printre zvonurile care se referă la aspectele de mai sus. Constatările noastre au devenit baza unei cărţi - „*The Strange Case of Dr. M.K. Jessup"* - (Cazul Straniu al Dr. Morris K. Jessup) , publicată în 1963 de Saucerian Books şi retipărită în 1965 şi 1967.

Cartea cuprinde un capitol despre Ediţia Adnotată şi reproduce Prefaţa cu adnotările , deşi nu este un facsimil. Prefaţa a fost pusă la dispoziţie de Rilley Crabb , de la „*Borderland Sciences Research Associates Foundation, Inc*." Interesul nostru a continuat , deşi nu am văzut niciodată o copie a *Ediţiei Adnotate* şi ne-am îndoit adeseori că aceasta a existat cu adevărat.

Unul din corespondenţii noştrii pretindea că deţine volumul complet , într-un format de tip foto-copie , şi ne-a trimis un al doilea rând de copii făcute după câteva pagini , pentru a ne demonstra acest lucru. Brad Steiger furnizează reproduceri în miniatură făcute după trei din paginile reale , pentru a ilustra articolul „Cheia Fantastică a Misterului Farfuriilor Zburătoare" , în revista-magazin *Saga ,* în Noiembrie 1967. El menţionează că reproducerile sunt făcute după o copie a unui microfilm , deţinut de Stephen Yankee.

Am achiziţionat în cele din urmă unul dintre rarele exemplare originale , în 1971 , de la un prieten al răposatului domn Jessup , căruia i-a fost dat una dintre copii de către editorul acesteia. Observând acurateţea tipăriturii şi starea fizică bună a copiei noastre , am început să cochetăm cu ideea unei retipăriri originale.

Sunt preşedintele unei mici companii de publicaţii , Saucerian Press Inc. , care este specializată în ediţii limitate , având ca subiect lucrări referitoare la obiecte zburătoare neidentificate. Vânzările acestor cărţi , arareori depăşesc 2000 de copii , iar scopul principal al editorului este de a oferi distribuţia lucrărilor care nu justifică publicarea lor pentru comercializarea la scară largă.

Publicarea unui facsimil al Ediţiei Adnotate ne putea ridica probleme. Ar conţine de două ori mai multe pagini decât publicaţiile noastre obişnuite ; ar necesita costuri ridicate pentru separarea negativelor şi tipărire , iar cererea acestui facsimil ar fi fost mult mai limitată decât a publicaţiilor noastre uzuale. Se putea cere o serie de nu mai mult de 500 de exemplare , pe care trebuia să le vindem cu un preţ relativ ridicat. În timp ce prudenţa ne cerea să renunţăm la ideea publicării , alte două copleşitoare considerente ne-au îndemnat să o facem. Ediţia originală a cărţii „*The Case For the UFO"* nu s-a mai tipărit de multă vreme , cartea devenind foarte rară prin anticariate. „*The Annotated Edition" (Ediţia Adnotată)* a fost aproape legendară , înconjurată de prea multe mistere şi controverse , indisponibilă celor care studiau serios misterele UFO , de negăsit în librării sau prin achiziţii particulare.

În Iulie 1972 , Saucerian Press ia decizia pozitivă de a publica această ediţie.

....
....

....

Ediţia în Original

Am reprodus originalul atât de fidel pe cât a fost posibil , cu ajutorul dispozitivelor foto-mecanice pe care le avem la dispoziţie.

Ediţia cărţii originale începe cu o Introducere ce apare în paginile următoare. Nici o informaţie cu privire la paternitatea acestei Introduceri nu este prezentată în acest original.

Ea este , oricum , făcută competent , fiind de ajutor în a explica ceea ce urmează , şi oferind informaţii suplimentare despre structura volumului.

În exemplarul nostru original , Apendicele este inserat între Introducerea originală a textului scris de Jessup , şi prima parte a cărţii. Deşi acest lucru poate fi o greşeală de legare a cărţii , Apendicele , constând din cele două scrisori ale lui Allende , ajută la stabilirea tonului şi a scenei *Ediţiei Adnotate* , şi cel mai probabil a fost aşezat acolo cu un scop precis. Fără să avem o a doua copie , pentru comparaţie , am inclus Apendicele în acelaşi loc , chiar dacă acesta presupune o amplasare exactă.

....
....

....

„Scriitorul este fericit că munca sa va fi tipărită. Crede că aceasta va însemna o contribuţie în literatura Ufologiei , un mic monument adus acestor stranii şi minunate vremuri care au început cu Kenneth Arnold în 1947.”

Gray Barker

Iulie 1973

Introducere

Observaţii care presupun cunoaşterea îndeaproape a UFO , despre mişcarea lor , originea lor , fondul , istoria lor , şi despre habitatul ocupanţilor acestor UFO , oferă un subiect interesant pentru investigaţie. Astfel de observaţii le găsim într-o copie a ediţiei cărţii lui M. K. Jessup , *"Case for the UFO's" (Cazul UFO).* Datorită posibilităţii pe care o acordăm descoperirii unor indicii referitoare la natura gravitaţiei , nici un element posibil , deşi poate fi rău văzut de către ştiinţa clasică , nu ar trebui trecut cu vederea.

Copia adnotată , adresată Amiralului N. Furth , superior al Biroului de Cercetări Navale , Washington 25 , D.C. , vine într-un plic specific documentelor , înregistrat poştal în Seminole , Texas , 1955. Textul scris cu cerneală pe una din feţele plicului era „*Paşte Fericit*”. În luna Iulie sau August a aceluiaşi an cartea apare şi în corespondenţa Maiorului Darrell L. Ritter , Corpul Marină al Statelor Unite , Biroul de Proiecte Aeronautice din cadrul Biroului de Cercetări Navale. Când Căpitanul Sidney Sherby înaintează un raport , obţine cartea de la Maiorul Ritter. Căpitanul Sherby şi Comandantul George W. Hoover , Ofiţer al Proiectelor Speciale al O.N.R. (*Office of Naval Research*) - erau interesaţi direct de anumite materiale cuprinse în carte.

Varo Mfg. Co. , Garland , Texas , se oferă să republice cartea împreună cu toate adnotările , într-o ediţie foarte limitată , prevăzând şi luând în considerare urmărirea în continuare a acestui material neconvenţional.

Doamna Michael Ann Dunn și-a asumat sarcina de a rescrie această carte incluzând toate notele , interjecţiile , sublinierile , etc. , prezervând forma, poziția, culoarea , și notele de subsol la fel ca şi semnificaţia acestora şi relaţia dintre textul original şi copia adnotată. Nu au fost făcute încercări cu raze ultra-violete sau alte metode , pentru a citi materialul care fusese încrucişat de către unul (sau altul - n.t.) din corespondenţi.

Se pare că aceste observaţii au fost scrise de trei persoane. Folosirea a trei culori distincte de cerneală – albastru , albastru/violet şi albastru/verzui – împreună cu deosebirile scrisului de mână , conduc la această concluzie. Ne vom referi în continuare la ei ca fiind Domnul A , Domnul B , şi Jemi.

Se presupune că a treia persoană a fost Jemi , datorită folosirii directe a numelui „Jemi” în saluturile şi referirile făcute la el de-a lungul cărţii de cei numiţi Domnul A (Verde) , şi Domnul B (Albastru). Sunt multe astfel de referiri , unele care apar în paginile 2, 81, 122, 126, şi 162 , în cartea originală. Este fireşte posibil ca aceasta să fie numai o formulă de salut.

Este posibil ca doi dintre aceşti oameni să fie gemeni. Se fac două referiri la acest cuvânt. Ele apar pe pagina 6 şi pagina 81 în cartea originală. Presupunerea că Domnul A este unul dintre aceşti gemeni poate fi corectă. Pe pagina 81 Domnul A scrie şi subliniază „... şi nu ştiu cum am ajuns la asta , Jemi.” Apoi a scris , „Îmi amintesc , geamănul meu...” Pe pagina 6 el scrie într-un aparent răspuns către Domnul B , „Nu , geamănul meu...” Nu putem fi siguri care este celălalt geamăn.

Este posibil ca aceşti oameni să fie „ţigani”. În paginile finale ale cărţii Domnul B spune „... numai un ţigan va spune altuia despre această catastrofă. Iar noi suntem nişte oameni discreditaţi de multă vreme. Ha ! Cu toate astea , omul încă se întreabă de unde venim „noi”...? Pe pagina 230 Domnul A spune , „... noastre sunt un mod de viaţă fericită , şi este probat în timp. Nu avem nimic cu excepţia muzicii şi a filozofiei noastre şi suntem fericiţi”. Pe pagina 76 Domul A spune „Arată-i asta unui Frate Ţigan...” Pe pagina 158 trimiterea la cuvântul „noi” , făcută de Domnul A , poate face referire la „oameni discreditaţi”. Charles G. Leland în cartea sa „ Ţiganii Englezi şi Limba Lor” (English Gipsies and Their Language") , afirmă că ţiganii îşi spun unul altuia „frate” şi „soră” , şi nu obişnuiesc să admită printre ei oameni ce au sângele diferit de al lor , şi faţă de care nu au nici o simpatie. Asta ar putea explica folosirea termenilor din notele de încheiere „Dragii Mei Fraţi” , poate şi repetata trimitere la „zadarnica omenire”.

Cartea a trecut , aparent , prin mâinile acestor oameni , de câteva , sau poate de mai multe ori. Concluzia poate fi trasă din faptul că apar discuţii între doi , sau între toţi trei dintre aceştia , răspunsuri la întrebări , şi locuri unde părţi ale unor note au fost tăiate cu markerul , subliniate , sau unde au fost făcute adăugiri ale unuia sau ale celorlalţi dintre aceştia. Unele au fost şterse fiind acoperite cu markerul.

Curând după publicarea cărţii sale , Domnul Jessup primeşte o scrisoare de la Carlos Miguel Allende. (O copie a acestei scrisori şi a unei scrisori următoare apar în apendicele cărţii.) Domnul Jessup spunea că „ am simţit de la început că acest om a fost cel care a expediat cartea Marinei.” Considerând scrisul de mână , stilul , conţinutul , şi frazeologia celor două – adnotările şi scrisoarea – vedem o posibilitate clară ca scrisoarea să fie scrisă de Domnul A. Conchidem asta din notele făcute de Domnul A pe paginile 130 , 117 , şi 150. Referirile făcute la Farraday , la „Hob-Mail” sau la ghetele cu cleme şi la captarea focului , sunt aproape la fel ca cele din scrisoare.

Scrisoarea a fost primită de domnul Jessup în Miami , într-o zi de Vineri , pe data de 13 Ianuarie 1956. Era înregistrată de poştă în Gainesville , Texas , şi era expediată într-un plic provenind de la Turner Hotel , Gainesville. Este copiată pe cât de literal posibil.

Domnul Jessup primeşte o a doua scrisoare de la Allende , ea fiind marcată poştal în Du Bois , Pennsylvania , cu data de 25 Mai 1956. Datorită ortografiei specifice şi a

altor particularităţi de exprimare , sunt doar puţine dubii asupra faptului că Domnul A şi Carlos Allende sunt una şi aceeaşi persoană.

Oamenii aceştia au fost neglijenţi cu ortografia , cu valoarea termenelor folosite şi a semnelor de punctuaţie , şi cu alcătuirea frazelor ; totuşi coerenţa indică aderarea la un obicei , probabil dictat de limbajul lor originar. Notele sunt aranjate cât mai aproape posibil de original. În cazurile în care un cuvânt sau un grup de cuvinte nu a putut fi descifrat , am folosit note de subsol.

Ar putea părea că sublinierile din carte au fost făcute sub forma unui cod , sau că fiind citite separat ar putea avea un înţeles propriu. Examinările superficiale nu au reuşit să ne prezinte un astfel de cod. Textele subliniate se referă de obicei la notele făcute de acelaşi om.

Diferenţa dintre textul original al cărţii şi adnotările făcute de mână , se face prin folosirea tipăriturii negre sau roşii. Tipăritura neagră indică textul original al cărţii. Ceea ce este tipărit cu roşu ne arată oricare dintre notele făcute de mână de către Domnul A , Domnul B sau de către Jemi , asupra originalului.

Locul adnotărilor ne arată paragraful la care se referă ele , sau poziţia exactă în carte a acestuia.

Numărul paginii din cartea originală este notat în paranteză. Chestiunea de pe pagina numerotată urmăreşte acest număr. Numerele paginilor acestei ediţii apar în partea de jos a fiecărei pagini.

A fost necesar să se deosebească scrisul italic de cel original.

Ar putea fi de ajutor pentru dv. să cunoaşteţi puţin despre natura acestor adnotări înainte de a începe să citiţi cartea aceasta. Notele fac referire la două feluri de oameni care trăiesc în spaţiu. În mod specific sunt menţionaţi ca locuitori „Stasis Neutral” – (Staza Neutră) şi Subacvaticii. Ei par să trăiască alternativ în ambele medii. Sunt menţionate oraşe construite sub ape. Multe feluri de nave diferite sunt folosite pentru transport. Aceste două naţii , rase , sau oricum s-ar putea numi , sunt menţionate mereu , iar şi iar. Ei sunt denumiţi L-M şi S-M . Acei L-M par să fie paşnici ; iar S-M nu par a fi aşa. Se pare că adnotările înclină către a vorbi mai amabil despre L-M decât despre acei S-M.

Termeni cum pot fi : Navă-Mamă , Navă-Cămin , Nava Morţii , Marea Arcă , Marele Bombardament , Marea Întoarcere , Marele Război , Omuleţii , Câmpuri de Forţă , Îngheţare Profundă , Marcatori de Măsură , Nave Scut , Câmpuri Magnetice şi Gravitaţionale , Foaie de Diamant , Raze Cosmice , Cuţite de Forţă , Construcţii Submarine , Exploratori Submarini , Semne de Lucru , Ştergerea Convorbirii , Telepat , Strat Arzător , Noduri , Vortex , Reţea Magnetică , şi multe altele , sunt folosite foarte firesc de aceşti oameni. Ei explică de ce , cum şi ce se întâmplă cu oamenii , vasele şi avioanele care au fost date dispărute. Explică originea furtunilor şi

a norilor stranii , a obiectelor căzute din cer , a semnelor şi urmelor ciudate , şi a altor lucruri nerezolvate de noi.

Bărbaţii aceştia par să spună că este deja prea târziu pentru om să obţină zborul în spaţiu. Ei spun că omenirea nu a putut face faţă cu „această mentalitate distructivă condiţiilor pe care le presupune spaţiul şi marea" , pentru că omenirea este mult prea egoistă , preţuind prea mult lucrurile materiale , războaiele pentru orice colţişor al planetei , este prea plină de invidie , şi lipsită de adevărata fraternitate.

Cât adevăr se află în asta ? Nu se poate răspunde. Evident este însă că aceşti oameni oferă explicaţii foarte intrigante ; explicaţii ce pot merita a fi luate în seamă.

....
....
....

Prefaţă

Subiectul UFO este , în etapa sa actuală , aseamănător cu astronomia , fiind o „ştiinţă” pur observaţională , nu una desfăşurată experimental ; este necesar de aceea să ne bazăm pe simple observaţii şi nu pe experimente. Observaţiile , în acest caz , pot consta în orice găsim că poate avea legătură cu subiectul. *Se fac mii de referiri către acestea în scrierile antice* , dar autorii lor nu au ştiut să facă nici o legătură între ele pentru un subiect care nu exista pe atunci. Scribii notau asemenea lucruri făcând eforturi sincere pentru a raporta date şi observaţii inexplicabile.

Sperând , în zilele acelea , că ceva ar fi ieşit din Zilele noastre , ştiinţa se teme de ce ar ieşi din asta. Vor mai fi asemenea , în 1956 sau 57 forţele aeriene vor avea Nave aparent ca acestea şi se vor „simţi” în siguranţă să anunţe că ochii Omului au văzut Farfurii din Spaţiu dar nu vă îngrijoraţi deoarece „avem şi noi aceste Nave” Oh! Frate ce farsă! Ale noastre vor fi propulsate de JET nu propulsate de M.

Hoping, in those days, that something would "come of it" Nowadays, Science Is afraid that "Something Will Come of it." It will, too, In 1956 or 57 the Air force Will have Ships LIKE these in appearance & Will "feel" safe to announce that Human eyes Have seen Saucers from outer Space BUT to Not be Worried because "we too have these Ships" Oh! Brother What a farce! Ours will be JET propelled not M propelled

Unii dintre contemporanii mei încearcă să dovedească faptul că toate fenomenele acestea sunt , într-un fel sau altul , iluzorii , şi că ele în orice caz nu implică zborul , fără aripi sau de orice alt fel , cu propulsie mecanică sau manevrare inteligentă. Consider că nu şi-au probat cazul deoarece , *există o masă copleşitoare de dovezi autentice* (B) ce pot fi citate ca (1) observaţii directe , (2) observaţii indirecte şi , (3) probe sau indicaţii justificate.

Există o sferă a dovezilor indirecte sub forma unor evenimente de natură misterioasă ce nu au fost niciodată explicate. Aceste lucruri ar putea fi mai uşor explicate dacă am recunoaşte limitele cunoştinţelor noastre , şi posibilitatea ca „inteligenţe” din alte părţi ale universului să opereze nave spaţiale – foarte posibil , mai mult decât un tip de „inteligenţă” , şi , mai mult decât un tip de navă spaţială.

Lumea aceasta este plină de ciudăţenii inexplicabile. Legendele Atlantidei şi cea a lui Mu au fost ţintele preferate ale zeflemiştilor. Ei ne spun că nu există fantome , că nu sunt spirite şi că , nimic nu cade din cer în afara meteoriţilor din piatră şi fier. Dar vreme de secole s-a crezut că Pământul este plat , că nu există America , că nu există un sistem heliocentric al Pământului şi al planetelor şi nu există fosile ale dinozaurilor ; *totuşi , acum ştim că toate aceste convingeri au fost greşite.*

Oameni de încredere au văzut fenomenul cunoscut drept farfuriile zburătoare de o *mie de ani sau mai mult. Există rapoarte clare încă din 1500 î.Hr. și chiar mai înainte. Mii de oameni au văzut felurite invenţii navigând pe cer* , şi *unii au spus asta sub jurământ.*

În ziua când jurămintele erau la fel de bune ca banii

dacă erai necinstit gâtul tău suferea Miracolul din partea

Bisericii ca un cuţit de la cel jignit care îţi lua jurământul.

In a day When oaths were just as good as Money -in-Hand for if incorrect your Neck suffered "The Miracle"[1] from the Church as a knife from the outraged who took your oath.

[1] Undecipherable: could be Nracle or Nrack

Nu pot fi de acord cu orice astronom care insistă să spună că toate acele lucruri sunt miraje , planete , nori sau iluzii. Majoritatea oamenilor îşi expun suficient de clar istorisirile , şi sunt îndeajuns de sinceri pentru a face o depoziţie înaintea unui notar public. Chiar şi oamenii de ştiinţă concluzionează că oamenii aceştia au văzut ceva.

Nu văd nimic deosebit de ciudat în descrierile de fenomene bizare faţă de care nu avem nimic similar pământesc , sau pentru care nu avem un cadru de referinţă.

Dacă nu vede , atunci cunoaşte despre L-M.

If he does not, then he KNOWS the L-M's.

Această lucrare este o încercare serioasă de a aduce ordinea în locul haosului , o încercare de a extrage toate faţetele acestei controverse într-o formaţie de bază , şi *de la care să poată fi făcută o evaluare inteligentă a subiectului.*

M.K. Jessup - Washington, D.C. January 13,

Dacă reuşeşte într-o aşa evaluare nimănui nu-i va păsa destul

să se deranjeze să-l creadă pentru asta se cere efort şi curaj şi Gaiyar sunt

aşa de laşi şi de conformişti. Chiar de vor crede nimeni nu va îndrăzni să

spună pentru asta se cere acţiune şi ei nu îndrăznesc să acţioneze

în numele unei convingeri care interferează cu viaţa lor obişnuită.

If he does succeed in such evaluation Nobody cares enough to bother believing him for that would require the effort of Courage & the Gaiyar are such cowards & conformists. Even if believed, Nobody would dare say so for that would require action & They dare not act in BEHALF OF A BELIEF THAT INTERFERES WITH USUAL LIVING

TABLE OF CONTENTS

Note:
Anyone reading this book would have to KNOW that Electron *quatums* (sic), Within Molecular structures, are similar in scope of "field" as Planets *orbits.*
They Would Have to know that. Electrons in Metal go across, What in Planetary Systems, would be BILLIONS OF MILES, Leaving through a Graviational field, Deadspot *or* Node, or Vortice or Neutral as *this one thing* is variously called. Realizing this as Dr. Albert Einstien did, it shows clearly how solids may become Energy or Dissolute AND How then they May Pass easily out of Visual scope *instantly.*
This is Merely one Clue gleamed from *Einstiens Theory of a Unified Magnetic* Field through *all substances* AND throughout Whole inter-Galactic-Universe.U.S. EXPIERMENTS, 1943 ON ONE PART OF IT *PROVED* PLENTY!

Notă:
Oricine citeşte această carte ar trebui să ştie că Electronii quantici (sic), în interiorul structurilor moleculare, sunt similari în aplicarea "câmpului" cu orbitele planetelor*.*
Ar trebui să se cunoască asta. Electronii în metal traversează, ceea ce într-un sistem planetar, ar fi miliarde de mile, trecând printr-un câmp Gravitaţional, Punct Mort *sau Nod*, ori Vortex sau Neutral (Intermediar), acest lucru *fiind denumit în diverse feluri*. Realizând aceasta, precum Dr. Albert Einstein a făcut-o, se vede clar cum materia solidă poate deveni Energie sau poate fi Dizolvată şi cum se poate atunci ca foarte uşor să dispară din sfera vizuală instantaneu*.*
Acesta este doar un indiciu extras din Teoria Câmpului Magnetic Unificat (a Dr. *Einstein*) prin toate *substanţele* şi întregul Univers inter-galactic.
Experimentul U.S.A., făcut în 1943 (Philadelphia), pe de o parte a dovedit aceasta din plin !

N.t. *În volum apar dese erori de ortografie (sau de tipar ?) pe care traducătorul s-a străduit să le corecteze , pe cât a fost posibil. Unele corecturi au fost făcute şi asupra textului original dar acestea s-au făcut doar în măsura în care nu este afectată integritatea sau veridicitatea acestui text. Trebuie avut în vedere faptul că lucrarea abundă de termeni tehnici folosiţi cu precădere în perioada anilor "50 – termeni ce au fost păstraţi pentru a vă oferi o copie a volumului în limba Română , având valoarea identică cu cea a originalului.*

traducătorul

Ed: The page numbers in this Table of Contents are the numbers in the original book.

Introducere

„The Case for the UFO” este probabil cel mai *cuprinzător şi mai neobişnuit volum* care a fost produs vreodată de fascinantul subiect al farfuriilor zburătoare. A aduce laolaltă , într-o rară combinaţie , cele mai *antrenate minţi ale ştiinţei* , pe cele mai imaginative , *gândind descătuşat* la misteriosul subiect al posibilei inteligenţe din spaţiul cosmic , este ceva de care aveam multă nevoie. Iar aceasta este exact ce a făcut Dr. Jessup.

Cartea este un sonor pas înainte în nevoia unei abordări fără patimă a materialului despre farfuriile zburătoare ; se merge mai departe în structurarea subiectului pe o bază mai bine aşezată pe pământ. *Nu am mai văzut niciodată pînă acum* , ca astfel de subiecte , se pare fără legătură , *să ne fie aduse în atenţie* cu atâta măiestrie fiind *analizate cu asemenea succes*.

Spune „se pare” însemnând „aparent.”

He *says* "apparently" means "seemingly"

El este *omul înţelegerii* şi omul cu *vederea liberă* a *fiecărei* generaţii , ce ne poate conduce prin această mlaştină a râpelor gândirii. *Este omul a cărui imaginaţie poate vedea relaţii ce scapă unui observator obişnuit*. El rămâne între oamenii a căror intuiţie caută răspunsuri în vreme ce alţii , evită pînă şi întrebările.

Analizele domnului Jessup sunt bazate pe fenomene care au fost înregistrate ştiinţific , cu mulţi ani înaintea acestei ere controversate , ele fiind deci obiective ; astfel imaginea de ansamblu pe care o avem aici , ar trebui să devină o biblie a UFO.

În timp ce , poate *nu sunt neapărat de acord* cu dl. Jessup *în fiecare* dintre uimitoarele sale deducţii , cu siguranţă există toate motivele să credem că abordarea lui este corectă : într-adevăr , multe din aceste concluzii vor fi dificil sau cu totul *imposibil de respins*.

Adăugând *„Cazului UFO”* capacitatea lui clară de motivare , *de cercetare perseverentă* , şi de a scrie lucid şi eficient , *domnul Jessup a reuşit să ne facă un valoros serviciu tuturor acelora dintre noi care ştiu şi cred*. „Sunt mai multe lucruri în cer şi pe pământ...decât s-au visat în filozofia *noastră*”.

FRANK EDWARDS

Jemi;
Poate motiva clar *dar numai pînă în punctul unde* deducţia Logică se opreşte şi Emoţiile îi iau locul, aşa cum fac toţi Oamenii. Umilinţa *sau mândria* sau Lipsa dovezilor suficiente îl Pot aduce la Nivelul unei Săpuniere. Totuşi, E un om de Ştiinţă şi ca atare poate arăta că Nu are trăsături cum ;găsim de obicei la Gaiyari. Înţeleg opinia ta, Jemi, că El poate convinge cu totul, dar atunci tu ai încercat vreodată să spui Cinstit un adevăr despre Ceva ce numai tu ai observat? Destul de adevărat, nu se poate face. Deci Lasă-ne să vedem *în Ce fel vrea acest om să Facă asta*, Nu?

Jemi;
He may reason clearly *but only to the point* where Logical deduction stops & Emotionalism takes over, as do all Humans. Mortification *or* pride or Lack of enough evidence May put him on a Soap-box Level. Yet, He *is* a Scientist and as such May show No such traits, as are ;usually found in Gaiyari. I see your point, Jemi, He could convince the whole thing but then have you ever tried to tell the Honest truth about Something of which *only* you have observed? True enough, It cannot be done. So Let us see What *this* man has in ways of Doing So, Eh?

Apendice

Prima scrisoare primită de dl. Jessup de la Carlos Allende :

Carlos Miguel Allende
R. D. #1 Box 223
New Kensington, Penn.

Dragul meu Dr. Jessup,

Apelul dumneavoastră către Public prin care cereţi acţiunea colectivă asupra Reprezentanţilor şi astfel să fie depusă suficientă Presiune acolo unde trebuie şi într-un număr suficient de locuri pentru a cere ca o Lege privind efectuarea de cercetări referitoare la Teoria Câmpului Unificat a Dr. Albert Einstein (sic) să fie adoptată (1925-27 , nu este nici-cum necesar.

V-ar putea interesa (sic) să ştiţi că Bunul Doctor nu a fost atât de mult influenţat în retragerea acelei lucrări (sic) de Matematici, pe cât de sigur a fost influenţat de ştiinţele umaniste. (sic)
Calculele sale ulterioare, făcute strict pentru lămurirea şi amuzamentul său , asupra ciclurilor Civilizaţiei Umane şi Progresului acesteia comparate cu Dezvoltarea Generală a Caracterului Uman a fost suficient pentru a-l oripila.

Astfel, Nouă ni-se „spune” astăzi că acea Teorie a fost "Incompletă".
Dr. B. Russell declară însă în particular că este completă. Mai spune de asemenea că Omul Nu este Pregătit pentru aceasta şi că nu va fi gata pînă după Al Treilea Război Mondial. Cu toate acestea , "Rezultatele" prietenului meu Dr. Franklin Reno, au fost folosite. Aceasta a fost o verificare completă a acelei Teorii , privind oricare şi privind toate posibilităţile de a fi rapid folosită , dacă este fezabil (sic) într-un timp foarte scurt. Au fost Rezultate bune, în privinţa verificărilor Matematicii de grup şi în ceea ce priveşte un bun rezultat folositor în Fizică.

Totuşi , Marina se teme să utilizeze acest rezultat. Rezultatul a fost şi este o dovadă astăzi , că acea Teorie a Câmpului Unificat este într-o anumită măsură corectă. Dincolo de această măsură nici o persoană întreagă la minte ori care să fie cât de cât raţională , nu va îndrăzni să meargă vreodată.
Îmi pare rău că v-am indus în eroare în precedenta mea scrisoare. Este destul de adevărat , o asemenea formă de Levitaţie a fost realizată aşa cum a fost descris.

Este de asemenea o reacţie , des întîlnită , a unor Metale comune în contact cu diverse Câmpuri din jurul unui curent , acest câmp fiind folosit pentru acel scop.

Dacă Farraday s-ar fi concentrat pe studierea câmpului magnetic ce înconjoară un curent electric , noi astăzi n-am mai fi existat sau , dacă am fi existat , situaţia noastră Geo-politică ar fi fost aceeaşi cu a unei bombe cu ceas , numărând invers spre Distrugere , atmosferă care există acum.

Bine , bine! Rezultatul a fost invizibilitatea completă a unui vas , de tip Distrugător , şi a întregului său echipaj , în vreme ce se afla pe mare. (Oct. 1943) Câmpul a fost efectiv într-o formă sferoidală turtită , extins pe o rază de 100 de yarzi (Mai mult sau mai puţin, datorită poziţiei Lunii şi a Latitudinii) împrejurul fiecarei părţi a acelui vas. Orice persoană aflată în interiorul acelei sfere avea o formă vag definită dar acel afectat vedea de asemeni pe acele persoane de la bordul acelei nave precum s-ar fi aflat şi ele în aceeaşi stare , cu toate că păşeau în neant.

Orice persoană aflată în afara sferei nu putea vedea nimic , cu excepţia formei clare a carenei vasului , aflată în apă , iar asta fireşte , numai dacă acea persoană era destul de aproape să vadă asta , fiind totuşi în afara acelui câmp.

De ce vă spun acum ? Foarte simplu; Dacă alegeţi să fiţi Nebun , atunci veţi dezvălui această informaţie. Jumătate din ofiţerii şi din echipajul acelei nave sunt în prezent Nebuni de Legat. Câţiva sunt , chiar şi acum , ţinuţi în anumite zone ar putea primi ajutor specializat ştiinţific atunci când ei fie devin „Translucizi” , fie „Se blochează”.
Transparenţa de ex. este un efect ce apare dacă un Om a fost expus prea mult acelui câmp , Nu este de loc o experienţă neplăcută pentru Marinarii Curioşi şi Sănătoşi. Totuşi când de asemenea , devin "Blocaţi" ei numesc aceasta "Întruchiparea Iadului". Omul afectat astfel nu se poate mişca prin voinţa sa pînă ce doi sau mai mulţi din cei aflaţi în câmp nu se duc să-l atingă , repede , altfel el „Îngheaţă”.

Dacă un om „Îngheaţă”, poziţia lui trebuie marcată cu grijă iar apoi se întrerupe câmpul. Oricine cu excepţia acelui Om „Îngheţat” se poate mişca; pentru a vedea din nou Soliditatea aparentă. Atunci ,

cel mai Nou Membru al echipajului Trebuie să se apropie de acel punct , unde va găsi Faţa sau pielea dezgolită a Omului „Îngheţat" care nu este acoperită de obişnuita lui uniformă.
Câteodată a durat numai o oră , sau alteori a durat toată noaptea şi toată Ziua şi cel mai rău a fost când a fost nevoie de 6 luni pentru a „Dezgheţa" Omul. Acest „Îngheţ Profund" nu a fost pshihologic.
Este rezultatul unui Hiper-Câmp ce se configurează , prin câmpul corporal , în Timp ce Câmpul de „Ardere" este activat iar asta la un timp sau după o etapă trecută.
Un echipament foarte complicat a trebuit construit pentru a îi Dezgheţa pe cei care erau pe cale să devină subiecţi supuşi „Ădevăratului Îngheţ" sau „Îngheţului Profund" . De obicei un Om ce a fost „Îngheţat Profund" , înnebuneşte , devine inconştient, bolboroseşte, aleargă nebuneşte , dacă „Îngheţul" său durează mai mult decât o zi , în timpul nostru. Vorbesc de Timp pentru că Oamenii „Profund Îngheţaţi" Nu sunt conştienţi de acest Timp , aşa cum îl cunoaştem noi. Ei sunt ca persoanele aflate într-o stare de Semi-Comă (sic) , care Trăiesc , respiră , arată şi simt dar totuşi nu sunt conştienţi de atât de multe lucruri încât totul va ajunge un Iad pentru ei. Un Om aflat într-o stare obişnuită de „Îngheţ" este conştient de Timp , uneori chiar foarte acut. Totuşi ei nu conştientizează niciodată Timpul aşa cum o fac eu sau dumneavoastră. Primul „Îngheţ Profund" , aşa cum spuneam , a durat 6 luni , pînă să fie rectificat.
A fost nevoie de asemenea de echipament Electronic în valoare de 5 milioane de dolari şi o Cabină Navală Specială.
Dacă vă aflaţi în apropierea sau chiar în Portul Philadelphia Navy 2 şi vedeţi un grup de marinari în timp ce-şi pun mâinile după un coleg sau le pun „în aer" , observaţi degetele şi extremităţile Omului Afectat. Dacă par să unduiască , ca într-un miraj provocat de căldură , mergeţi repede şi Puneţi Mâinile Voastre pe El , Pentru că acel Om este Cel Mai Disperat Om din Lume.
Nici unul dintre aceşti Oameni nu vor să devină din nou invizibili. Nu cred că ar mai fi multe de spus , asupra motivului De Ce Omul nu este Pregătit pentru Lucrul cu Câmpul de Forţă. Nu?
Veţi auzi de la aceşti Oameni fraze ca , "Prins în Flux" (sau Presat) ori "Prins în verdeaţă" sau ca „Prins în Melasă" ori "Mă duceam Repede", Acestea se referă la câteva dintre efectele secundare resimţite peste decenii ale Câmpului de Forţă ". „Prins în Flux" descrie exact senzaţia unui Om care cade într-un „Îngheţ Profund" sau într-un „Îngheţ Obişnuit" , oricare din cele două stări. "Prins în Presiune" se poate referi fie la Ceea Ce simte un Om pentru un Timp Scurt , Când fie este pe cale să "Devină Translucid" pe neaşteptate , fie să devină Invizibil , fiecând este aproape să se „blocheze" într-un "Îngheţ Profund" sau într-un „Îngheţ Obişnuit".
Au mai Rămas doar puţini membri ai Echipajului D.Eldrige Experimental până acum , Domnule , cei mai mulţi au înnebunit , iar unul dintre ei chiar a intrat "prin" Peretele camerei sale la apariţia soţiei sale şi a Copilului său şi a altor doi Membri ai echipajului , (NU A MAI FOST VĂZUT VREODATĂ), doi dintre ei Au intrat în "Flacără", adică , Au "Îngheţat" şi au luat foc , în timp ce purtau cu ei busole obişnuite pentru Bărci de Dimensiuni Reduse , un Bărbat ţinea busola şi A Luat foc,celălalt a mers "Să Îl Atingă cu Mâinile" deoarece era cel mai aproape, dar şi el a luat foc. AU ARS TIMP DE 18 ZILE.
Credinţa în "Atingerea cu Mâinile" S-a Stins Când S-a Întâmplat acest lucru şi Minţile Oamenilor au luat-o Razna. Experimentul (sic) a Fost un Real Succes. Oamenii au devenit eşecuri totale.
Verificaţi în Ziarele din Philadelphia un mic Paragraf (în jumătatea de sus a paginii, înăuntrul ziarului, Aproape de sfârşitul celei de-a treia ediţii între 1944-46 din Primăvară, Toamnă sau Iarnă, NU cel din Vară) al unui Articol ce descrie Faptele Marinarilor după prima lor Călătorie. Au descins într-un Local de lângă Şantierul Naval , "Gin Mill" sau "Beer Joint" şi le-au şocat şi le-au Paralizat pe Chelneriţe încât acestea au relatat Puţine lucruri inteligibile, încât Autorul acelui Paragraf Nu Crede cele auzite şi spune "Eu doar am scris ceea ce am auzit iar acele doamne sunt Duse." Deci, tot ce am obţinut este bun doar ca fiind o Poveste Subţire de Adormit Copiii."
Verificaţi echipajele navelor de observare, vasul Matson Lines Liberty provenită din Norfolk (Compania AR PUTEA avea Jurnalul de Bord al Navei pentru acea Călătorie sau îl are Paza de Coastă), Nava S.S. Andrew Furnseth, Prim-Ofiţerul Mowsely, (Vă voi comunica Numele Căpitanului Mai Târziu) , (Jurnalul de Bord al Navei conţine Lista Echipajului) un membru al echipajului Richard Price sau "Splicey" Price Şi-ar Putea Aminti alte Nume ale Oamenilor din Echipajul de Punte , (Paza de Coastă are înregistrări ale "Documentelor" emise pentru Marinari) Dl. Price Avea 18 sau 19 ani pe atunci , în Oct. 1943, şi Locuieşte sau Locuia în vremea aceea în vechea sa Reşedinţă de familie din Roanoke, VA. , un orăşel cu o Carte de Telefoane mică. Aceşti Oameni Au Fost Martori. Oamenii acestui echipaj , „Connally" din New England , (Boston?) , S-ar putea să fi fost Martori , dar mă îndoiesc. (Ortografia s-ar putea să fie incorectă). Au fost martori la aceasta.
Vă cer să faceţi această minimă cercetare numai pentru că v-aţi putea Înghiţi propria Limbă când vă veţi aminti ce anume aţi cerut să fie adoptat ca Lege.

Foarte Nerespectuos, al dumneavoastră ,Carl M. Allen

P.S. Vă va Ajuta şi Mai Mult dacă veţi vedea acolo unde pot eu să văd . (Z416175)

- După câteva zile –

Notiţe în completare şi care aparţin scrisorii...

(Contactaţi-l pe contra-amiralul Ransom Bennett pentru a verifica aceste informaţii. Şeful de cercetare al Marinei. S-ar putea să vă ofere o slujbă , în cele din urmă).

Vorbind cât se poate de analitic şi la rece, lăsând la o parte Ţipetele din Scrisoarea adresată dumneavoastră , ataşată acesteia , voi spune următoarele, cu toată sinceritatea către dumneavoastră şi faţă de ştiinţă. (1) - Marina Nu a ştiut că oamenii puteau deveni invizibili NU DOAR LA BORDUL NAVEI şi SUB INFLUENŢA CÂMPULUI. (2) - Marina Nu A ştiut că vor Muri Oameni din cauza efectelor ciudate ale HIPER "Câmpului" , din interiorul sau din afara "Câmpului." (3) - Mai mult , Ei Nu ştiu nici până acum De ce s-a întâmplat asta , şi nu sunt nici măcar siguri că "C"-ul din interiorul "C"-ului este motivul , nu pot fi siguri de aceasta. Pe Scurt, bomba Atomică nu i-a ucis pe experimentatori (sic) , aşa că experimentele (sic) au continuat - dar până la urmă, unul sau doi au fost accidental ucişi Dar cauza decesului lor a fost cunoscută şi s-a ştiut de ce au murit. Eu însumi "simt" că ceva în legătură cu acea busolă pentru bărci de dimensiuni reduse "a declanşat" "Focul". Nu am nici o dovadă , dar Nici Marina Nu Are. (4) - CEL MAI GRAV şi Ce Nu S-a Menţionat , Când unul sau doi dintre Oamenii lor , Vizibili-în-cadrul-câmpului-pentru-toţi-ceilalţi, Treceau pur şi simplu în Neant Şi Nu se Putea simţi Deloc prezenţa lor când "câmpul" Era fie pornit, FIE oprit , ACEŞTIA PUR ŞI SIMPLU DISPĂREAU ! Apoi ,S-au Acumulat Şi Mai Multe Temeri. (5) - Mai Grav, totuşi , Când un Om Nou şi aparent Vizibil pur şi simplu pare să treacă "prin" Peretele Casei sale , zona înconjurătoare este Cercetată de toată Lumea şi analizată amănunţit cu ajutorul şi alături şi sub îndrumarea unui aparat creator al unui Câmp Portabil Instalat ŞI NICIODATĂ nu se mai găseşte o URMĂ a acestuia. Atât de Multe Temeri existau până atunci încât Suma totală a lor Nu ar mai fi putut fi vreodată înfruntată de NICI UNUL dintre acei Oameni sau de Oamenii care Lucrează la şi asupra acelor experimente.

Vreau să menţionez că într-un fel , de asemenea , Nava Experimentală a Dispărut din Docul său din Philadelphia pentru ca să apară numai câteva Minute Mai Târziu în celălalt Doc al său din Norfolk , Newport News , în zona Portsmouth. A fost distinct ŞI clar Identificată în acel loc , DAR apoi nava A Dispărut din nou Şi S-a Întors în Docul său din Philadelphia în doar Câteva Minute sau Mai Puţin. Acest lucru a fost de asemenea relatat în ziare , Dar am uitat în care din ele am citit ştirea sau Când s-a întâmplat. Probabil mai Târziu în timpul experimentelor , S-ar putea să fi fost în 1956 după ce Experimentele au fost întrerupte , Nu Pot Spune cu Siguranţă.

Pentru Marină, Întreaga chestiune era Atât de Nepractică din cauza efectelor sale Explozive asupra Moralului , atât de puternice încât activitatea eficientă a Navei a fost Drastic Stânjenită , iar apoi , după această întâmplare, S-a arătat că Nu se putea conta deloc nici pe Simpla operare a unei nave. Pe scurt , Ignorarea acestui lucru a ridicat asemenea Temeri încât , la Nivelul operaţiunilor încercate , cu informaţia disponibilă atunci , A fost considerată ca fiind imposibilă , Irealizabilă , şi Prea îngrozitoare.

Cred că, dacă Dumneata ai fi Lucrat atunci asupra şi Alături de echipa care Muncea la acest proiect Cu acele cunoştinţe pe care le ai ACUM , "Flăcările" Nu Ar Fi fost atât de neaşteptate , sau un Mister atât de Terifiant. De asemenea , Mai mult decât Probabil , trebuie să recunosc cu Toată sinceritatea , Nici una dintre aceste întâmplări nu ar fi putut să aibă loc fără să existe o cunoaştere a posibilităţii ca ele să se întîmple. De fapt , acestea ar fi putut fi prevenite printr-un Program mult Mai Chibzuit ŞI printr-o Selecţie Mult Mai Atentă a Personalului echipajului şi a ofiţerilor de pe Navă. Nu a fost cazul. Marina a folosit orice Material Uman la îndemână , fără să ţină seama , dacă s-a gândit la asta , despre caracterul şi Personalitatea acelui Material. Dacă se acordă atenţie , Multă Atenţie , cu privire la selecţia Navei , a ofiţerilor şi a echipajului ŞI dacă se adoptă o Îndoctrinare atentă , împreună cu supravegherea Atentă a articolelor de îmbrăcăminte , precum şi a inelelor şi Ceasurilor şi a brăţărilor de Identificare şi a cataramelor de la centuri , Plus ŞI ÎN MOD SPECIAL a efectului încălţămintei cu talpă prinsă în cuie sau a pantofilor cu Cleme , problemele încălţămintei de la Marina Americană , simt că Vor fi ceva progrese în ceea disiparea ignoranţei temătoare ce înconjoară acest proiect ce va putea fi în mod sigur şi cert realizat. Înregistrările Serviciului Maritim American , CASA Norfolk Va. (pentru Mateloţii care au absolvit) Vor dezvălui Cine s-a aflat sub îndrumarea agentului Serviciilor Secrete , Andrew Furnseth înspre sfârşitul Lunii Septembrie sau în Octombrie 1943. Îmi amintesc pozitiv de încă un observator care a stat lângă Mine În timp ce se desfăşurau teste. Era din New England , Avea Părul Şaten Ondulat , ochi albaştri , Nu-mi amintesc Numele.Vă las să Decideţi dacă se va continua Munca aceasta sau Nu , şi vă Scriu asta cu speranţa că se va continua.

Foarte sincer , Carl M. All

A doua scrisoare primită de Mr. Jessup de la Carlos Allende :

Carl M. Allen
RFD #1 Box 223
New Kensington, Pa

Dragă Domnule Jessup

Recent întors acasă din lungile mele călătorii prin ţară , am găsit că mi-aţi trimis o scrisoare. Îmi cereţi să vă scriu "de îndată" şi Astfel , după ce am luat totul în considerare , am decis să fac asta. Îmi cereţi echivalentul unei dovezi categorice pentru ceva ce doar duplicarea acelor dispozitive care au produs "Acest fenomen" ar putea vreodată să vă ofere. Cel puţin , dacă aş avea vreo înclinaţie înspre ştiinţă , presupun că , dacă aş fi Atât de Curios cu privire la ceva , de felul acelor rezultate dintr-o teorie ce a fost respinsă (1927) ca fiind incompletă , sunt sigur că aş fi atât de neîncrezător încât ar fi Nevoie să mi se arate acele dispozitive , care au produs o interacţiune atât de bizară a Forţelor şi a Câmpurilor , în funcţiunea şi rezultatul lor Domnule Jessup , nu aş putea NICIODATĂ satisface o astfel de atitudine. Motivul fiind acela că nu aş putea , Nici chiar Departamentul de Cercetare al Marinei (La acea vreme sub conducerea lui Burke , Şeful actual al Marinei) nu ar putea vreodată să dezvăluie că s-a permis ca aşa ceva să se întâmple. Pentru că , vedeţi dumneavoastră , Datorită Curiozităţii şi disponibilităţii şi a determinării lui Burke s-a decis efectuarea acestui experiment. Acesta s-a dovedit a fi Elefantul Alb , dar atitudinea Sa cu privire la tipurile de cercetare avansate şi ultra-avansate este "EXACT" acel LUCRU care l-a adus acolo unde este astăzi (Sau cel puţin , pentru a fi siguri , Aceasta a cântărit mult). Dacă ar ieşi la iveală VREODATĂ mirosul rezultatelor ale unui astfel de Experiment , El ar fi crucificat.

Cu toate acestea , am observat că , printre secole , cei cărora l-i s-au întîmplat aşa ceva , odată ce s-a răcit pasiunea vulgară care a cauzat o astfel de reacţie ŞI s-au făcut cercetări DESCHISE ÎN MOD PUBLIC , aceşti crucificaţi au ajuns să fie aproape Sanctificaţi. Dumneavoastră spuneţi că acest lucru "are cea mai mare importanţă". Nu sunt de acord cu dumneavoastră , Dl.Jessup , nu doar din toată Fiinţa , ci vehement. Oricum , în acelaşi timp , ideile dumneavoastră şi felul dumneavoastră de curiozitate sunt la fel ca ale mele şi , pe lângă asta , dezacordul meu este bazat pe Moralitatea filozofică şi nu pe curiozitatea care Conduce Ştiinţa atât de rapid. Vă pot fi de ajutor chiar eu , dar pentru acest lucru ar fi nevoie de un Hipnotizator , Pentatol de Sodiu , un reportofon şi un asistent-dactilograf excelent pentru a produce material de o Adevărată valoare pentru dumneavoastră.

După cum ştiţi , cineva care este hipnotizat nu poate Minţi , iar cineva care este şi hipnotizat , ŞI căruia i-a fost dat "Serul Adevărului", cum este cunoscut sub numele său (sic) cotidian , NU AR PUTEA MINŢI DELOC. Pentru început , Memoria Mea ar fi ASTFEL acţionată pentru a-mi aminti lucruri atât de detaliat , lucruri pe care nu mi le pot aminti în starea prezentă a conştiinţei mele , sau doar cu greu şi cu nesigur , încât ar fi mult mai benefic să se folosească hipnoza. Aş fi astfel capabil să îmi Amintesc nu doar Nume ÎNTREGI , ci şi adrese şi numere de telefon ŞI poate chiar mult mai importantele numere Z ale marinarilor cu care am navigat sau doar cu care am intrat în contact. Aş putea de altfel , fiind un fel de Dialectician , să fiu în stare astfel să vorbesc exact cum au vorbit şi aceşti martori şi să le imit şi ilustrez Manierele şi Obiceiurile de gândire , iar astfel psihologii dumneavoastră ar putea înţelege ÎN AVANS metoda Sigură de a-i trata Cel Mai Bine pe aceştia. NU aş putea face asta cu cineva pe care nu l-am avut sub observaţie mult timp şi cu aceşti oameni am trăit aproape 6 luni , aşa că veţi obţine rezultate bune sau chiar excelente. Mintea NU uită vreodată , Nu de tot , După cum ştiţi. După aceasta , sugerez acest mod de operare aplicat asupra Mea , dar şi mai mult , utilizarea Mea Ulterioară în ilustrarea tiparului de Gândire şi Comportament este recomandat cu Scopul de a-i face pe aceşti Oameni să se poziţioneze la şi sub dispoziţia noastră (PRIN HIPNOZĂ SAU SUB INFLUENŢA SERULUI ADEVĂRULUI) , Scopul putând Avea un Impact Şi mai mare , datorită corelării Experienţelor amintite sub Hipnoză de Oameni care NU s-au văzut şi nici măcar nu şi-au scris unul altuia deloc , timp de Aproape Zece ani sau mai mult. Aşa , Cu astfel de Oameni drept Martori , care să depună mărturii incontestabile , Eu cred că dacă Aviaţia Militară , Nu Marina , ar fi confruntată cu astfel de dovezi (de ex. Şeful Departamentului de Cercetare) , ori ar izbucni un scandal , ori s-ar depune un efort tăcut şi hotărât de a obţine în siguranţă „acel ceva” pe care Marina l-a ratat. Nu au eşuat , sper că vă daţi seama , să obţină invizibilitatea Metalică şi organică , fiindcă au reuşit neîndoielnic (sic) să realizeze transportarea a mii de tone de Metal şi Fiinţe Umane într-o clipită. Chiar dacă acest efect întîrziat al experimentării prelungite a fost (pentru ei) Lucrul care i-a făcut să considere experimentul un eşec , EU CRED CĂ URMAREA EXPERIMENTELOR AR FI PRODUS ÎN MOD NATURAL TRANSPORTAREA CONTROLATĂ DE TONAJE MARI LA VITEZE ULTRA-RAPIDE CĂTRE UN PUNCT DE DESTINAŢIE DORIT , ÎNTR-O CLIPITĂ prin folosirea unei zone acoperite de: (1) - acele încărcături şi (2) - de acel"Câmp" care ar face ca acele bunuri , Nave sau piese de Nave (SE TRANSPORTAU ŞI OAMENI) să se deplaseze

către un alt Punct. Accidental şi înspre nedumerirea jenantă a Marinei , ACEASTA S-A ÎNTÂMPLAT DEJA UNEI ÎNTREGI NAVE , CU ECHIPAJ CU TOT. Am citit despre asta ŞI despre ACTIVITĂŢILE DESFĂŞURATE NEAUTORIZAT ÎN AFARA BAZEI MILITARE DE Membri ai echipajului care erau în acel moment invizibili , într-un ZIAR din Philadelphia. POT FI CAPABIL SUB NARCO-HIPNOZĂ SĂ DIVULG NUMELE , DATA PUBLICĂRII şi SECŢIUNEA şi NUMĂRUL PAGINII ALE ACELUI Ziar şi al celuilalt. Astfel , această "Morgă" ziaristică va dezvălui ŞI MAI MULTE DOVEZI FAVORABILE , DEJA PUBLICATE ale acestui experiment. Numele REPORTERULUI care a scris acoperind cu scepticism despre aceste incidente (DESPRE RAIDUL INVIZIBIL DIN SALONUL DE BAR AL UNUI RESTAURANT şi DESPRE NAVELE CARE AU DISPĂRUT SUBIT) ŞI CARE A INTERVIEVAT Chelneriţele , POATE FI ASTFEL AFLAT, astfel mărturia SA şi a chelneriţelor pot fi adăugate la Dosar. Odată pus pe această urmă , cred Că puteţi descoperi CONSIDERABIL MAI MULTE dovezi care să sprijine această — (cum aţi numi-o , SCANDAL sau poate DESCOPERIRE?) Aţi avea Nevoie de un om ca Dale Carnegie ca să-i Manevraţi pe aceşti oameni să facă aşa cum doriţi. Ar fi mult mai ieftin decât să-i plătiţi pe fiecare dintre aceşti martori şi Mult mai Etic. Ideea Este, pentru un Profan , extrem de ridicolă. Şi totuşi , vă puteţi aminti , de unul singur , Data apariţiei unui Ziar în care aţi citit un articol interesant cu mai mult de 5 ani în urmă ? Sau să vă amintiţi numele unor Oameni , numerele lor de telefon , pe care i-aţi văzut în 1943-44.

Chiar sper să luaţi în considerare acest plan. Veţi Progresa aşa cum Nu se poate pe altă cale. Desigur , realizez că veţi avea nevoie de un Om Care să poată face oamenii să vrea să se distreze , jucându-se cu Hipnoza , unul care să-i înşele în acest fel pe cei de care aveţi nevoie pentru : #1 a veni la Demonstraţiile Sale şi să îi invite astfel să fie şi „Onoraţi" să Ajute cu „spectacolul" şi pentru că Îi fac o Mare favoare , şi / sau pentru că iau parte la un joc ca urmare a unei sume sau mituiţi. El ar TREBUI să fie un Om de o ingeniozitate iscusită în Fabricarea instantă a unei poveşti plauzibile – ce dau măsura „personalităţii" lui – şi ASTA ar cost MULT. Abilitatea de a convinge oamenii că o Minciună ieşită din comun poate fi adevărul absolut ar fi una dintre primele sale condiţii. (Ahem.) Da , astfel de înşelătorii (sic) ar trebui să fie gândite în amănunt şi executate precis. MARELE FINAL VA FI UN ADEVĂR PREA URIAŞ , ŞI PREA FANTASTIC , PENTRU A NU FI SPUS. UN ADEVĂR BINE ÎNTEMEIAT , SUSŢINUT DE DOVEZI POZITIVE INCONFUNDABILE. Mi-ar place să aflu unde locuiesc aceşti Marinari ACUM. Este ştiut că puţini oameni ar putea spune cumva numele unui om şi Adresa Sa SUB HIPNOZĂ , CHIAR DACĂ NU L-AU VĂZUT SAU ÎNTÂLNIT VREODATĂ. Aceste persoane au un factor PSI ridicat sau foarte ridicat în constituţia lor care poate fi intensificat sub presiune sau solicitare SAU care este de obicei intensificat ca urmare a unei temeri extreme. De asemenea , poate fi RE-intensificat prin Hipnoză , astfel este ca şi cum ai citi din Enciclopedia Britanică. Chiar dacă acel Raid din Barul-Restaurant a fost pus în scenă de oameni invizibili sau parţial invizibili , acei oameni SE POT VEDEA ŞI NUMI UNUL PE ALTUL , În acea agitaţie , sigur au fost Menţionate NUME , Prenume sau Porecle. O verificare a Dispensarelor sau a Spitalelor Şantierelor Navale sau a punctelor de ajutor sau a CAZIERELOR înregistrate în acea zi a incidentului de la Barul–Restaurant ar Putea dezvălui (sic) NUMELE EXACTE ALE ACELOR OAMENI , NUMERELE SERIEI LOR DE SERVICIU şi ASTFEL S-AR OBŢINE INFORMAŢIILE DESPRE LOCUL DE UNDE PROVIN şi prin "MANEVRE" (sic) iscusite , numele acelora dintre ei care se mai află Acasă , se pot asigura şi NUMELE LOCULUI în care se află în prezent.

CUM V-AR PLĂCEA SĂ DISCUTAŢI CU UN OM (sau câţiva dintre ACEŞTI OAMENI) CARE A FOST ODATĂ O FIINŢĂ UMANĂ INVIZIBILĂ ? (AR PUTEA DEVENI AŞA CHIAR ÎN FAŢA OCHILOR DUMNEAVOASTRĂ DACĂ ÎŞI OPREŞTE DISPOZITIVUL DE LA ŞOLD) Ei bine , toate aceste mizerii fantastic de Absurde vor fi necesare , Doar pentru a face aceasta , Hipnoza-psihologică şi toate astea. Poate vă sugerez ceva prea profund (sic) şi prea Metodic pentru gustul dumneavoastră , dar atunci eu , ca subiect principal , Nu-mi pasă deloc să fiu Hipnotizat şi , de asemenea , simt o atracţie certă a curiozităţii înspre acest lucru care , pentru mine , este irezistibil. Vreau să desfac acest mister larg deschis. Motivele mele simple sunt de a determina mai multă muncă în acest domeniu al "Teoriei Câmpului". Sunt un astronom , dl. Jessup. Nu fac un secret din asta şi de fapt simt că DACĂ ACEASTĂ TEORIE E MANEVRATĂ CORESPUNZĂTOR , de ex. PREZENTATĂ OAMENILOR şi ŞTIINŢEI ÎNTR-O MANIERĂ EFICIENTĂ PSIHOLOGIC , simt sigur că Omul va ajunge acolo unde visează acum să fie - înspre stele prin forma de transport de care s-a împiedicat accidental Marina (spre ruşinea lor) , când NAVA lor EXPERIMENTALĂ a dispărut şi a apărut aproape un minut mai târziu la câteva Sute de mile marine depărtare , într-o altă Dană în zona Golfului Chesapeake. Am citit despre asta într-un alt ziar şi doar prin Hipnoză şi-ar putea aminti vreun Om detaliile despre numele ziarului , data apariţiei şi etc., înţelegeţi? Eh. Poate că Marina a folosit deja acest accident de transport pentru a construi OZN-urile dumneavoastră. Este un progres logic din orice punct de vedere. Ce credeţi ???

Foarte Respectuos , Carl Allen

....
Cazul pentru O.Z.N.

„Dacă se leagănă...”?

Dacă arată ca o raţă , se leagănă ca o raţă şi măcăne ca o raţă , înoată şi are membrane la picioare atunci poate că este o raţă !
Dar un copil , văzând pentru prima dată un ornitorinc , va spune , „arată ca o raţă cu blană şi cu patru picioare” ! Dar ce este ?
Dar ce se întîmplă atunci când un om vede pentru prima dată ceva şi întreabă - „Ce este asta ?” ... şi nimeni nu-i poate oferi un răspuns ?
Din fericire , experienţa şi cunoştinţele noastre ne permit să explicăm inconsecvenţele aparente ale acestor ciudăţenii ale naturii.
Controversele despre aşa-numitele Farfurii Zburătoare au început să devină o modă , odată cu anunţul făcut de Kenneth Arnold în 1947.
Un afacerist din Boise , Idaho , Dl. Arnold , se afla pe drumul său dinspre Chehalis către Yakima , Washington. Zburând în avionul său personal , a fost surprins să vadă o lumină strălucitoare pe aripa acestuia.
Privind în direcţia Munţilor Rainier , a fost uimit să vadă nouă discuri strălucitoare , având fiecare o dimensiune aproximativ egală cu a unui avion C-54. Ele erau în mod clar conturate faţă de zăpadă.
Aşa cum povestea el mai târziu „Părea că ar fi fost conectate împreună. Zburau aproape de vârful muntelui în diagonală , înlănţuite”.
Domnul Arnold aprecia viteza acestora fiind de aproape 1.200 de mile pe oră (1930 Km/h) şi credea că trebuie să fi fost la o distanţă de 20...25 de mile (32...40 Km) faţă de avionul său.
„Le-am urmărit cam trei minute” , spunea el. „Oscilau în jurul înălţimii vârfului muntos. Erau plate , ca o tavă de plăcintă , şi aşa de strălucitoare încât reflectau soarele ca oglinda. Niciodată n-am văzut ceva atât de rapid !”.
Astfel , pe 24 Iunie 1947 , s-au născut Farfuriile Zburătoare.
„Le-am văzut , dar ce sunt ?” , s-a întrebat fără îndoială Dl. Arnold. Şi nimeni nu avea răspunsul.
De la acea zi memorabilă , alte mii de astfel de observaţii au fost raportate şi verificate iar noi ne întrebăm încă „Ce sunt ?”. Dar , mai important , de unde vin ei , care este scopul lor aici , şi , dacă ei o pot face , noi de ce nu putem ? Sunt arme secrete Ruseşti ?

Nu te Îngrijora Jemi , acelea erau Nave L-M , Nu erau oameni S.
Sunt un tip înbunătăţit , şi erau numai într-un Zbor de antrenament.
De aceea conducătorul lor le-a interconectat câmpurile de forţă
să-i înveţe Tele-Controlul Nivelului Ionic fără a provoca blocarea
prin teamă , cu care şi ei , de asemenea , „Tund Gazonul”.

Mai multe volume bine documentate au fost dedicate listării de observaţii , rapoartelor făcute de oricine , de la băieţii cercetaşi şi familii aflate la picnic pînă la astronomi şi chiar pînă la un om care pretinde că a întreţinut o conversaţie cu un pasager al unei Farfurii venită de pe Venus.
Dar răspunsurile noastre la întrebări , evaluarea potenţialelor răspunsuri la aceste fascinante dar câteodată înspăimântătoare întrebări , sfârşesc acolo unde altele încep. Altfel spus , nu ne vom dedica noi înşine observaţiilor făcute recent şi rapoartelor ce au inundat birourile de presă , birourile oficiale guvernamentale şi , dintr-un oarecare motiv ciudat – aeroporturile. (Probabil că publicul simte că orice se întâmplă în aer , este treaba aeroportului !).
Am fost de multă vreme interesat în a studia zonele inexplicate ale existenţei umane , şi ca un astronom interesat în mod special de Lună , raportările timpurii ale Farfuriilor Zburătoare mi-au atras atenţia. Referirile aflate în volumele prăfuite ce se găsesc în Biblioteca Congresului îmi fulgeră prin minte , referiri pe care le-am observat cu ani în urmă şi care acum , în lumina acestor evoluţii par să ofere un nou câmp de cercetare , de analize şi corelaţie ce ar putea face lumină în această problemă.
Am început să-mi pun întrebări mie însumi...şi am început să văd un tipar , o formă ocupându-şi locul de-a lungul întregului câmp al fenomenului observabil , ce a rămas obscur şi fără o legătură anterioară.
Desmond Leslie , în cartea „Farfuriile Zburătoare Au Aterizat” , re-examinează ceva din materialul interesant spicuit din vechi manuscrise , multe din ele referindu-se la observarea unor obiecte neidentificate zburând prin aer. Cele mai sumare examinări ale unui astfel de material , odată strâns şi organizat într-un întreg cursiv , fac destul de evidentă concluzia care poate fi trasă.

Nu ar urma , m-am întrebat , să putem trage încă multe alte concluzii dacă am colecta , evalua şi cerceta date din mai multe domenii diferite ? Ar exista vreun indiciu că viaţa ar putea exista , de fapt , în spaţiu ? Dacă este aşa , această viaţă ar avea sens , control şi inteligenţă ? Sau poate ar fi doar celulară , în natură , fără inteligenţă , fiind o formă de viaţă vegetală sau mineral-animală ? Ar putea un studiu aprofundat asupra materialului din mai multe domenii să dezvăluie un tipar , o consistenţă de orice fel care să ne ofere indicii despre activităţile viitoare ale acestor Obiecte Zburătoare Neidentificate ?

Am vrut să ştiu răspunsurile. Am vrut să ştiu dacă a existat ceva , şi dacă a fost , ce a fost. Am vrut să ştiu unde au trăit şi cum au trăit. Am vrut să ştiu ce făceau pe cînd noi nu îi vedeam. Am vrut să ştiu de ce unii oameni i-au văzut iar alţii nu-i văd. Am vrut să ştiu de ce apar într-un loc şi nu într-altul. Am vrut să ştiu dacă erau prietenoşi sau erau ostili.

L-M ? Amici ; S-M ?

Chiar dacă ar şti , nici el şi nici oricâţi dintre oameni
nu ar putea face vreodată ceva , Jemi.

Pentru început vor refuza chiar să creadă
Trebuie Umilinţă adevărată sau o fascinaţie reală.

Am vrut să ştiu , mai departe , dacă ei ar putea fi ca o farsă a lui Mark Twain , înghiţită de un public credul , prea obosit de căutarea permanentă a fericirii şi a emoţiilor.

Am vrut să ştiu de asemenea , dacă ar trebui să aşteptăm ca ei să ne viziteze , ori ar putea fi posibil să le facem surpriza de a-i vizita în propriile lor teritorii , în viitorul apropiat.

Ca un copil văzînd prima dată ornitorincul , mi-am pus mie însumi întrebări. Dar spre deosebire de copil , mi-am căutat propriile mele răspunsuri.

O.Z.N.-urile Sunt Reale

O abordare serioasă a chestiunii Obiectelor Zburătoare Neidentificate cere , mai înainte de toate , să înfruntăm o schimbare fundamentală a modului în care privim lumea mediului nostru înconjurător. Trebuie să ne desprindem din gândurile noastre , să ne lăsăm imaginaţia să zboare printre vânturi , şi mai presus de toate , trebuie să vrem să gândim !

Nici o fiinţă omenească care are mintea închisă nu are nevoie să citească mai departe , pentru că i se va cere să gândească aşa cum nu a făcut-o niciodată înainte , să admită posibilităţi care îi vor zdruncina însăşi temeliile fiinţei sale.

De nenumărate generaţii omenirea a fost confruntată cu o nesfârşită serie de evenimente , ale căror cauze au fost obscure , dacă nu cu totul în afara oricărei explicaţii fireşti pe care mintea omului a fost în stare să o conceapă. În diferite grade aceste întâmplări au fost în general numite supranaturale ; într-o terminologie mai modernă , paranormale. Această frazeologie convenabilă le poate denumi , şi într-o mai mică măsură , le poate clasifica ; cu toate acestea , ea nu explică evenimentele , nici măcar nu transmite cunoştinţe adevărate unei omeniri care bâjbâie.

Pentru a putea înţelege , trebuie să facem mai mult decât să clasificăm ; trebuie să analizăm şi să teoretizăm.

Pentru a face aceste lucruri trebuie să invadăm curajos un domeniu care a înspăimântat ştiinţa formală convenţională în aşa fel încât el a fost omis din preocupările omeneşti organizate conştient. Numai câţiva au îndrăznit să admită aceste fenomene şi să le investigheze. Din aceşti câţiva , o mare parte au devenit proscrişi în domeniul de studiu pe care l-au ales. Au devenit nonconformişti , şi puţine păcate sunt considerate mai mari. Şi totuşi majoritatea cunoştinţelor noastre de calitate ne-au venit din neconformitate.

Nu te teme , aceşti câţiva Nu Contează.
El cere din nou prea mult Trufiei Zadarnicei Umanităţi.

În acest volum , vom confrunta , pentru prima dată , un număr pînă acum incorigibil de fapte. Vom relata , pentru prima dată , date necorelate mai înainte , şi vom trage concluzii din acestea.

Pentru a începe un astfel de salt în vârtejul „supranaturalului" , trebuie mai întâi să clarificăm înţelesul cuvântului „lumea". Nu trebuie să îl limităm la un stat sau la un continent. Şi , în ciuda faptului că asta ne-ar putea deranja auto-mulţumirea şi ne poate stârni vagi temeri , nu ne mai putem limita nici la o singură planetă. Pământul nu este singur , nici nu a fost aşa de ceva vreme.

În continuare , vom separa experiențele paranormale în grupuri care au anumite asemănări de familie. Numai procedând aşa le putem acorda examinarea nemiloasă necesară , pentru a determina semnificaţia lor. Dacă există posibilitatea unei iluminări făcând asta , o vom avea. (Dacă acesta este un nonconformism , lăsaţi-ne să-l facem cât mai mare , oponenţii noştrii ortodocşi vor încerca să facă mai rău de atât.)

Această separare a "apariţiilor" sau "ciudățeniilor" în grupuri având unele similitudini ne este de folos de două ori. Mai întâi ne simplifică problema unei analize , ajutându-ne să aducem ordinea într-un haos ce este produsul a secole de informaţii acumulate fără nici o corelaţie , fără nici un alt scop decât acela de a cataloga date pentru posteritate. Putem presupune acum , cu destulă siguranţă , că noi suntem acea posteritate pentru care s-au înregistrat aceste date. A venit vremea ca acestea să fie separate ? iar faptele singulare , multă vreme nerezolvate , să fie aduse în lumină , adunate , şi făcute să ne servească scopul. Masa aceasta eterogenă de date a fost păstrată fără îndoială cu un anumit scop , dacă viaţa are pînă la urmă vreun sens , iar soluţia dezlegării misterului O.Z.N. , poate fi acel scop.

A doua utilitate a acestei grupări este de a stabili accentul şi puterea lor izbitoare , pentru că fiecare dintre aceste nenumărate evenimente este prea slab să înfrunte de unul singur batjocura ştiinţifică. Nu contează , evident , că o mie , sau chiar zece mii de oameni au observat şi au raportat întâmplări paranormale. Un singur încrezut , dogmatic , şi arogant om de ştiinţă , acoperit de susţinerea tacită a profesiunii sale oculte , poate nega întâmplarea , poate umbri înregistrarea ei anulându-i conţinutul , şi poate fi aproape de a convinge zece mii de oameni că nu au văzut lucrul pe care l-au văzut foarte clar. Asta , desigur , nu este chiar ştiinţă. Se apropie mai mult de o formă a dictaturii intelectuale , un fel de imperialism al intelectului.

Astfel , conectând ceea ce a fost necorelat până acum , putem construi un zid de netrecut pentru aceşti conformişti.

Ce sfidător pentru aceia prea-înspăimântaţi sau
pentru Savanţii Plângăreţi Strict Ortodocşi ,
Umbra lui Galileo păşeşte din nou în Numele
Ştiinţei mai Bune. Va răsări şi va ilumina ca înainte?

Nu , geamănul meu , umblă prin nori !

Dar haideţi să nu fim prea ambiţioşi. Ne putem foarte uşor depăşi graniţele capabilităţilor noastre , aşa cum ne putem evita şi responsabilităţile. Unele dintre fenomenele inexplicate par a se întinde în ceea ce , din lipsa unei terminologii , va trebui să numim în continuare paranormal , sau domeniul psihic. Trebuie să ne păzim de a comite una din principalele aberaţii ale analizelor , aceea de a dezvolta o teorie urmând apoi să căutăm şi faptele care să o susţină. De aceea trebuie să ne aşezăm observaţiile în două grupe. Un grup va conţine tot ceea ce se poate atribui acţiunilor fizice ale fiinţelor inteligente ori unui statut nedefinit şi non-spiritual. Al doilea grup este restul care , în măsura în care judecăm după o atentă considerare , trebuie să rămână asociat cu tărâmul psihic sau spiritual.

Până şi un studiu superficial al vastului şi încâlcitului domeniu al curioaselor întâmplări – le putem numi ciudăţenii -, ne arată cel puţin trei câmpuri majore. Unul dintre acestea are legătură cu lucrurile care cad din cer , unele din ele provenind din spaţiu , şi care pot fi aproximativ calificate , ca fiind organice şi anorganice. Noi folosim termenul „organic” în sensul aprecierii unui lucru care fie este asociat , fie este parte a unei existenţe , a unei entităţi gânditoare , şi spunem „anorganic” acelor lucruri ce sunt doar reziduuri din spaţiu. Un meteorit obişnuit alcătuit din fier – nichel , provenit din spaţiu , este inorganic în cadrul sferei definiţiei noastre prezente ; dar dacă acest meteorit ajunge pe Pământ sub forma unei zeităţi malaieziene cu şapte capete , sau are compuşi microscopici , este organic.

O a doua categorie importantă iese în evidență în bibliografia ciudăţeniilor. Este marea întindere a evenimentelor ce cuprind dispariţiile de persoane , şi ale navelor ; avioane şi aeronave prăbuşindu-se şi dispărând fără urmă şi fără nici un avertisment ; transportări instantanee şi misterioase ale unor oameni şi lucruri ; urme şi semne inexplicabile , cum sunt acele „Devil's Footprints” din Devonshire , sau „formele de cupă” găsite în piatră în multe locuri în lume ; meteoriţii de format organic găsiţi în rocile Terţiare şi formaţiunile carbonifere ; dovezi ale zborului şi levitaţiei datând din pre-istoria antică ; şi multe alte fenomene care ne par a fi ori asemănătoare , ori mai mult decât atât.

Toate acestea sunt evenimente terestre – manifestări mai mult sau mai puţin pe suprafaţa terestră.

Dar iată şi o a treia mare zonă de date observaţionale. Este acel vast conglomerat de observaţii pur astronomice care au legătură cu lucruri şi fenomene din spaţiu , ori făcute pe sateliţi şi planete , altele decât Pământul. Acestea sunt nepopularele rude sărace ale astronomiei ortodoxe , intangibilele iregularităţi. Ele au ajuns a fi privite cu un asemenea dezgust încât există puţine observaţii publicate în ultimii cincizeci , până la şaptezeci şi cinci de ani.

Putem considera că ştiinţa meteorologiei şi meteoriţilor , a cărei natură o vom discuta mai târziu , vorbeşte aproape elocvent în numele cazului vieţii în spaţiu şi al O.Z.N.-urilor. Asta se vede şi în faptul că în aceste domenii am găsit cele mai mari volume de informaţii şi observaţii detaliate. Iar acestea sunt tocmai cele pe care le-am găsit cel mai dificil de organizat şi de regrupat. Chiar şi aici , totuşi , nu putem avea un tipar primitiv , şi prin simpla folosire a acestuia ca pe un ghid , să începem a separa actele inteligente de cele naturale cu caracter statistic.

De vreme ce grupările actuale sunt prezentate în Partea a Doua , a Treia şi cea de-a Patra , atunci problemele implicate în cercetarea iniţială sunt de interes. Soluţionarea acestor probleme ar fi încă o cheie a faptului că suntem pe o pistă corectă , aceea că prin conectarea celor separate până acum , am descoperit tiparul şi forma.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Toţi oamenii de renume au avut două lucruri. Curaj şi Condamnare. deseori atât de Mult încât au fost ridiculizaţi. Acest Om se deschide şi face invitaţia doar spunând ceea ce observaţiile sale , Înregistrări şi Date i-au arătat , ceea ce nu poate fi scăpat. Sunt desigur astfel de Oameni , care-I plac pe cel care nu îşi permite să Vadă Planetele Înconjurând soarele ca nu Cumva asta să interfereze cu Dogmele zilei în religia sa.

Un exemplu despre felul în care evoluează asemenea lucruri este experienţa noastră în clasificarea obiectelor căzătoare. Primul nostru gând era acela că aveam un domeniu minor care putea fi eliminat de o examinare cazuală. Nu este aşa. El s-a dezvoltat rapid , pe măsură ce tiparul a început şi el să evolueze , noi nu am putut coordona aceste atacuri din cer , nici să le interpretăm , până să luăm în considerare efectele lor , originile acestora , şi a fenomenelor asociate. Nu numai atât , dar foarte repede am fost forţaţi să înţelegem că acele obiecte căzătoare şi alte fenomene ale cerului , trebuiesc catalogate în trei categorii dacă urmau să fie extrase din haos. Pe scurt , părea să fie o clasă a unor obiecte ce sunt doar resturi fizice dezorganizate ale spaţiului , ce se mişcă pe orbite cu forme variate şi care sunt puţin legate , dacă sunt , de o relaţie sau asociere cu fiinţe inteligente. Un al doilea grup era evident produsul gândirii , dacă nu – într-adevăr , al unor caracteristici mentale înalte , cum ar fi intenţionalitatea , determinarea , moralitatea , şi poate chiar umorul. Apoi , în special în situaţiile în care fenomene ale spaţiului par să se amestece cu nativele noastre condiţii meteorologice , devine necesar să luăm în considerare , ca un al treilea grup , mai puţin spectaculoasele evenimente terestre şi să ne limpezim gândirea , împărţind acestea şi îndepărtându-le din calea noastră.

Rezultatul acestor constrângeri a fost acela de a găsi mai mult de o jumătate de duzină a subcategoriilor prin care eram aliaţi cu disciplina meteorologiei , care este o ştiinţă terestră a aerului , şi cea meteoritică , disciplină care este o ramură a astronomiei.

Haideţi apoi să luăm succint în considerare aceste segmente ale problemei noastre. Pentru cei mai mulţi dintre dvs. care citiţi această carte , gheaţa căzătoare se limitează la grindină , predominant mică , probabil de dimensiunea mărgelelor. Dar încercând să organizăm informaţiile despre gheaţa care cade din cer , ne-am trezit prinşi în cazuri unde bucăţi de gheaţă cântărind de la câteva kilograme până la câteva tone au fost ştiute căzând , şi fără o dovadă finală am fost obligaţi să ne gândim la un fel de „spacebergs” ce ar putea cântări mii de tone fiecare , existând poate sute sau mii dintr-acestea , şi care vin din spaţiu în roiuri de sute sau chiar mii , lăsând cicatrice întinse pe suprafaţa Pământului.

Am fost obligaţi să considerăm unele din aceste blocuri căzătoare de gheaţă ca fiind produse de ,sau cel puţin asociate cu entităţi inteligente. A fost chiar necesar să avem în vedere surse diverse a gheţii orbitale , fie că aceasta provine din explozia celei de-a cincea planete (a sistemului solar - n.tr) , fie că ar putea fi vorba de o explozie provocată de savanţi preistorici ai Terrei , fie că avem o desprindere a

gheţii de pe Pământ în urma unor acţiuni ale mareelor pe când Pământul şi Luna erau unite , fie că ar fi căzut de pe Lună sau pur şi simplu de unde a venit ? Cernând aceste cazuri unde pare a fi implicată inteligenţa , am descoperit că procesul are certe asemănări cu găsirea pepitelor de aur printre pietrişul aluvionar. Cel puţin dacă pepitele erau acolo , trebuia să ne facem propria cernere.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Nu sunt împotrivă a spune că un Câmp de Forţă
Poate Face un Om să zboare Pentru că Am Văzut asta Făcută
şi cunosc cauza acestui zbor şi Nu Sunt tulburat de
Expoziţia de la Paris , 1951 , Oamenii de Ştiinţă de la
Universitatea din Paris au demonstrat asta.
O fotografie AP a fost trimisă în U.S. arătând acţiunea asta.

EXPERIMENTELE CÂMPULUI DE FORŢĂ ale U.S. NAVY în 1943
OCTOMBRIE AU PRODUS INVIZIBILITATEA NAVEI ŞI A ECHIPAJULUI ,
REZULTATE ÎNFRICOŞĂTOARE. FOARTE ÎNSPĂIMÂNTĂTOR.
DIN FERICIRE AU FOST OPRITE ALTE CERCETĂRI.

(„O fotografie AP ...” -- fotografie Asociated Press – n.tr)

Am trecut prin experienţe similare întemeiate cu privire la căderile de pietre , la căderi de animale vii , şi căderi de materie animală sau organică. Am constatat că viaţa sosită din cer era aproape universal viaţă de un ordin redus , ceva reptilian sau acvatic , şi am descoperit că o parte din ea implica anumite elemente intelectuale , cum sunt funcţionalitatea , localizarea ţintei , şi repetarea în zone fixe. Singurul numitor comun pentru toate aceste condiţii constatate s-a dovedit a fi – pentru toate aceste lucruri – rezervoare hidroponice ale navelor spaţiale !

DREPT ÎN CAP !

Dacă suntem confruntaţi cu un obiect de piatră cristalină căzând , şi şlefuit în mod evident pentru a deveni o facilitate optică , suntem prea abjecţi când îl considerăm imprevizibil , şi îl discredităm sau îl ignorăm ? Şi suntem prea jenaţi înaintea mărturiei a câtorva sute de păsări moarte căzute din ceruri , toate într-un singur oraş , specii complet aleatorii şi majoritatea necunoscute până la câteva sute de mile depărtare de acel oraş ?
Ce aţi face cu o bucată dintr-un meteorit de fier , inconfundabil şlefuit de mâini inteligente , dar care a fost la fel de inconfundabil extras din formaţiuni solide geologice aparţinând Erei Terţiare , de acum 300.000 de ani în urmă ? Nu v-aţi reconsidera , poate , percepţia despre antichitate şi inteligenţă , şi v-aţi pune întrebarea dacă el a aparţinut , de fapt , acestei planete ?

Dacă găsiţi carne crudă , cu părul ataşat pe ea , căzând peste o zonă de doi acri de teren , dintr-un cer senin şi liniştit , nu v-aţi strădui încă şi mai greu să găsiţi vreun fel de categorie pentru asta , şi un numitor comun sau o conexiune cu alte asemenea fenomene ?

ALIMENTE STRICATE , ARUNCATE.

Dacă observaţi că uneori apa aceea vine din cer în mase solide inundând pîrâurile până ce acestea spală marginea satelor , dar neglijând pîrâurile aflate la o jumătate de milă mai departe , nu aţi căuta o categorie pentru asta - în afara unei furtuni de rutină meteorologică ?

Aceste probleme au trebuit confruntate. Ceva trebuia făcut cu ele – toate fiind ridicate de aceste obiecte care cad din cer. De asemenea , lucrurile de acest fel au trebuit să fie distinse de obişnuitele furtuni meteorologice – unde anumiţi nori pe care i-am studiat abia apăreau , aruncau o piatră sau două şi treceau mai departe. Ele nu sunt furtuni. Atunci ce sunt ?

Iată problemele pe care le-am înfruntat într-un noian de date învălmăşite - despre lucruri care ne vin din cer ; dar acestea au fost , în întregul lor , mai puţin încâlcite decât evenimentele care implică direct oameni sau care au fost în mod clar acţiuni curente , şi nu doar lucruri ce s-au întâmplat în locuri şi timpuri îndepărtate. Printre fenomenele în care sunt implicaţi oameni , disparițiile subite sunt probabil cele mai uimitoare. Unele persoane au dispărut instantaneu , în timp ce erau privite de prieteni şi de rude apropiate. Echipaje au dispărut în mod misterios de pe vase , câteodată chiar în faţa portului lor de staţionare , fără avertisment şi fără să lase urme.

HE ! NUMAI DACĂ AR ŞTI DE CE , AR MURI ÎN URMA ŞOCULUI !

Sunt prea multe exemple de avioane şi nave care dispar , pentru a le putea ignora. A fost raportat un avion care zbura printr-un nor din care nu a mai ieşit niciodată , în vreme ce echipajul unui dirijabil a dispărut în faţa ochilor mai multor duzini de privitori. Încă ne mai întrebăm ce s-a întâmplat celor cincizeci de pasageri din avionul a cărei epavă a fost găsită recent pe un munte în Pacific Northwest.

Acestea sunt câteva din situaţiile ce i-au inspirat pe unii scriitori să afirme că aceste O.Z.N au atacat. Opinia mea este că , în cel mai rău caz , un astfel de atac nu este mai organizat sau mai rău intenţionat decât acela al unui vânător ce urmăreşte cerbi în munţii Pennsylvania , fără ca aceasta să însemne un atac al rasei umane asupra cerbilor ; se pot găsi aici similitudini.

Este aproape o consecinţă logică a tezei noastre să admitem existenţa unei lumi antice de nepătruns pentru omenire, sau cel puţin a unei inteligenţe , aparţinând Pământului şi împrejurimilor sale. Această concluzie apare inevitabil în urma înregistrărilor antice privind O.Z.N şi zborul fără aripi. Aceasta se poate remarca în nenumăratele lucrări megalitice de piatră , care implică mase prea uriaşe pentru a putea fi mişcate prin alte mijloace decât levitaţia , şi care au fost ridicate cu secole înaintea oricăror însemnări scrise , acum disponibile.

OMUL ESTE APROAPE , *PREA* APROAPE.

Pe măsură ce aceste piese de puzzle se fac cunoscute , şi astfel putem realiza pe deplin că asta este o veche , veche problemă , putem începe să ne simţim confortabil. Dacă O.Z.N-urile au fost aici de 300.000 de ani şi încă nu au decis un atac în masă asupra omenirii , este foarte puţin probabil că o vor face acum – numai dacă nu sunt forţaţi să facă ceva , pentru a preveni ca oamenii de ştiinţă şi experimentele militare ale lumii să distrugă Pământul prin explozia cu hidrogen , şi astfel să creeze o novă sau o nouă stea în galaxie , aşa cum poate s-a întâmplat când a cincea planetă s-a dezintegrat într-un moment incalculabil al trecutului.

Deci , sunt aici două elemente importante ale studiului nostru asupra inteligenţelor străvechi : dovada că aceste fiinţe superioare au fost aici încă înaintea civilizaţiei umanităţii , şi demonstraţia că aceste forţe au lucrat în aceste milenii , la o natură şi cu o magnitudine pe care noi astăzi , doar o bănuim.

Este acesta atunci un indiciu care ne arată că suntem într-un moment de trezire şi , ca o crisalidă , ne îndreptăm către un stadiu nou şi mult mai puternic al existenţei şi al cunoaşterii ? Sunt , din acest motiv , necazurile noastre cotidiene , pe plan intern și internațional , durerile chinuitoare ale facerii unei astfel de renaşteri , aşa cum nu ne puteam imagina cu doar o generaţie în urmă ? Vom putea fi noi , atunci , mai degrabă bineveniţi decât respinşi de către inteligenţele care trăiesc în O.Z.N-uri , sau care chiar sunt O.Z.N-urile ?

Structura Emoţională a Omului este astfel făcută încât
el nu se poate trezi la Puterile 'Adevăratei Gândiri.'

În regulă , deci nu era vorba că omul se va
***maturiza vreodată* , Nu-ţi face griji , Jemi.**

Probabil cele mai vechi , şi aproape sigur cele mai prolifice dintre sursele care vorbesc de zborul fără aripi , sunt însemnările mânăstirilor din India şi Tibet. Acestea sunt, în sine, aproape concludente.

Însemnări făcute acum 15.000 de ani în urmă , ne vorbesc despre zborul fără aripi cu cel puţin 70.000 de ani înainte de acestea. Alăturăm asta vizitei înregistrate a unei flote spaţiale la curtea lui Thutmose al III-lea , anul aproximativ 1500 Î.C. , şi ne apropiem de o paralelă a apariţiilor de astăzi. Dovezile interesului continuu arătat de către locuitorii spaţiali vin din Franţa medievală , unde Adamski a fost complet acoperit de incidenţa de elemente ale populaţiei franceze care au pretins că au fost plimbaţi de O.Z.N .

(**George Adamski** (n 17 aprilie 1891, Polonia – d. 23 aprilie 1965, Maryland, Statele Unite) a fost un ufolog american de origine poloneză. ---- N.tr)

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Nu sunt amici dar Francezii sunt în general cu o atitudine aşa de Filozofică încât şi în Ziua aceea ei au fost aleşi să fie contactaţi. Acum, unii dintre L-M trăiesc în Franţa pentru că preferă *să Studieze acolo* Domeniul Filozofic. *Le place*.

Dacă vizitele timpurii din Asia , contactele ulterioare cu Egiptenii la vârful culturii acestora , zvonurile asocierii zborului cu dispariţia Atlantidei , şi tururi ale Franţei făcute acum câteva secole în urmă , ne arată un tipar , atunci nu ar trebui să fie de mirare că civilizaţia zilelor noastre , poate cea mai spectaculoasă dintre toate , primeşte atenţie.

În multe feluri , cele mai interesante informaţii dintre toate , vin de la astronomii sceptici. Observaţiile lor au tendinţa să fie cantitative , cronometrate şi documentate. Datele astronomice sunt mai mult decât pur calitative. Cu alte cuvinte , astronomii însăşi , fiind câinii de vânătoare conştincioşi ai datelor , nu s-au mulţumit numai să vadă că lucrurile se mişcă în spaţiu. Deşi conştienţi de adevărata natură a celor văzute , au înregistrat atât de mult pe cât le-a permis timpul şi echipamentul , şi , ca rezultat , ne-au făcut capabili să putem localiza habitatul acestor O.Z.N . Ca şi observaţiile noastre de astăzi , orice singură observaţie făcută de un astronom poate fi o greşeală sau o iluzie. Dar sunt implicate sute de observaţii şi zeci de astronomi credibili şi serioşi.

***BĂIEŢI! NUMAI DACĂ AR ŞTI MIILE*.**

Multe lucruri rotunde au fost văzute traversând discul soarelui şi pe cel al lunii , şi câteva în spaţiu , fără un fundal. Rotunde însemnând forme sferice sau discoidale. Au fost văzute lumini în spaţiu , iar unele din acestea lângă Mercur , Venus , Marte şi Lună , şi unele între noi şi aceste sfere , astfel încât acestea ar putea fi pe suprafaţa lor. În cazul Lunii luminile au fost văzute pe suprafaţa ei. Au fost observate umbre pe Lună şi pe Pământ , care ar putea fi realizate doar de invenţii spaţiale manevrate. Apariţia cometelor mari şi a petei roşii pe Jupiter observate la sfârşitul anilor 1870 a coincis cu apariţia misterioasă unui nou crater pe Lună , exact de mărimea acelui O.Z.N văzut de astronomi între Lună şi Pământ.

Astronomii au văzut două clase distincte de obiecte : cele sferice , conturate categoric şi clar , şi cele înceţoşate , nebuloase. Ambele păreau să fie supuse unei manevrări inteligente şi prezentau mişcări imprevizibile. În toate acestea sunt prezente caracteristici care îşi găsesc sinonime printre apariţiile listate de observatori începând din 1947. Observaţii simultane făcute de doi sau mai mulţi observatori în acelaşi timp stabilesc distanţele aproximative faţă de O.Z.N , printr-un studiu al paralaxei. („Parallax" reprezintă deplasarea , adesea măsurabilă , cauzată de privirea unui anume obiect din două puncte diferite. De exemplu ridicaţi un deget , şi priviţi-l mai întîi cu un ochi apoi cu celălalt. Deplasarea acestuia faţă de un fond distinct se numeşte Paralaxă). Una peste alta , dovezile ştiinţei astronomice în cazul O.Z.N , în vreme ce sunt mai puţin voluminoase faţă de alte surse , sunt mai bine fundamendate în date factuale şi calitative. Trebuie să le acordăm o mare greutate.

Dacă , în realitate , profesiunea astronomilor este forţată înspre poziţia de a deveni principalul martor al apărării , în cazul O.Z.N-urilor , membrii ei vor suferi cel mai deosebit tip de jenă , căci sunt fiecare în poziţia de neinvidiat de a fi fost cel mai dogmatic şi derogatoriu.

Pare regretabil că astronomia , cândva liderul căutărilor cunoştinţelor de calitate , a degenerat aparent într-o opoziţie faţă de pionierat. Totuşi , astronomia , în vreme ce este o ştiinţă cert observaţională şi nu un domeniu experimental , ia un loc în faţă în negarea datelor observaţiilor autentice care ameninţă câtuşi de puţin propria ei „căruţă cu mere” ştiinţifică.

PARE CEVA NATURAL OAMENILOR SĂ AŞTEPTE CA EI ÎNŞIŞI SĂ CUNOASCĂ ZBORUL Şi SĂ SE GÂNDEASCĂ LA ZBORUL SPAŢIAL ÎNAINTE SĂ ADMITĂ CĂ ŞI ALŢII AU ZBURAT ÎNAINTEA LOR. NU ŞTIU, FIREŞTE (HE!-HEH) CĂ EI SUNT DEPĂŞIŢI, NU ACUM CÂND AU INDICII CARE SĂ-I CONDUCĂ LA IDEEA CÂMPURILOR DE FORŢĂ. SPERĂ ACUM SĂ NE DEVINĂ EGALI. *VAi*!

Într-o ştiinţă observaţională ca astronomia , legile au fost construite după nenumărate observaţii repetate , şi nu , cum este parţial adevărat în fizică şi chimie , pe baza experimentelor repetabile în laborator. În astfel de cazuri , aşa cum numai astronomii cunosc prea bine , observaţiile repetate trebuiesc acceptate ca explicaţii doveditoare.

Omenirea A AVUT DESTULE observaţii, cum spunea şi el, Le-au ignorat.

Multe dintre tarele astronomiei intră în această categorie. Pentru a lua numai un exemplu , ipotetica istorie a vieţii stelelor se bazează în întregime pe aşa numita secvenţă spectrală construită după observaţii spectroscopice asupra a mii de stele , şi pe gruparea şi aranjarea subsecventă a acestora într-o structură oarecum logică. Până şi în aceste grupuri de secvenţe avem lucruri neprevăzute sau stele cu un spectru specific , a căror natură reală este o cauză a speculaţiilor chiar şi după o sută de ani de spectroscopie. Totuşi , astronomii cu greu pot nega existenţa evidentă a stelei strălucitoare , indiferent de cât de indisciplinate pot fi undele ei luminoase.

Există Inteligenţă în Spaţiu.

Diversa vastitate a materialului provenind din trecut , în toate categoriile , arată limpede că există inteligenţă în spaţiu. "Inteligenţa" este condiţia „sine qua non” a analizelor noastre. Fără aceasta gândurile noastre pot fi lipsite de sens. Cu ea însă , legătura dintre afirmaţiile noastre este implicită.

Nu e nimic, experimentele de la Harvard au arătat că doar puţini Oameni au un factor Psi câtuşi de puţin. Ei nu pot vorbi telepatic câtuşi de puţin Clar, Nici dacă sunt capabili să îşi "vadă" unul altuia frumuseţea sufletelor. Astfel sunt forţaţi într-o lume cu Valori şi Concepte Materiale şi Închid calea oricărui Fel de Filozofie Rezonabilă Care să-i Conducă mai Sus. SLAVĂ CĂRŢII MARI.

În paginile acestei cărţi , vom face unele destul de fine distincţii. Diferenţa între ploaie şi „apă căzătoare” este una. Pentru concepţia noastră asupra mediului înconjurător spaţial , trebuie să facem o divizare similară între „minte” şi „inteligenţă”. „Mintea” , pentru scopurile noastre , este acea funcţie a gândirii realizate de creierul rasei umane , şi poate al animalelor. Prin „inteligenţă” , va trebui să înţelegem ceva mai mult decât abilitatea de a gândi , construi , de a conduce , a face o analiză , sau a face un plan , de a naviga sau de a râde , etc. , ceva care nu este neapărat o parte din creier , sau o asociere cu un creier carnal. Pe scurt va trebui să ajustăm EGO-ul nostru posibilităţii ca inteligenţa să existe în spaţiu , şi că ar putea fi , sau probabil că este superioară nouă , şi că ar putea exista în unele

entităţi fizice ce nu au o natură carnală , la fel ca nebuloasele sau corpurile noroase văzute de Barnard (descrise mai târziu).

Printre acestea căutăm obiecte , corpuri , întâmplări ce au fost create , formate ori dirijate de forţe controlate evident de o „inteligenţă" care are puterea de decizie opozabilă forţelor care acţionează numai ca „forţe ale fizicii" sau „legi ale fizicii" cum sunt gravitaţia , şi legile lui Kepler sau Newton. Numai astfel putem stabili „inteligenţa" ca şi componentă universală a spaţiului nostru vecin.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Teoria Câmpului Unificat a lui Eistein cuprinzând întregul Spaţiu şi atmosfera A FOST ATÂT DE BINE DOVEDITĂ încât după ce a realizat spiritul Mizantrop al Oamenilor el a retras-o în. 1927

Nimeni nu cunoaşte natura exactă a acestei inteligenţe din spaţiu , cu atât mai puţin natura corpurilor fizice în care ea locuieşte. Inteligenţa aceasta pare că se manifestă în multe moduri. În studiile noastre asupra furtunilor am fost împinşi inexorabil să admitem că unele furtuni au un aspect artificial , cu o aparenţă de un fel organic , cu aerul că sunt fabricate într-un anume scop , şi se desfăşoară în acel scop. De aceea am propus un anumit procentaj de artificialitate , sau inteligenţă , printre micul procent al furtunilor care apar pe neaşteptate pe un cer senin , urmărind parcă un scop , ca şi cum ar disimula ceva , şi cu descărcări specifice de materie. Ele ne par prea concentrate , şi poate prea direcţionate pentru a fi la origine în întregime meteorologice (sic).

CHIAR A NIMERIT ! *ŞTIE ,* SPUNE PREA MULT, DE ASEMENEA.?

Ca un mijloc , atunci , de a fi siguri că nu trecem cu bună ştiinţă cu vederea orice posibilă dovadă contributorie în cazul O.Z.N , vă cer să reţineţi aceste furtuni şi nori ciudaţi în minte , şi , dacă este posibil , să le potriviţi la baza oricăror concluzii complete pe care le puteţi trage.

Cred că o structură spaţială cu un diametru de cinci până la douăzeci de mile este suficient de mare ca să producă asemenea furtuni , şi că pot exista indicii ale unui scop pentru a o face , chiar şi numai pentru a rămâne ascunsă , camuflându-se.

MAREA ARCĂ A LUI L-M = *MAI MARE* !

Poate fi dificil de înţeles importanţa antichităţii în ceea ce priveşte zborul spaţial sau a locuirii în spaţiu. Dar eşuând luarea în considerare a desfăşurării fondului problemei O.Z.N , avem cel mai mare factor unic în îngrozitorul haos ce înghite această enigmă. Luaţi doar un mic element : mică bucată de fier meteoritic, care a fost găsită în adâncul unui pat de cărbune terțiar. Localizarea şi constatarea sunt autentice. Forma acestuia este pur artificială. Este de doar un inch pe fiecare pătrat , practic un cub. Patru dintre feţele acestuia sunt şlefuite drept , iar celelalte două au o formă convexă , într-o simetrie completă. În jurul celor patru suprafeţe plane rulează o canelură , geometric artificială. Aici sunt trei adevăruri stabilite:

1. Localizarea într-un pat de cărbune incipientă format acum aproximativ 300.000 de ani în urmă
2. Fabricat din fier meteoritic, identificabil prin structura și conținutul său chimic
3. În mod clar modelat prin mijloace artificiale

Numărul de explicaţii despre cum a ajuns în acel strat de cărbune poate fi mic sau mai mare , dar avem un fapt de bază ce nu poate fi batjocorit sau uitat : Această bucată de oţel a fost şlefuită de un instrument inteligent acum 300.000 de ani în urmă !

ÎNAINTE CA OŢELUL SĂ FIE CUNOSCUT DE HOMO SAPIENS.

Putem să mergem mai departe dar cineva trebuie să facă o alegere , ori să nege şi să ignore întregul substrat al acestui fapt. Ştiinţa l-a ignorat. Alegerea este mai supărător de înfruntat : A fost acest obiect creat aşa cum este , de inteligenţa omului , şi pus acolo de către omul indigen de pe Pământ , ori a fost aruncat din spaţiu de către vreun călător spaţial ?

Puteţi alege să spuneţi : Pus de Om ? Atunci a existat acolo o rasă de oameni care acum 300.000 de ani ştia destul încât să prelucreze oţel şi , prin deducţie , să creeze maşini. Dacă ei puteau face asta , atunci foarte probabil trebuie să fi avut şi anumite tipuri de transport , şi nu există nici un motiv bun pentru a nega faptul că ar fi putut descoperi zborul spaţial , fie prin cercetări , fie accidental. În cel mai rău caz , au avut timp să dezvolte o civilizaţie cu un anume rafinament implicit. Ştiinţei nu-i place asta. Alternativa acestei dileme spinoase , este aceea că trebuie să contemplăm zborul spaţial de acum 300.000 de ani ,

ADICĂ ; AU AVUT ROATA ÎN MULTE FORME.
PRECUM MAŞINI UNELTE SAU CÂMP DE FORŢĂ (sic) "Modelatoare"
ŞI CUŢITE-INSCRIPTOARE , CARE?

---FRATE ! CU SIGURANŢĂ NU !

zbor capabil să aducă această mică piesă a unei maşini pe Pământ , ori să aducă însăşi civilizaţia şi să o planteze aici , în cadrul acestei vieţi animale judecat cel mai probabil ca fiind propice pentru a perpetua și de a dezvolta capacitatea mentală. Este într-adevăr o alegere neplăcută pentru minţile inhibate.

EINSTEIN NU TRĂIA PE ATUNCI , DAR FUNCŢIUNILE
NATURALE ALE UNIVERSULUI NOSTRU ŞI acestei planete LUCRAU
BINE şi fără el.

Putem concluziona atunci că locuirea în spaţiu a existat de multe milenii. Ne ne pasă dacă pământenii au luat spaţiul ca pe o chestiune de convenienţă , confort şi siguranţă după dislocarea unei porţiuni a planetei ; sau dacă locuitorii spaţiali au creat inteligenţa terestră „după propria lor imagine” .

Să fim direcţi : „ Care este diferenţa” ? Ideea de bază este că omul trăieşte într-o lume pe care nici nu o domină complet , şi unde nu este nici fiinţa intelectuală supremă.

HA , NU VA RECUNOAŞTE NICIODATĂ , TOTUŞI: MÂNDRIA.

Există o controversă aprinsă de generaţii între adepţii teoriei pro-Atlantida şi cei anti-Atlantida cu privire la vechimea civilizaţiei umane de pe această planetă. Rămăşiţele arheologice ale acelor nuclee de civilizaţie , care au 7.000 mii de ani sau mai mult , fiind recuperate din impactul celest care a cauzat potopul cunoscut , a redistribuit suprafaţa solului planetei , a distrus continente şi a creat unele noi , a scufundat Atlantida şi continentul Mu , şi a ridicat în general platourile , sunt disponibile în cantităţi mari. Ele oferă un material facil pentru studiu. Arheologia şi etnologia , împărtăşind şi ele caracteristica astronomiei de a fi domenii observaţionale şi nu experimentale , şi-au construit întregul cadru după studierea acestor rămăşiţe. Totuşi , acestea fiind fundamentul şi interferând cu această gamă largă de materiale , sunt resturi ale unei culturi cu o vârstă aproape de nedescris. Artefactele au fost supuse unor cataclisme geologice şi cosmice de o violenţă aproape de neînţeles , şi câteva relicve importante rămân obiectul unor studii mai aprofundate. Aceste câteva , în orice caz , sunt date la o parte fiind considerate instabile de către arheologie şi etnologie , şi însăşi existenţa lor este îngropată sau negată în eforturile de a evita prăbuşirea castelului din cărţi de joc , stabilit atât de laborios de aceste ramuri ale învăţăturii.

ASTA AŞA ESTE, NIMENI NU A ÎNDRĂZNIT SĂ VORBEASCĂ, EXCEPT
DECÂT ÎN COMENTARII UNUL CĂTRE ALTUL. *PÂNĂ ACUM*.

EXEMPLU: (DARWIN A FOST CRITICAT, OSTRACIZAT).

Aceste studii se întrerup aproape complet la o vechime de aproximativ 7.000 de ani , într-un punct unde ele întâlnesc ceea ce matematicienii numesc discontinuitate. Multe dintre datele oazelor de cultură studiate astfel apar , brusc , în analiza finală , ca derulându-se ingrijorător , având puţine indicaţii care le urmăresc evoluţia şi fiind semnificative pentru a demonstra că sunt rămăşiţe degenerate a ceva deja pierdut în spatele cortinei ceţoase a antichităţii. Credinţa mea este că trebuie să admitem acele fapte ale omului făcute în lunga perioadă ce a precedat coliziunea Pământului cu un conglomerat vast de material meteoric , care a lovit emisfera vestică acum 10.000 , până la 15.000 de ani în urmă.

Au fost scrise cărţi , librării ale acestora , pentru a arăta aceste lucruri străvechi , dar ele nu au fost acceptate încă , nici măcar în principiu , de nici o ramură a ştiinţei. Geologia se opune oricărui tip de schimbare cataclismică în structura pământului și va merge către orice extreme, pentru a evita să se confrunte cu fenomenele sale imprevizibile. Totuşi , fiecare domeniu ştiinţific se opreşte atunci când este forţat să contemple originea evoluţiei intelectului uman.

Ex. CE INSPIRAŢIE A FĂCUT CA OMUL SĂ DEVINĂ OM ÎNCEPÂND SĂ FOLOSEASCĂ UNELTE. DE UNDE I-A VENIT IDEEA. ŞTIINŢA SPUNE CĂ "DIN NECESITATE" DAR ACEEAŞI NECESITATE EXISTĂ LA MAIMUŢE.... *CHIAR ŞI ACUM.*

Cele câteva neregularităţi prezente în paginile următoare ne arată că au existat culturi foarte vechi , sau civilizaţii , care ar fi putut avea şi ar fi putut dezvolta metode de zbor mai simple şi mai eficiente decât ale noastre , şi mai direct asociate cu forţe pe care noi nu le înţelegem încă. Din nou , ne vom confrunta cu dovezi indirecte , nu întotdeauna de o limpezime absolută. Cu toate acestea , în sprijinul unor astfel de evidenţe străvechi , am văzut şi am atins lucrări sculptate în munţii de piatră dură din America de Sud , realizate cu siguranţă înaintea perioadei glaciare din munţii Anzi , şi care aproape sigur pot precede chiar formarea munţilor însăşi. Lucrările acestea sunt făcute de o tehnică superioară şi nu pot fi reproduse cu mijloacele mecanizate curente ale civilizaţiei noastre. Multe dintre acele construcţii , sculpturi şi tuneluri , puteau fi realizate numai de „forţe” diferite de cele utilizate de noi astăzi. Dilema poate fi în general rezolvată admiţând existenţa unei forţe de levitaţie , dezvoltată şi utilizată de acelaşi numitor comun – zborul spaţial – care ar simplifica pentru noi atât de multe lucruri din acest puzzle.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

ASTFEL DE LUCRĂRI DIN ERA PRE-GLACIARĂ ALE CIVILIZAŢIEI SUNT ÎN GENERAL CUNOSCUTE DAR TREBUIE SĂ LE FIE NEGAT LOCUL ÎN ISTORIE PENTRU CĂ ELE SUNT UN MISTER TOTAL.

MÂNDRIE IGNORANŢĂ

Pe baza dovezilor antice care implică perioade de timp de 50.000 sau 200.000 şi chiar 300.000 de ani , sau mai mult , am postulat faptul că , fie anticii au dezvoltat un fel de ştiinţă care a produs zborul spaţial , fie această ştiinţă a fost adusă pe a treia planetă prin intermediul zborului spaţial. Nu cred că este de mare importanţă pentru teza noastră – în acest moment – care dintre aceste două presupuneri este mai aproape de a fi adevărată. Oricare dintre ele este detestată de ştiinţă sau de anumite religii , deşi ambele prezintă un fundal favorabil de condiţionalitate dezvoltării zborului fără aripi în antichitate. Nimic altceva nu răspunde tuturor enigmelor prezentate de faptele observate și înregistrate.

După cum veți vedea , istoria este plină cu povești de o altă mare categorie de fenomene: dispariţiile misterioase şi fantomatice ale unor persoane , singure sau aflate în grupuri , dispariţii întâmplate într-un cadru public sau într-o obscuritate neobservată. Aceste episoade ce ne provoacă furnicături par , la prima vedere , a avea ceva în comun cu acele căderi de obiecte şi cu furtunile poznaşe. Sunt multe incidentele care , recunoscute ca fiind reale , sunt în viziunea oamenilor de ştiinţă , a spiritiştilor şi a celor ce studiază ocultismul , considerate ca aparţinând frontierelor aşa-numitului supranatural.

În cadrul acestor categorii va trebui să plasăm dispariţiile de nave şi echipaje , precum acelea ale navelor Sea Bird sau Marie Celeste ; sau dispariţiile de persoane care se aflau în compania colegilor. Nu pot fi făcute aici multe speculaţii. Pot fi relatate istorisirile , şi cazurile pot fi catalogate împreună ca un mare grup de evenimente inexplicabile. Nici o explicaţie , alta decât aceea a unor răpiri a acestora de către inteligenţele ocupante a navelor aeriene sau celeste nu poate fi avansată. Este aproape un caz de dovadă într-un mod implicit.

În cazul avioanelor , există unele elemente de adăugat , altele decât oboseala metalului , elemente care implică un impact aparent cu obiecte solide aflate în aer , sau sfâşierea acestor avioane de către forţe de neimaginat chiar înainte de prăbuşire. (Datorită acestor probe am pus secţiunea accidentelor aeronautice într-o secţiune separată , în Partea a Treia , mai jos).

Avioanele par a se lovi de ceva ce le zdrobeşte sau le sfărâmă în bucăţi , care este cu toate acestea invizibil , şi care loveşte cu o asemenea repeziciune încât piloţilor nu le rămâne timpul necesar pentru a semnala prin aparatele radio aflate permanent în funcţiune.

Apoi mai sunt cazurile păsărilor moarte sau îngrozite , şi cazuri ale unor oameni loviţi de forţe nevăzute , precum al celor şaptesprezece soldaţi aflaţi în marş , în Franţa secolului XVIII , care au fost simultan doborâţi la pământ de un inamic invizibil.

Unul avea o busolă la el , a ratat o "CARTOGRAFIERE"
asta i-a făcut pe L-M FURIOŞI

Analizând aceste lucruri , putem specula asupra unor noi tipuri de obstacole precum şi a unor noi forţe. Luaţi de exemplu misteriosul obiect Maunder care s-a mişcat în mod deliberat pe cer deasupra sudului Angliei în Noiembrie 1882. Rand Capron , o autoritate în aure , spunea că a fost aurora , în vreme ce alţi oameni de ştiinţă în mod egal competenţi , au spus că a fost un obiect fizic sau material. Apoi sunt multe observaţii moderne asupra unor lucruri ce par să manifeste o acţiune inteligentă şi care par să aibe toate caracteristicile fizice normale , exceptând greutatea sau masa. Să ne amintim că radarul „vede” lucruri care nu se pot vedea cu ochiul liber.

ARCĂ ÎN STAZĂ , APOI IEŞIND DIN STAZĂ.

Din astfel de analize , ajungem lesne în faza de a concepe o forţă , rază sau punct focalizat , fie un anume „câmp de forţă” ; ambele necunoscute nouă , sau cel puţin neînţelese – care pot produce rigiditate într-un volum de aer localizat sau clar delimitat , posibil chiar în spaţiu. Ne gândim la ceva precum cristalele de gheaţă , îngheţând într-un conţinut de apă. Elementul rămâne acelaşi dar proprietăţile lui fizice se schimbă drastic şi brusc.

UITE AICI', Nu o pot dovedi încă *!*

Un alt exemplu poate fi trecerea unui câmp magnetic limitat dar puternic prin dreptul piliturii de fier sau a pulberii de fier. Înaintea apropierii fluxului magnetic pulberea se întinde pierdut , flexibilă şi penetrabilă . Totuşi , când acest flux o pătrunde , invizibil şi imperceptibil simţurilor omului , această pulbere docilă devine rigidă , determinată , coerentă şi cel puţin semi-solidă. Au locuitorii spaţiului o forţă care produce această rigiditate temporară în aer , sau , chiar în însuşi câmpul gravitaţional ? Sau creează ei concentraţii locale în câmpul gravitaţional , aşa cum putem face noi cu un câmp magnetic ?

INVERSAREA FORŢEI MAGNETICE ?

Să presupunem că sunt anumite entităţi inteligente care direcţionează o concentrare a unui potenţial care poate rigidiza mici volume de aer rarefiat , şi ar putea creea un fel de insulă în câmpul gravitaţional sau cel magnetic , deplasând insula ca pe un spot al unui reflector mişcându-se pe suprafaţa norilor. Un astfel de lucru ar putea fi invizibil , ar putea avea multe dintre proprietăţile fizice ale unui corp solid , dar o masă foarte mică. De exemplu , mişcarea lui prin aer ar fi asemănătoare cu

valurile , şi nu ar implica traversarea mediului mai mult decât ar face-o spotul reflectorului în mişcarea sa prin nori atunci când este activată raza sa luminoasă. În mişcare , această insulă ar îngheţa pur şi simplu marginea frontală şi ar topi marginea anterioară a masei de aer prin care se mişcă. În acest fel ar putea avea o viteză şi acceleraţie aproape infinită , exact ca şi spotul reflectorului. Tot aşa am putea avea ceva aparent lipsit de masă , şi de fapt chiar poate fi lipsit de masă , deoarece numai raza ar fi în mişcare , nu şi aerul. Cu toate acestea , în cazul impactului cu o pasăre , un avion sau poate chiar un meteor , ar exista acolo o masă , şi încă o masă foarte distructivă. Un pilot care ar zbura cu un avion spre un astfel de corp nu ar avea nici un fel de avertisment. Iar dacă un astfel de obiect ar avea câteva sute de yarzi în diametru , masa acestuia , în opoziţie cu cea a avionului , ar putea fi de câteva mii de kilograme , poate chiar de tone. Analogia cu un vas care loveşte un iceberg ar fi desigur apropiată. Dacă o astfel de insulă de forţă s-ar forma în atmosfera superioară , ar putea fi destul de posibil ca ea să aibe multe din caracteristicile fizice ale unui corp solid , şi totuşi în privinţa iluminării sale să aibe un comportament similar oricărui alt fenomen al aurorei boreale. În legătură cu aceasta trebuie să ne amintim că aurora boreală este un fenomen magnetic care poate fi cauzat şi de câmpul de electroni ce sunt eliberaţi din soare , iar aceştia au , ca efect , exact tipul de rază de forţă asupra căruia speculăm.

Da , Este Aproape , dar nu se gândeşte la Inductorii Magnetici
***sau* de Gravitaţie ca "aer" Ori crede că înseamnă propulsie prin Jet.**
Nu ştie că gravitaţia şi Magnetismul (sic) pot fi atrase într-o navă ,
construind o Înaltă Putere , în timp ce este convertită şi folosită
ca Forţă-Propulsivă. POATE ŞTIE DE SCUTURILE DE FORŢĂ
ale modelelor Primitive Străvechi.

Pare evident că o singură rază nu ar putea avea efectul pe care l-am sugerat , altfel îngheţarea ar avea acest efect de-a lungul întregii lungimi a razei. Oricum , este posibil ca volumul tridimensional încadrat de intersectarea unor două astfel de raze , să poată crea o asemenea insulă congelată.

Speculând mai departe asupra acestei posibilităţi ciudate , să ne amintim că oxigenul este o substanţă magnetică. Poate că nu este paramagnetică precum fierul , magneziul sau nichelul , dar cu toate astea suficient de magnetică pentru a putea fi separată de celelalte componente ale aerului , cu mijloace ale unui câmp magnetic.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

2000 Watt Cyclotron , construit în 1948 , în STATUL New.York.
ARATĂ DOVADA DE *ACTUALITATE A "SOLIDITĂŢII"* ÎN
CÂMPURILE de FORŢĂ (sic). ORICUM , NU ESTE ÎNCĂ RECUNOSCUTĂ,
SAU CONSIDERATĂ A FI O UNEALTĂ.

Dacă acest fel de congelare ar fi posibil , apreciaţi rezultatul intersectării celor două raze asupra poziţiei aeriene exacte în care zboară un avion , congelând aerul din jurul şi din interiorul avionului. Aţi putea , în felul acesta , să ţineţi în suspensie acel avion , sau chiar să îl deplasaţi în altă parte ? Aţi putea , printr-o concentrare similară a razelor , să îngheţaţi doi aviatori pe nisipurile Deşertului Arab şi să-i transportaţi altundeva ? Aţi putea îngheţa un om iar apoi să-l ridicaţi instantaneu făcându-l să dispară privirilor , ori cauzându-i invizibilitatea în interiorul unui bloc de aer sau de oxigen îngheţat ? Aţi putea îngheţa echipajul unui vas , pentru a-l înlătura de la bord ? Aţi putea prinde sau chiar ucide păsări cu un astfel de lucru , fulgerător şi deasupra unei zone întinse , şi să le aruncaţi apoi într-un oraş în Louisiana ? Toate aceste lucruri deosebite s-au întâmplat , dar noi nu ştim cum sau de ce.

Ha ! Numai Dacă ar şti din experienţă ar păstra
Tăcerea şi Nu ar mai scrie sau vorbi de asta vreodată în
Viaţa lui. NU AR MAI PUTEA SĂ VORBEASCĂ DE ASTA ,
pentru că vezi tu , Jemi , I-AR PARALIZA odată Simţul timpului
şi i-ar Anula Conştiinţa , funcţiile Mentale şi Memoria , AŞA CĂ
NU ŞTIE NIMIC , NU AR PUTEA ŞTI ASTA. *DOAR BĂNUIE*.

Înainte de a părăsi acest subiect tentant , să ne gândim la natura unei aurore boreale. Ca şi mai înainte , în vremea apariţiei obiectului Maunder , era recunoscut că aurorele sunt fenomene magnetice , ori cel puţin asociate cu câmpul magnetic al Pământului. S-a constatat în continuare că acestea au o legătură cu petele solare , şi că se manifestă probabil datorită interacţiunii câmpului magnetic cu fluxul solar de electroni , sau fluxul provenit din petele solare. Dacă Maunder nu a fost o auroră , atunci este posibil să fi fost ceva foarte asemănător cu insula congelată despre care tocmai vorbeam ? Oare nu este acel volum de aer rarefiat şi delimitat , prins în cadrul reacţiei declanşării unui flux de electroni , atunci când acesta trece printr-un flux magnetic ? A fost acest obiect Maunder , atunci , într-un sens un obiect material iar într-altul , un obiect non-material ? Putea avea masă şi în acelaşi timp să poată fi lipsit de masă ? Este oare aceasta întâlnirea cu acele „buzunare” ce fac meteoriţii să explodeze ? Lasă ei urme pe un ecran radar ?

ACEI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICI CONSIDERAŢI VISĂTORI FANTASTICI. CIUDAŢI.

Avem oare un indiciu aici , sau ne apropiem periculos de S-F ?

Scurtătură către Călătoria Spaţială (Aici "a nimerit-o")

Este doar un pas de la aceste contemplări până la analize similare asupra acelor „Foo” Fighters , Mingi de Foc sau Bolizi (Fireballs) , sau asupra obiectelor asemănătoare cometelor , observate de obicei împreună în grupuri de câte şase sau opt , şi a acelor săgeţi ţâşnind efemer ce au fost văzute şi atunci şi acum deasupra Washington D.C.. Astfel de fenomene trebuiesc cel mai probabil considerate ca fiind manevrate inteligent , sau telecomandate , din structuri aflate la distanţă , şi mulţi observatori bine pregătiţi tehnic au spus asta de mai multe ori. Nu excludem în totalitate o inteligenţă de sine stătătoare , dar multe din aceste manifestări au mai mult calitatea a ceva ce – din lipsa stabilirii unei terminologii clare – am putea numi un model de „reflector” O.Z.N.. Multe rapoarte au descris obiectele sau apariţiile O.Z.N , ca părând a fi operate prin telecomandă. Cred că exact aşa este.

Nu este deloc stabilit clar că astfel de fenomene , aparent auto-luminoase , sunt toate de această natură. Rămân în continuare un număr de sfere luminoase şi discuri , ce par să aibe o natură mult mai materială şi ce par să conţină inteligenţe care le manevrează. Obiectele văzute de astronomi în spaţiu pot fi exemple , şi mai cred , de asemenea , că un astfel de obiect a fost şi discul roşiatic care a survolat avionul DC-3 al Căpitanului Manning , lângă South Bend , Indiana.

"Devil's Hoofprints" (Urmele Diavolului) , şi fenomenele conexe discutate mai jos , în Partea a Treia , oferă o altă cheie sau un indiciu , şi separându-le din masa de date neclasificate vom putea , din nou , să înlăturăm un segment considerabil al sarcinii ce împovărează domeniul psihic şi paranormal. Interpretările eronate atribuite semnelor acelor copite sunt mult mai fantastice decât fenomenul în sine. Este de necrezut faptul, cel puţin pentru mine , că oameni suficient de inteligenţi pentru a trăi printre semenii lor , pot încerca să interpreteze o succesiune liniară de urme duplicate exact , care au traversat vârfurile acoperişurilor , ziduri şi căpiţe de fân , ca pe urme ale unui animal , fără să şovăie.

Acele urme erau perfect echidistante , şi apăreau individual , nu câte două sau patru. Nici măcar în mitologia veche nu sunt istorisiri despre animale cu un singur picior.

Marcatorul de Măsură a fost întâmplător Lăsat în partea Stângă atunci.
În zilele noastre , Marcatorii de Măsură Nu mai Sunt folosiţi ,
exceptând Exploratorii Subacvatici.

Aici este vorba despre ceva în mod clar de natură mecanică. Şi la fel de clar vorbim de ceva care manevra în cer. De vreme ce fenomenul a avut loc cu o jumătate de secol înainte ca rasa noastră să fi dezvoltat zborul mecanic , acesta , pentru mine , este un indiciu izolat dar limpede asupra zborului spaţial.

De-a lungul seriei apariţiilor moderne O.Z.N , notate „după Arnold Kenneth” , a apărut un fir al referirilor frecvente la „Nave-Mamă” şi la super-construcţii uriaşe. Obiectul vast urmărit de Mantell , şi acel lucru cu o lungime de zece mile văzut peste Kansas , sunt astfel de exemple. Nu mai putem avea îndoieli serioase asupra existenţei lor. Pare probabil ca aceste construcţii să fie chiar reşedinţele acelor mici discuri zburătoare , al sferelor şi al globurilor luminoase , etc. , care sunt văzute frecvent în apropierea avioanelor noastre , rachetelor , aeroporturilor şi oraşelor.

Credinţa mea este că aceste construcţii sunt doar câteva la număr , nu multe (există de fapt o anume posibilitate ca ele să fie numai două) şi că ele nu vin de pe planete îndepărtate cum ar fi Venus , Marte sau Jupiter , sau de pe alte stele din spaţiul vast. Credinţa mea este că ele sunt de obicei globulare , sau câteodată fusiforme , şi că sunt parte indigenă a sistemului binar de planete Pământ – Lună. Fac această afirmaţie pe baza sutelor de observaţii astronomice în care s-au putut face determinări brute prin paralax. Paralaxul arată aceste obiecte ca fiind undeva între câteva sute de mile depărtare şi un maxim de ceva mai puţin faţă de distanţa până la Lună. De vreme ce cred că aceste insule spaţiale folosesc probabil atât Pământul cât şi Luna după necesităţile lor , sugerez că , poate cel mai natural şi permanent habitat al lor este câmpul gravitaţional neutru creat de Pământ – Soare – Lună , sistemul de trei corpuri care este bine corelat cu orbita Lunii.

De ce nu , Câmpul Neutru produce mai puţine efecte asupra Ţesuturilor Nervoase şi permite o Viaţă mult , Mult mai Lungă. Oamenii Mor Datorită oboselii şi solicitării Gravitaţionale , de asemenea.

Dean Swift a fost un profet în estimările sale astronomice , prevăzând că Marte a avut doi sateliţi mici , unul care se afla aproape de suprafaţa planetei şi care făcea câte două revoluţii zilnic. El a subliniat şi faptul că acest corp interior se afla prea aproape de Marte pentru a fi în acord cu orice fel de regulă cunoscută despre aşezarea sateliţilor naturali în raport cu planetele lor mamă. Acesta poate fi un indiciu al faptului că satelitul interior al lui Marte este artificial.

Şi o "Arcă - Moartă" de asemenea , făcută de oamenii S-M

A fost postulat şi faptul că nu trebuie considerat că gravitaţia acţionează cu uniformă continuitate , forţând atracţia unui corp dinspre centru către exterior , chiar dacă subiectul este supus legii pătratului invers. Un astfel de concept astăzi , ar fi teribil de cumplit pentru fizică şi astronomie. Totuşi există un ritm suspect referitor la aşezarea planetelor exceptând Soarele.

ASTĂZI ESTE ziua Când poate fi - dacă cei Mult Prea Tehnici folosesc ziua de Mâine este prea Târziu pentru aceşti Iubitori de Război.

Acest lucru a fost oarecum brutal exprimat în „legea” lui Bode şi , în ciuda protestelor ştiinţifice , există o similaritate între structura atomului , aşa cum o înţelegem , şi structura evidentă a sistemului solar.

ŞI CUM RĂMÂNE CU STRUCTURILE MOLECULARE ŞI "CÂMPURILE" SALE ???

Rafinamentele legii lui Bode indică noduri în câmpul gravitaţional , la care planetele , asteroizii şi posibil cometele , sau meteoriţii , au tendinţa de a se localiza. O extindere a teoriei asupra sistemului de sateliţi al planetelor mari ne indică un principiu similar de noduri la o scală redusă , unde planetele , mai mult decât Soarele , sunt centre gravitaţionale. Aceasta indică un fel de generalitate , şi de vreme ce planetele mai mici , ca Venus , Terra şi Marte , nu au un sistem de sateliţi (Luna ne este mai mult un însoţitor decât un satelit şi s-ar fi putut alătura Pământului printr-o achiziţionare mai degrabă decât prin formare) , se poate foarte bine ca aceste noduri gravitaţionale să fie ocupate de construcţii navigabile.

"Nodurile" sunt Capcane vechi şi "Locaşuri" de înmormântare. Destule Nave – Moarte se Întind aici pentru că nu au mai putut scăpa.

Tipurile vechi nu puteau , dar aceste modele noi o pot face.
Au fost un număr mare de noduri pe Suprafaţa acestui Pământ
iar asta le-a dat un indiciu pentru L-M
despre Cum să Neutralizeze forţe , dar un model etajat în Metal
A ARĂTAT DE FAPT CE ÎNŢELES AU NODURILE.

De-a lungul unei perioade de aproape două sute de ani au fost făcute multe modificări asupra legii lui Bode , într-un efort de a o generaliza complet , şi de a o face la fel de teoretică pe cât de empirică era. Mulţi cercetători au extins legea astfel încât să poată fi stabilite astfel de noduri chiar pe suprafaţa corpurilor centrale , în acest fel nodurile devenind din ce în ce mai apropiate între ele , astfel încât să poată exista multe dintre acestea la distanţe scurte faţă de corpul principal. În felul acesta , dacă legea sau derivatele sale au o semnificaţie , pot exista un număr din aceste noduri orbitale între Lună şi suprafaţa Terrei. De aceea , vom putea lua ca o mare probabilitate existenţa multor zone convenabile în jurul planetelor , la fel ca şi în jurul Soarelui , zone ce nu sunt în prezent ocupate de planete ori sateliţi de dimensiuni câtuşi de puţin considerabile , şi care ar putea fi utilizate de inteligenţii locuitori ai spaţiului. Astfel de zone , dacă ele există , se pot adauga la demonstrarea existenţei câmpului gravitaţional neutru al relaţiei Pământ – Soare – Lună. Întrucât acest sistem de noduri apare a fi ca o funcţie a unei raze de atracţie a corpurilor , putem presupune că există o serie completă a acestora în cercuri concentrice , începând de la suprafaţa unui corp central precum Terra , dar existenţa sau adevărata lor natură cu greu le putem cunoaşte , până ce vom putea determina cumva natura gravitaţiei însăşi.

Nu , acestea sunt o Parte ale Aceluiaşi Principiu al Fizicii.
Ele SE EXTIND concentric spre exterior , Adesea rămân într-o poziţie , Nu întotdeauna.

Pot exista aici indicii la dispoziţia noastră referitoare la gravitaţie. De exemplu , niciodată nu s-a ajuns la o soluţionare finală asupra disputei cu privire la valul de unde opuse şi teoria corpusculară de propagare a luminii. Ipoteza că eterul , un adjuvant necesar pentru teoria ondulatorie , este identic cu câmpul gravitaţional , orice ar însemna acesta , ar putea reconcilia teoriile opuse , şi quantumul luminii ar putea fi astfel numai o fluctuaţie pulsatorie a câmpului gravitaţional. Studierea intensă a mişcărilor navelor spaţiale de tip O.Z.N ar putea furniza indicii vitale asupra unor astfel de probleme.

Ar trebui numai să spună cu toţii , Ce a ghicit acesta.

Haideţi să ne întoarcem pentru un moment la problema lipsei de masă a unora dintre O.Z.N-uri . Capacitatea lor de a atinge viteze enorme de acceleraţie a fost unul dintre cele mai mari puzzle pentru oamenii deştiinţă. De fiecare dată ni se spunea că aceste O.Z.N nu ar putea să conţină în interiorul lor fiinţe vii din carne şi oase – pentru că trupurile unor astfel de fiinţe nu ar putea rezista solicitărilor impuse de puterea de acceleraţie observată. Totuşi un astfel de argument poate fi bazat foarte bine pe idei în întregime eronate referitoare la natura forţelor de propulsie utilizate de O.Z.N . Acceleraţia este dăunătoare numai pentru că forţa necesară producerii ei este aplicată în exteriorul unui organism viu , sau în exteriorul elementelor structurale ale oricărui tip de aparat de zbor. Orice forţă care ar accelera simultan fiecare moleculă a unui organism viu în acelaşi timp cu accelerarea structurii mecanice ar duce la evitarea unei astfel de solicitări , şi ambele – atât organismul viu cât şi cel mecanic - ar putea suferi orice valoare a acceleraţiei , fără cea mai mică deteriorare sau disconfort !

Ei! Da :

DOAR DACĂ* ACELE CORPURI ERAU *MICI , MATURE* , şi ÎNCASTRATE *ÎN LICHID*. LICHID FOLOSIT CA ABSORBANT DE ŞOCURI. *(Italics by A)

OBŢINUT DIN "REZERVOARE" ŞI în micile "Navete ale Vieţii",
S-a Văzut.
MERG BINE.

De vreme ce O.Z.N-urile , chiar şi materiale , cum ar fi cele ce au o structură , au fost observate susţinând acceleraţia fără incidente , nu putem decât să concluzionăm că , orice fel de forţe ar putea fi folosite pentru o astfel de propulsie violentă , trebuie să fie de o asemenea natură încât toate părţile organismelor accelerate sunt supuse acţiunii în mod individual. Aceasta s-ar putea realiza numai printr-o reacţie cu un câmp gravitaţional , deoarece materialele non-magnetice nu reacţionează cu un câmp magnetic. Prin urmare , astfel de mişcări fiind observate , trebuie să ne oprim din a gândi în termeni de propulsie de tip jet sau rachetă , ori reactanţă cu un câmp magnetic , fiecare fiind subiectul supunerii la o presiune externă atât cărnii cât şi metalului , şi în schimb , să stabilim cum obţin navele spaţiale o reacţie cu gravitaţia. **(red is A&B)**

MAI MULT CA SIGUR REACŢIONEAZĂ .

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Dovada interacţiunii Materialelor Non-Magnetice se află
în Camera Magnetică , Cyclotron , 2000 WATTS, STATUL NEW YORK .

Un OM *nu se poate* Mişca într-un Câmp Magnetic *concentrat*
şi de altfel , Magnetismul poate fi conectat Gravitaţiei şi VICEVERSA
Concentrarea Magnetică provoacă "Îngheţarea Omului"

Omul este pe drumul bun dar se gândeşte
la Magnetism ca la o forţă Minoră.
Oricum tipul ăsta ŞTIE DE ATRACTORII MAGNETICI ŞI
CONVERTOARELE GRAVITAŢIONALE ŞI Funcţionarea Câmpului de Forţă

sau
Vrea să inducă în eroare sau Ştie foarte Puţin
Şi o arată----Care dintre ele ? ?

Ar trebui să fie evident pentru toţi inginerii şi oamenii de ştiinţă că propulsia prin rachete nu va rezolva niciodată problema călătoriei spaţiale , nu numai datorită inevitabilei chestiuni a acceleraţiei , dar şi din cauza imposibilităţii transportării combustibilului necesar şi a greutăţii motoarelor reactive. Puţini îşi dau seama că , în cazul zborului cu rachete , combustibilul serveşte unui dublu scop. Capacitatea acestuia de a produce energie nu este cu mult mai mare decât aceea de a produce o reacţie inerţială atunci când elimină energia prin jet , şi ca urmare , orice navă propulsată prin rachetă va transporta o formă de masă cu scopul de a fi evacuată , pentru ca astfel să producă reacţia. Utilizarea combustibilului atât pentru energie cât şi pentru reactanţă este doar o soluţie parţială a problemei şi care , evident , limitează atât distanţa parcursă cât şi viteza unei nave spaţiale.

FOARTE ADEVĂRAT , ÎNCĂRCĂTURA RACHETEI *(cuvânt ilizibil)* FACE.

Puterea atomică nu este cu siguranţă răspunsul , cel puţin nu referitor la propulsia prin reacţie sau jet , iar toată puterea atomică din lume nu va mişca o navă spaţială propulsată prin reacţie , decât dacă ar exista o masă enormă care să fie ejectată şi pierdută. Suma unei astfel de mase utilizabile este proporţională cu greutatea navei şi pătratul vitezei obţinute. Exact aici apar costurile mari şi ineficienţa încercărilor curente ale zborului cu rachete.

***Adevărat* , în felul în care se gândeşte la aplicarea ei. Pot**
XXXXXX Lucra în Combinaţie.

Prin urmare , trebuie găsită o sursă de putere ieftină. Prin sursă de putere ieftină înţelegem ceva ca efectul vântului asupra pânzelor unei ambarcaţiuni , sau reacţia unor cilindri puşi în mişcare de vânt , cum s-a încercat pe un vas scandinav acum douăzeci , treizeci de ani în urmă. Asemenea forţă sau putere va trebui să provină din reacţia directă cu un câmp gravitaţional , de vreme ce câmpurile

magnetice nu vor obţine acceleraţia observată , şi nu sunt , din câte ştim până acum , suficient de extinse în spaţiu.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

CONVERTORUL GRAVITAŢIONAL , TRANSFORMĂ GRAVITAŢIA.
ASPIRAREA ÎN ATRACTORII DE CÂMP GRAVITAŢIONAL
A FOST ÎMBUNĂTĂŢITĂ ŞI SE OBŢINE UN IMPULS MAI BUN.

Dacă banii , gândirea , timpul şi energia ce sunt acum canalizate inutil în dezvoltarea propulsiei cu rachetă , ar fi investite în studii de bază asupra gravitaţiei , ar fi întru totul posibil să putem avea o călătorie spaţială eficientă şi economică , cu o mică parte din costul final pe care îl suportăm acum , în timp de un deceniu.

Nu ne va da nouă Calea evoluţiei noastre actuale.

Ştiinţa a ridiculizat constant orice idee despre levitaţie sau controlul gravitaţiei , şi astfel de luări în derâdere au trebuit acceptate ca autoritare în absenţa dovezilor contrare. Asemenea dovezi par acum să iasă la iveală , sau cel puţin există probe tot mai puternice că gravitaţia nu este nici atât de continuă nici atât de imaterială sau de obscură , încât să fie cu neputinţă de folosit prin manipulare sau control. Martore sunt nu numai mişcările documentate ale O.Z.N-urilor fie sub formă de lumini , discuri , nebulozităţi , etc. , dar şi multe cazuri de pietre , documente , îmbrăcăminte şi multe alte lucruri care au fost văzute părăsind pământul fără un motiv aparent. Ridicarea structurilor megalitice antice , de asemenea , trebuie să fi fost cu siguranţă executată prin levitaţie.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Mi-ar plăcut să-l văd pe Lemis Chieftran
încercând să Manevreze Prima Navă înainte ca
inducţia câmpului direcţional să fie descoperită.
Asta , pentru mine , este ca o poveste clasică de Howlingly
Foarte Comic.

Aceeaşi gândire inhibată care a stat la baza protestelor noastre este răspunzătoare pentru direcţia greşită a felului în care atacăm problema zborului spaţial , prin puterea rachetelor. Trebuie să existe , şi în mod sigur există , o cale mai bună , şi mai scurtă pentru a realiza asta. Diferenţele dintre metodele pre – Incaşe prin care se manevrau uriaşe mase de piatră şi cele ale inginerilor zilelor noastre , ne oferă o asemenea paralelă. Ar trebui să căutăm calea cea mai simplă şi mai directă , nu să ne risipim resursele cu metode impracticabile.

În revista „Look" , în numărul apărut în 24 August 1954 , s-a publicat un articol intitulat „Cât De Aproape Suntem De Zborul Spaţial ?" , scris de J. Gordon Vaeth. El crede că nu suntem deloc prea aproape. Dacă îi acceptăm motivele , va trebui să fim de acord cu el. El spunea că problema este prea mare , prea costisitoare şi prea complexă. Putem adăuga , prea greoaie. Şi are dreptate , dacă vom continua să urmăm direcţia actuală de cercetare şi dezvoltare. Felul în care procedăm este costisitor , greoi , plictisitor , mergând pe o cale extrem de risipitoare de bani , timp , forţă de muncă şi intelect.

Dacă , dimpotrivă , ne-am focaliza atenţia în domeniul studiilor intense asupra gravitaţiei , şi ne-am concentra minţile şi educaţia într-un mod comparabil cu cel care a rezolvat problema structurii atomului şi a fisiunii lui , credinţa mea sinceră este că am putea rezolva problema călătoriei spaţiale ieftine , într-un deceniu. Credinţa mea este că ceva de acest fel a fost făcut în trecutul nostru vechi , prin orice fel de cercetări , sau prin descoperirea întâmplătoare a unor legi şi forţe fizice care nu s-au dezvăluit încă savanţilor din acest al doilea val de civilizaţie.

Este întotdeauna lesne să descoperi un principiu sau un fapt , dacă este existenţa sa este cunoscută dinainte. Acesta este cu siguranţă un fapt care a ajutat Rusia să dezvolte bomba atomică şi pe cea cu

Hidrogen. Tot astfel a fost ajutat şi Columb în căutarea Indiilor , chiar dacă el a crezut că a găsit ceva puţin diferit. Credinţa mea este că posibilitatea controlului gravitaţiei , sau , cel puţin , a reactanţei gravitaţionale , a fost temeinic indicată de fenomenele listate în această carte.

El poate să Ştie de Principiul acesta dar trebuie să aibe
un "Nod" permanent sau Foarte Apropiat pentru a pătrunde
acest lucru. Sau unul care atinge *frecvent* Pământul
în acelaşi loc ori cel puţin într-o Zonă Generală. În zilele noastre
Astfel de "Puncte - Moarte" nu revizitează suprafaţa Planetară
cum se descrie şi deci acum acest Principiu nu poate
fi descoperit , *chiar dacă este cunoscut*.

Căminul O.Z.N-urilor .

Pare că există o anumită periodicitate a evenimentelor de origine celestă şi spaţială. Aceasta ne-a fost adusă în atenţie de Philip Bessor în publicaţia *„Saturday Evening Post" ,* încă din luna Mai *1949 ;* dar nimeni nu putut până acum să catalogheze şi să clasifice aceste date , pentru a se determina cu exactitate că astfel de cicluri există , cu atât mai puţin să fie determinată perioada de timp sau cauza. Nu este cu totul surprinzător ca aceste fenomene ar trebui să fie ciclice , pentru că practic tot ceea ce are o tentă astronomică este şi periodic. Dacă se poate stabili în mod ferm o periodicitate a acestor fenomene , însuşi faptul în sine ar fi o dovadă a realităţii şi integrării lor în lumea noastră organică.

Goana după ciudăţenii şi după evenimente neobişnuite iese foarte mult în evidenţă în deceniul anilor 1877-1887. Poate că pare a se desena un arc puţin prea lung dacă cineva încearcă să dezvolte ideea că prezenţa marilor comete , sau activitatea Petei Roşii de pe Jupiter au influenţat producerea unor asemenea evenimente , dar faptul că toate acestea au fost concomitente , este incontestabil. Dacă viaţa în spaţiu este limitată la sistemul Pământ - Lună , nu există – poate - o cauză comună , dar trebuie totuşi să ţinem cont de asta.

De o pertinenţă şi mai mare este activitatea observată şi autentificată de pe suprafaţa Lunară , în timpul acestor evenimente şi în anii imediat precedenţi. Nu numai că au apărut şi au dispărut cratere Lunare de mărimea unora dintre cele mai mari nave spaţiale care au fost văzute , dar sunt şi anumite dovezi că entităţi neclare survolează aceste cratere efemere şi contribuie la întunecarea lor.

Observaţii ale fenomenului O.Z.N şi evenimente corelate cu aceasta , făcute pe suprafaţa Terrei sau în apropierea ei , pot fi distorsionate de entuziasm , emotivitate sau prejudecată. Dar observaţiile directe ale vieţii spaţiale şi a activităţilor determinate de aceasta , aşa cum sunt văzute de astronomi , sunt mult mai obiective şi sunt înregistrate mult mai rece. Ne putem simţi mult mai relaxaţi în relaţiile cu ei , aflându-ne pe un teren mult mai solid.

Observaţiile astronomice se împart în mod natural în trei categorii : lumini , umbre şi corpuri. Luminile şi umbrele , probabil , compun în realitate un singur grup , de vreme ce unul este corespondentul celuilalt. În vreme ce corpurile , pe de altă parte , tind a se împărţi în alte două grupuri , unul alcătuit din maşinării solide , iar altul format din corpuri nebuloase sau noroase. Luminile se pare că reprezintă în mod deosebit inteligenţa , mai ales când ele par să se mişte independent sau strălucesc în locuri unde nu există activitate naturală organică , pentru ca luminile să poată fi create sau , la fel de bine , manevrate. Sutele de observaţii asupra luminilor făcute *pe* sau *în* apropierea Lunii , şi în alte părţi ale vecinătăţii spaţiului – lumini ce par să prezinte o proprie voinţă , motivaţie şi direcţie – sunt foarte greu de explicat în orice alt fel decât ca o activitate inteligentă în spaţiu. Pe de altă parte aceste lumini devin o consecinţă logică a unor asemenea activităţi. Din nou , de vreme ce ştiinţa a eşuat complet în a oferi orice fel de explicaţie acceptabilă , cerem ca aceste lumini să fie luate ca fiind încă un fenomen ce poate fi pur şi simplu adaptat mediului nostru înconjurător , de către acelaşi numitor comun al zborului spaţial şi al vieţii în spaţiu.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

**Au construit acolo , acum că a venit pacea în
aceşti ultimi 70 de ani. Mi-ar Place să le văd
Marele Oraş Port dar sunt prea bătrân să călătoresc
şi chiar dacă o fac e posibil să nu mă pot întoarce.
Ca întotdeauna, este subteran.**

Umbrele sunt aproape la fel de lesne de asociat cu inteligenţa ca şi luminile , una fiind destul de clar omologul celeilalte. Valabilitatea lor nu poate fi negată. Umbra „Russell" pe Lună , cu un diametru de 1500 de mile (2.414 Km) , deţinând o poziţie constantă de mai multe ore , nu poate fi ignorată uşor. Umbra norilor noştri , văzută în Texas şi Anglia , sunt dovezi de necontestat că un anume fel de structură dirijabilă se mişcă în atmosfera noastră superioară sau în spaţiul apropiat.

Corpurile văzute în spaţiu pot fi considerate a avea o legătură mai directă şi mai evidentă cu inteligenţa , decât o fac luminile sau umbrele. Era o vreme când astronomii , observând duzini de asemenea corpuri , considerau că sunt un sistem de planete ale orbitei lui Mercur , sau asteroizi. De multă vreme analiştii mai pătrunzători au risipit aceste neînţelegeri , dar ei nu au descurajat şi nici nu au discreditat aceste apariţii. Ele au rămas inexplicabile timp de multe decenii , iar unele chiar timp de sute de ani. Toate aceste apariţii au ajuns treptat să fie privite ca imprevizibile , pentru a fi ignorate în măsura posibilului. Astronomii care nu au făcut asemenea observaţii au preferat să le considere ca fiind halucinaţii , în special pe cele fusiforme , a căror configuraţie nu se aseamănă cu majoritatea obiectelor celeste în general cunoscute. Deplasări în masă , precum acelea văzute de Herschel şi Bonilla , au fost luate în râs , ca fiind vorba de insecte , păsări sau chiar seminţe ; sau în cel mai bun caz , roiuri de meteori.

**Cadre ale Navelor , neterminate şi fiind împinse ori
întoarse către noi baze , în timpul Ultimului Război**.

A fost făcut prea puţin efort pentru o determinare prin paralaxă a acestor obiecte , astfel încât distanţa la care au fost văzute nu a fost niciodată stabilită corect. Nu putem învinovăţi prea mult şi în mod individual astronomii pentru asta , mai ales că multe dintre aceste obervaţii au fost făcute de astronomi amatori. În acele zile înţelegerea noastră nu cuprindea faptul că , oricare dintre aceşti rătăcitori ai spaţiului , puteau fi atât de aproape de Pământ , încât paralaxa ar fi fost detectabilă între observatori aflaţi la numai câteva mile distanţă. Rămâne pentru noi , cei care semnalăm importanţa acestor vechi observaţii , să facem tot ce putem ca prin aprecieri ale paralaxei să determinăm distanţa la care au fost văzute aceste obiecte. Nu este surprinzător faptul că descoperirile noastre justifică analize făcute anterior , dar poate fi ceva uimitor în a afla că aceste corpuri navigau în sistemul Pământ – Lună.

Este totuşi ceva şi mai uimitor în a descoperi că observaţiile astronomice includ două tipuri distincte şi divergente de corpuri : cele solide , structurile alcătuite geometric – şi nedefinitele nebuloase , norii. Ambele fiind înregistrate de martori impecabili. Ambele prezentând dovezi ale unei direcţii şi unui control inteligent. Ambele urmând a fi cazuri paralele între observaţiile curente asupra O.Z.N , făcute de omul din stradă , începând cu anul 1947 , şi cele făcute de înaintaşii noştri , aşa cum se arată în documente istorice.

Destul de ciudat , totuşi , apariţiile noroase au fost văzute cu adevărat departe în spaţiu , şi au fost probabil , mai degrabă asociate cu acele comete mari , precum cea din 1882. Dar chiar dacă au fost văzute de două treimi dintr-un observator astronomic , deplasându-se ori plutind deasupra portului din New York , ele aveau acele caracteristici specifice. Câteva astfel de corpuri , văzute de Schmidt în vecinătatea cometei mari din anul 1882 , se mişcau în acelaşi timp cu acea cometă şi într-un unghi drept faţă de ea , şi mai erau fără îndoială obiecte care se deplasau în faţa cometei.

Observaţiile astronomice sunt atât de clare încât trebuiesc lăsate în general să vorbească prin ele însele , astfel nu voi face decât să sublinez concentraţia lor în anumiţi ani. Se poate ca investigaţiile ce vor urma să dezvăluie şi alţi ani de concentrare ai activităţii astronomice , dar activitatea este enormă. Se poate spune , oricum , că cercetarea a fost cât se poate de minuţioasă pentru anii 1877 – 1886. Sunt motive să credem că următoarea investigaţie intensă ar putea da rezultate dacă ar fi concentrată în jurul perioadei anterioare , a anilor 1845 – 1860.

Afirmaţia mea este că aceste mişcări văzute în spaţiu sunt foarte bine explicate de existenţa unor nori cosmici şi structuri spaţiale aflate sub control , şi că nimic altceva din ceea ce este cunoscut omului nu le poate explica. Faptul că aceste structuri sunt habitatul unor anumite tipuri de inteligenţe pare îndeajuns de rezonabil , dar începem să ne întrebăm , de asemenea , dacă inteligenţa nu este intrinsecă acestor nori mari. Dacă este , atunci aproape cu siguranţă va trebui să ne adaptăm înţelegerii unui nou fel de viaţă şi de inteligenţă.

Refuză să accepte asta de 20 de secole ,
Cum ar putea vreodată să se adapteze
la ceea Ce ei refuză să accepte ?

Observaţiile făcute de Harrison , Gould , Perrine , Swift , Brooks şi alţii demonstrează incontestabil că unele dintre obiectele văzute de astronomi sunt supuse controlului unor voinţe şi scopuri , fie că ele sunt în aparenţă comete (nebuloase) (sic) , precum Harrison , Perrine , Gould , Bone – fie că au o structură de tip planetar de tipul celor ca Watson , Swift , Lescarbault , Gruitheinsen , şi altele.

Literatura astronomică din 1885 până în prezent le include şi le cercetează schematic. Dacă aceste observaţii sunt doar într-o mică măsură la fel de prolifice precum acea „cometă a anilor" , avem într-adevăr un folclor plin de O.Z.N care aşteaptă a fi cercetat. Poate fi îndoielnic să existe la fel de multe observaţii asemănătoare în ultimii ani , deoarece publicarea unor astfel de informaţii devine din ce în ce mai demodată. Abia mai este posibil ca birourile editoriale ale unor publicaţii ştiinţifice să poată reţine o parte din vechile lor corespondenţe , şi , în acest caz , cititorii suficient de interesaţi şi care au acces la aceste pagini să poată fi răsplătiţi navigând printre ele. Căutarea caietelor de notiţe ale observatorilor şi a documentelor înregistrate de aceştia pot de asemenea să aducă roade , iar acele dosare vechi , ale ziarelor zilnice şi săptămânale , mai ales dacă sunt ale observatoarelor astronomice profesionale sau ale cluburilor de amatori , pot revărsa anumite informaţii valoroase. Eu salut rapoartele ce conţin astfel de elemente.

Sugerez o alianţă între astronomii amatori ce au telescoape şi entuziaştii O.Z.N , cu scopul de a ţine sub observaţie câmpul gravitaţional neutru al sistemului Pământ – Soare – Lună. În timpul eclipselor Solare şi în perioada de Lună nouă , aceste puncte neutre vor fi direct aliniate cu Soarele şi Luna , care vor fi de altfel suprapuse , ori foarte apropiate între ele. Pe măsură ce Luna se apropie de primul pătrar câmpul neutru se va deplasa către est , în stânga Soarelui şi va reveni înapoi între primul pătrar şi Luna plină. După faza de Lună plină şi până a se ajunge într-al treilea pătrar , câmpul neutru se va mişca spre vest , în dreapta Soarelui , şi va reveni din nou către Soare între perioada celui de-al treilea pătrar şi Luna nouă. Câmpul gravitaţional neutru va atinge distanţa sa maximă către stânga sau spre dreapta în primul pătrar precum şi în cel de-al treilea , dar nu va urma Luna în jurul Pământului. În perioada de Lună nouă câmpul neutru va fi foarte aproape de Lună , iar acesta va fi şi momentul când putem urmări obiecte aselenizând sau părăsind Luna , deşi este cel mai prost moment pentru a vedea ceva în regiunea aceea , datorită strălucirii provocate de lumina Solară. Pe de altă parte , în faza de Lună plină , câmpul gravitaţional neutru va fi cel mai aproape de Pământ , şi în linie directă cu Soarele , iar acesta va fi momentul când vom putea observa obiecte traversând discul Soarelui , probabil de la stânga către dreapta. Toate acestea au la bază ipoteza că aceste structuri spaţiale folosesc câmpul neutru pentru a diminua problemele de navigaţie. Priviţi formaţiunile şi grupurile care apar indicând în mod deosebit manevre şi acţiuni inteligente.

Masele cometelor , pe de altă parte , vor fi mai uşor de văzut în alte părţi ale cerului , şi par a folosi câmpul neutru mult mai puţin. Le puteţi privi în nordul cerului în nopţile întunecate , şi aşteptaţi-vă să arate ca micile comete fără coadă , sau ca mici nebuloase. Mişcarea rapidă vă va dezvălui adevărata lor natură. Urmăriţi regiunile din terminator (demarcaţia dintre partea luminată şi cea umbrită. n.t.) ale Lunii sau activitatea de pe suprafaţa Lunară. Puteţi avea o surpriză.

"Ce suntem noi (oamenii) Tu Ne-ai *făcut*
pe noi doar cu "*Puţin mai prejos decât Îngerii*"

(Psalm 8:4,5 / Evrei 2:7 L-ai făcut pentru puţină vreme mai prejos de îngeri, l-ai încununat cu slavă şi cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale:) - n.t.

Sunt O.Z.N-urile Ruseşti ?

În Octombrie 1946 ediţia publicaţiei *Intelligence Digest* scria :

Sovieticii au dispus construirea unui centru special de cercetări astronomice – în care vor funcţiona un număr de institute , observatoare şi aerodromuri speciale , destinate unor observatoare aeriene , baloane speciale şi nave dirijabile , construite pentru efectuarea de studii prelungite la altitudini mari. A fost obţinută o maşinărie specială şi s-a raportat în mai multe rânduri că se lucrează la anumite oglinzi gigantice.

Intelligence Digest raporta că era cunoscut faptul că Ruşii lucrează la un proiect extrem de secret implicând raze cosmice , care (fără a avea multe dovezi) presupunea dezvoltarea tehnologiei atomice. Era semnalat că aceştia ar fi făcut anumite descoperiri avansate în domeniul cercetărilor atomice. Unul din rapoartele realizărilor sovietice vorbea despre o metodă care putea îngheţa zone largi la sol , la temperaturi sub 0 grade Celsius , exterminând tot ce exista în acel loc.

Dacă este aşa atunci trebuie să aibă şi
un Generator de Căldură inclus , DACĂ
acela este lucrul la care mă gândesc eu , în Principiu.

Agenţia care a raportat , *Intelligence Digest* , din Londra , s-a dovedit remarcabil de exactă în mai multe cazuri , ca de exemplu cel din Noiembrie 1948 , cu privire la explozia unei bombe atomice Ruseşti , explozie care a fost prevăzută la sfârşitul lunii August , cu două luni înainte ca aceasta să aibe loc.

Aceasta nu înseamnă că O.Z.N-urile sunt cu siguranţă Ruseşti. Dar se pare că Rusia a rămas cu ceva în anii de după război , ceva care a meritat orice efort pentru a rămâne în continuare ascuns. De vreme ce se presupune că suntem înaintea lor în domeniul cercetărilor atomice dezvoltate la sfârşitul anilor patruzeci , pare improbabil ca acest efort extraordinar al lor de a ţine ceva ascuns , să se refere la propriile lor cercetări atomice. Unii se întreabă dacă vasta lor desfăşurare militară ar fi fost de o asemenea natură – deoarece dacă ar fi intenţionat să folosească rezultatele cercetării atomice împotriva noastră , momentul ideal ar fi fost în anii 1950 – 1952 , când Statele Unite erau slăbite şi armata americană era divizată în toată lumea. Secretul asupra operaţiunilor militare Ruseşti a fost suficient de ostentativ cât să pară că ar fi vorba despre ceva de un interes major.

O.Z.N-urile după cum am văzut , şi după cum a fost subliniat şi de către Palmer sau Arnold , Leslie , Wilkins , Fate şi alţii , ne-au fost prin preajmă de mii de ani. Nu s-a făcut un secret din faptul că anumite principii ale zborului spaţial sau ale levitaţiei au existat în istoria noastră ; problema era să le redescoperim pentru civilizaţia contemporană. Aşa cum spuneam mai înainte – este uşor să descoperi un principiu ştiinţific dacă se ştie că acesta există. Ruşii cunosc asta la fel de bine ca şi noi. Contemplăm călătoria spaţială prin acele metode incomode de câţiva ani , sau câteva decenii. Dacă pământenii pot fi atât de aproape de asta acum , alte rase , fie non-terestre fie predecesorii noştri din antichitate , ar putea deja să fi ajuns la această călătorie. Dacă Statele Unite pot să prevadă un zbor spaţial într-un timp aşa de scurt , nu există nici un motiv ca matematicienii şi fizicienii ruşi să nu fi găsit principiile prin care acest lucru este posibil.

Dar mai există încă o posibilitate , poate mai plauzibilă. Au capturat Ruşii o navă spaţială ? Sau este posibil ca locuitorii spaţiului să fi preluat Imperiul Roşu ?

Prostii.

Secretele levitaţiei şi ale zborului antic , potrivit cercetătorilor specializaţi în însemnările antice orientale şi semnalate de Churchward , Leslie şi alţii , au fost păstrate în mânăstirile din Himalaya: în Tibet , Nepal , India şi China. Poate exista o relaţie directă între acest fapt şi graba Rusiei de a deţine şi a controla aceşti munţi cât mai repede ?

Ar putea foarte uşor să fie aşa.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Russia recunoaşte în Sfârşit că Războiul atomic ar şterge Civilizaţia de pe Pământ , Nu ar exista Învingător şi etc. Ar admite asta dacă nu ar şti mai bine ca oricine ?

Rusia ar fi putut descoperi o astfel de nouă forţă sau un nou principiu , fie printr-o descoperire accidentală , fie capturând o navă spaţială , ori chiar prin colaborare cu „oamenii spaţiului”.
Dacă O.Z.N-urile sau ocupanţii acestora sunt într-adevăr interesaţi să prevină dezintegrarea planetei prin războiul atomic , este normal să facă asta prin a controla una , sau pe ambele naţiuni care se măsoară acum prin forţa greutăţii lor atomice. Controlează ei acum Statele Unite în secret ? Sau deţin ei controlul asupra Sovieticilor ? Ori , au capturat sovieticii o astfel de navă spaţială ? Fie că ne place sau nu , şi fie că guvernele noastre recunosc sau nu care este adevărata stare a lucrurilor , acestea sunt câteva dintre posibilităţile pe care trebuie să le luăm în considerare.
Dacă una dintre aceste condiţii există , atunci chiar şi dezvoltarea bombelor atomice sau cu hidrogen poate fi o diversiune.

Zborul Spaţial : Numitorul Comun

Dacă mi s-ar cere să îmi susţin teza într-un singur cuvânt , cred că acest cuvânt ar trebui să fie „izolaţionismul” , şi dacă aş putea să lărgesc cuvântul printr-o cratimă acesta ar fi „anti-izolaţionism”.

Orice altceva am putea face sau gândi , trebuie să ne extindem ideile asupra unei lumi care include cel puţin un sistem solar , sau poate mai mult. Dar , indiferent dacă o facem sau nu , este dincolo de puterea de înţelegere a minţilor noastre obosite să putem merge mai departe în acest moment , şi va trebui să ne mulţumim doar considerând sistemul nostru solar ca pe o entitate vie. Această obositoare luptă , inimă bolnavă şi planetă schimbătoare , nu este singură - este numai o celulă într-un organism multicelular.

GALACTIC VORBIND

Haideţi să ne revenim din efectul sedativ al ideii promovate atât de ştiinţă cât şi de religie care spune că omul , homo sapiens , de aici şi de acum , din Statele Unite şi de astăzi , este finalul , gloriosul , este punctul culminant al lucrării unui creator omnipotent şi binevoitor , şi este singur în tot universul. Nu poate fi adevărat , şi în sinceritatea inimilor noastre fiecare dintre noi ştim că nu este aşa.

E DRĂGUŢ SĂ AVEM COMPANIE. NU ? DRAGUL DE EL.

Dacă mi s-ar permite să folosesc încă un cuvânt , acest cuvânt ar fi Adevărul. Sunt interesat de adevărata cunoaştere , de dragul acesteia. Filozofia mea este că ştiinţa şi religia ar trebui să aibe cel puţin un lucru în comun : neobosita , neîntrerupta , neclintita căutare imparţială , adevărata cunoaştere nedenaturată a lumii ce ne înconjoară...şi , din nou , folosesc termenul de **lume** în sensul lui vechi , original şi a toate cuprinzător.

A reclama acum că am descoperit adevărul despre O.Z.N ar fi o invitaţie la ridicol , chiar şi pentru efortul nostru. Prin urmare să ne rezumăm la concluziile noastre , şi să le prefaţăm cu aceeaşi declaraţie privitoare la minţile deschise pe care le ceream de la început celor pe care îi invitam să pătrundă în studiile noastre istorice , meteorologice şi ale astronomiei imprevizibile. Suntem încredinţaţi că analizele noastre au luat în considerare orice posibilitate , şi ne-au furnizat cele mai logice răspunsuri. (Red is A and B)

Ce crede tipul ăsta că se pricepe să-şi Demonstreze convingerile în Principal.

Apel Psihologic pentru a fi suficient de Bărbat să păstrezi o Minte deschisă , Animată de dorinţa de cunoaştere , şi să încerci să Nu formulezi nici o opinie până ce cartea ajunge la o concluzie.

Concluziile noastre generale sunt , atunci :

1. Un număr mare de fenomene inexplicabile până în prezent sunt uşor de motivat odată ce admitem că ele pot fi rezultatul acţiunilor inteligente aparţinând fiinţelor ce locuiesc în spaţiu şi în maşinăriile lor navigabile.

2. Abundentele observaţii ale astronomilor recunoscuţi , în ciuda atitudinii generale a acestei profesii , indică atât existenţa precum şi locaţia structurilor de bază din care provin aceste O.Z.N. .

3. O.Z.N-urile populează spaţiul dintre Pământ şi Lună , probabil o regiune cu un câmp gravitaţional neutru , între Pământ – Soare – Lună , la distanţe aproximative de 165.000 – 170.000 de mile faţă de Pământ.

4. În timp ce unele din cele mai mari obiecte (precum cel urmărit de Mantell , şi cel cu dimensiunea de zece mile , văzut deasupra statului Kansas) pot veni ocazional mai aproape de Terra , vedem , cu atât mai mult , observatori agili de ambele feluri – solide şi nebuloase – , obiectele mici **ce sunt trimise** în **misiuni** de explorare.

5. Ei au dezvoltat o sursă de putere mult superioară oricărui lucru pe care îl cunoaştem noi.

6. O.Z.N-urile punctează calea către un program mai scurt de cercetare , ce ne-ar putea oferi călătoria spaţială într-un deceniu , cu o mică parte din costurile plătite dezvoltării zborului cu rachete , dacă ne vom concentra cercetările pe canalele potrivite.

7. Rusia ar fi putut captura un O.Z.N şi să dezvolte resurse obţinute din această captură , iar în acest caz angajarea în experimente atomice ar putea fi doar o diversiune.

NU ESTE AŞA căci ar fi încolţit Piaţa Mondială a Diamantelor până Acum şi era evident că au Prins una.
(Sunt atraşi ca de un Puternic Magnet să profite de asta)

unul cu un inversor de "efect Neutralizator" în el.

8. Numeroasele şi diversele O.Z.N-uri care sunt văzute în mod constant , arată o dovadă apriorică a originilor apropiate de Pământ ale acestora. Chiar şi distanţa până la planetele din vecinătate , cum ar fi Venus şi Marte , pare prea mare pentru a permite o astfel de promiscuitate.

Putem concluziona că O.Z.N-urile au un caracter permanent , deoarece acestea au fost aici de multe secole. Numai că noi am devenit conştienţi de ele brusc , în parte poate şi datorită activităţii lor aflate în creştere , dar mai probabil ca rezultat al deşteptării noastre lente dintr-o imaturitate intelectuală. Cercetări intensive au relevat înregistrări ale unor astfel de observaţii acoperind mii de ani , şi ocazional chiar vizite şi contacte cu rasa noastră. Mai multe dintre aceste incidente vin să lumineze constant faptul că cercetarea este urmărită având în minte fenomenul O.Z.N.

Acum , că suntem conştienţi de aceste O.Z.N şi vom şti ce să căutăm printre datele necorelate ale predecesorilor noştri , lucrurile care au fost lipsite de sens până în prezent , devin semnificative. Depinde acum de noi să descoperim şi să analizăm toate aceste date şi să le corelăm cu observaţiile actuale.
Ne putem înlătura temerile faţă de „Farfuriile – Zburătoare” ale zilelor noastre. Ele au fost aici încă înainte de zorii civilizaţiei noastre , deci , pentru ce motiv ar trebui să devenim agitaţi ? Dacă nu am fost deranjaţi serios vreme de două mii de secole , de ce să ne panicăm acum ? Dacă este ceva în joc nu poate fi decât propria noastră mândrie , nicidecum bunăstarea fizică. (**Red is A&B)**

Totuşi , este greu să descurajăm sentimentul profund ce ne spune că au avut loc recent un mare val de activităţi din partea O.Z.N-urilor , ca şi cum s-ar pregăti pentru ceva de mare importanţă. Nu trebuie să privim prea departe în căutarea unui motiv. Aceste entităţi trăiesc probabil în sistemul Solar de mult timp , sficient încât să fi putut vedea explozia celei de-a cincea planete , distrugându-se pe sine şi poate chiar periclitând viaţa de-a lungul sistemului. Poate că ei provin chiar de pe acea planetă. Ar trebui să fie cineva uimit dacă aceşti locuitori ai spaţiului se pregătesc să prevină ca numai câteva fiinţe umane speriate , să provoace explozia unei alte planete , probabil singura rămasă ce ar putea oferi provizii şi refugiu navigatorilor spaţiali ? Dacă noi suntem incapabili să dovedim autocontrolul necesar conservării noastre , putem presupune că vecinii noştri superiori vor permite ca siguranţa lor să fie pusă în pericol de comportamentul nostru imatur ?

Se potriveşte cu gândurile noastre.

Nu mai este necesar să le explicăm ca unor vizitatori veniţi de pe Marte , Venus sau Alpha Centauri. Ei sunt parte a propriei noastre familii apropiate , o parte a sistemului binar planetar ; Pământ – Lună. Nu au trebuit să vină aici de la milioane de mile de niciunde. Ei au fost aici de mii de ani. Fie că noi le aparţinem , fiind în posesia lor precum o cireadă , fie că ne aparţinem unii altora prin origini comune şi asociere , ambele cazuri sunt o problemă interesantă - una care ar putea fi curând rezolvată dacă ne păstrăm capetele limpezi.

***Ştie* Ceva dar *Cum* se face că ştie.**

Rezumând în sfârşit , O.Z.N-urile au fost prin preajma noastră de multă vreme şi probabil sunt o legătură cu primul val de civilizaţie terestră. Au fost folosite împotriva noastră în doar câteva cazuri minore şi insignifiante , dar în general , au fost fie prietenoase fie indiferente. Sunt manevrate prin forţe ce în prezent ne sunt necunoscute , dar care au o eficienţă mult mai mare decât orice am observat până acum. Spaţiul conţine suficiente resturi diverse pentru a putea asigura multe din necesităţile vieţii cosmice , iar ceea ce mai trebuie poate fi obţinut de pe suprafaţa Pământului sau a Lunii , de vreme ce O.Z.N-urile petrec cea mai mare parte a timpului în aceste puncte neutre gravitaţional. Ruşii deţin ceva anume , ceva ce i-a determinat să ţină ascuns acest lucru cu orice preţ.

Rusia a făcut cercetări experimentale avansate în privinţa forţelor cosmice. Activitatea O.Z.N s-a intensificat major la numai aproximativ un an după ce rapoartele serviciilor de informaţii au notat activităţile ştiinţifice neobişnuite ale Rusiei. Nu trebuie să presupunem că fondul ştiinţific al Rusiei este mult mai înaintat decât al nostru , dacă putem crede că o astfel de navă spaţială a aterizat în Asia , şi ei au capturat-o , i-au studiat principiile şi experimentează cu modele – ori că oamenii spaţiului au preluat înalte oficialităţi Ruseşti şi le direcţionează eforturile asigurându-le tehnologie.

Noi avem O.Z.N-uri. Ele sunt de mai multe feluri , întotdeauna au fost , deci ar putea să vină din surse diferite. Ele sunt fie terestre , fie extraterestre , fie de ambele tipuri. Credem că sunt extraterestre , dar operate de la distanţă de către origini terestre.
Credem că sunt de ambele feluri , şi că Ruşii au capturat una sau mai multe. Ne gândim că anumite inedite principii ştiinţifice sunt printre noi , poate chiar acum operează în laboratoarele noastre militare , şi pot izbucni în orice moment – şi , ca rasă , am putea fi pe cale să avem ceva asemănător cu ceea ce savanţii domeniului atomic modern numesc o „expansiune quantică” !

Nici un alt pachet de concluzii nu va servi ca numitor comun pentru toate aceste fapte observabile.

Posibilitatea ca Ruşii să GĂSEASCĂ
o veche "Navă-Moartă" Nu este chiar lipsită de
probabilitate. Admiterea lui a altor forme de viaţă
Humanoidă este aproape relevantă pentru ce bănuiam;
***El este Condus* de nas cu mica lui Undă Telepatică**
să vorbeasca ; să "VADĂ" lucrurile astea. Spune ,
"NOI" şi asta poate implica orice de la un L-M prietenos
până la un amic savant ori Soţia sa ori Anumiţi Membrii
ai Guvernului Statelor Unite.

Dacă ce bănuiesc eu, acum, e adevărat, atunci L-M
sunt în necaz *ori* S-M îşi doresc războiul cu
L-M şi se FOLOSESC de acest Om, telepatic, să "îi ajute".
Dacă despre asta este vorba, dacă îi vine din afara lui ,
rămâne doar să vedem. Dacă nu e aşa , atunci , Va
rămâne pe Motivul Emoţional , încercând să spună
"Vedeţi , eu am dreptate ,"Ei" greşesc" şi va uita ceea ce
Este important aici.

PARTEA A DOUA

Meteorology Speaks

Căderi de Gheaţă

A fost afirmat aici că există „teritorii în cer" din care cad periodic bucăţi de gheaţă pe pământ. Dar niciodată nu au fost stabilite aceste teritorii. Nimeni nu ne spune ce fel de teritorii sunt , unde sunt ele , de ce cade gheaţă de acolo sau de ce există gheaţa acolo. Teoria terenurilor din cer se bazează doar pe localizarea căderilor şi pe tipul de gheaţă observat.

Parcurgeţi următoarele referinţe , ţinând seama de teza noastră care arată că inteligenţa , sau o direcţionare inteligentă explică selectivitatea materialului căzut şi localizarea acestuia.

Selectivitatea poate fi inteligentă sau non-inteligentă. Legătura dintre Hidrogen şi Oxigen , care produce apa , este ceea ce considerăm o selecţie non-inteligentă. Direcţionarea ce face ca glonţul unei arme să lovească o ţintă sau apropierea unei ţinte este ce considerăm noi ca fiind o direcţionare inteligentă , sau selectivă.

Repetiţia căderilor de gheaţă în acelaşi punct exact al unei zone , dintr-o regiune fixă aflată deasupra unui Pământ ce se roteşte având o mişcare de revoluţie , este incredibilă. Dar „duşurile" repetate , direcţionate selectiv de inteligenţă , este o probabilitate ce se înţelege de către o minte dezinhibată.

Vom lista aceste întâmplări cu două intenţii : prima – să arătăm că există o foarte mare activitate în spaţiu , activitate cu origini greu de explicat pe baza legilor lui Keppler ori a celor Newtoniene ; iar a doua – ele arată că cea mai simplă explicaţie comună pentru tot acest puzzle este că îşi au originea în acţiuni ale dispozitivelor spaţiale , sau se datorează inteligenţelor ce operează astfel de mecanisme.

Rapoartele ce urmează provin din Cărţile lui Charles Fort :

(Charles Hoy Fort (n. 6 august 1874 - d. 3 mai 1932) a fost un scriitor american și cercetător al fenomenelor anormale. - n.tr.)

1802 : În timpul unei furtuni desfăşurată în Ungaria la data de 8 Mai , cade o masă de gheaţă cu o lungime de trei picioare , lată de trei picioare şi mai înaltă de două picioare. (1 picior = 30,48cm , deci , 3 picioare = 91,44cm – n.tr).

1808 : Soarele s-a transformat brusc într-o difuză cărămidă roşie , în data de 16 Mai. În acelaşi timp au apărut , la vest de orizont , un număr mare de corpuri rotunde , de culoare maro întunecat , aparent de mărimea unui bor de pălărie. Au traversat aerian şi au dispărut la est de orizont. A fost ca o enormă procesiune care a durat două ore. Întâmplător unul a căzut pe pământ. Când a fost examinat locul , a fost găsit un fel de strat care s-a uscat şi a dispărut repede. Uneori , în apropierea Soarelui , corpurile acelea păreau a fi legate în grupuri dar nu mai mult de opt împreună. Sub Soare se vedeau ca având cozi , la depărtare de Soare cozile nu erau vizibile. Indiferent de materialul din care erau făcute , au fost descrise ca fiind „gelatinoase ca un săpun (sic !) sau un jeleu".

1811 : Bulgări de gheaţă cu circumferinţa de un picior , cad în Derbyshire , Anglia , în data de 11 Mai.

1828 : O masă de gheaţă de aproximativ un yard cubic (1 yard = **0.9144** m) cade în Candeish , India.

1829 : Un bloc de gheaţă cântărind patru livre şi jumătate (aprox. 2,1 Kg) , cade în Cazorta , Spania în 15 Iunie.

1830 : Un profund întuneric s-a aşternut peste oraşul Bruxelles , pe 18 Iunie , şi au căzut pe pământ bucăţi plate de gheaţă de un inch fiecare (2,54cm).

1844 : Un bloc de gheaţă cântărind unsprezece livre (5 Kg) cade la Cette , în Franţa , Octombrie.

1849 : O masă de gheaţă de formă neregulată cade la Ord , Scoţia , în August - „după bubuitul extraordinar al unui tunet". S-a spus că era o gheaţă omogenă , exceptând o mică parte , ce arăta ca un fel de grindină coagulată. Bucata avea aproximativ şase metri în circumferinţă. Întâmplarea , aşa cum apare în *London Times* , la data de 14 August 1849 , spune că după dimineaţa din 13 August , urmând unui zgomotos tunet , o masă de gheaţă cu circumferinţa de aproape douăzeci de picioare a căzut pe proprietatea domnului Moffat , de la Balvullich , Rosshire. Se mai spune că obiectul a căzut singur , fără grindină.

1851 : Gheaţă de mărimea unor dovleci cade la Gunfalore , în India , pe 22 Mai.

1851 : Bucăţi de gheaţă , cântărind fiecare aproximativ o livră şi jumătate (680gr) , au căzut în New Hampshire în ziua de 13 August.

1853 : Mase formate din bucăţi de gheaţă de forme neregulate cad la Pouen în Franţa , pe 5 Iulie. Erau de mărimea unei palme şi au fost descrise ca arătând de parcă ar fi fost rupte dintr-un bloc de gheaţă enorm.

1854 : La Pourhundur, India, în 11 Decembrie , bucăţi plate de gheaţă , multe dintre ele cântărind câteva livre fiecare , cad din cer. Au fost descrise ca fiind uriaşi „Fulgi de Gheaţă".

1857 : Numărul din 4 August al *London Times* notează că un bloc de gheaţă , descris ca o gheaţă „pură" , cântărind douăzeci şi cinci de livre (11,340Kg) , a fost găsit pe miriştea domnului Warner , la Cricklewood. Cu o zi în urmă a fost furtună. Ca şi în alte asemenea cazuri , nimeni nu a văzut obiectul acesta căzând din cer.

1860 : În 14 Ianuarie în timpul unei furtuni , bucăţi de gheaţă cad pe vasul Căpitanului Blackiston. „Nu era grindină , ci erau bucăţi de gheaţă cu forme neregulate , de mărimi diferite , ajungând până la mărimea unei jumătăţi de cărămidă."

1860 : Într-o furtună de zăpadă în Upper Wasdale , Anglia , în 16 Martie , cad blocuri de gheaţă , care erau atât de mari încât , dacă erau văzute de la distanţă , păreau a fi turme de oi.

1864 : În timpul unei furtuni la Pontiac , în Canada , pe 11 Iulie , cad bucăţi de gheaţă cu diametrul de un inch şi jumătate până la doi inch. Lucrul extraordinar aici este acela că un respectabil fermier , a cărui cinste este în afara dubiilor , spune că a ridicat o bucată de gheaţă , în mijlocul căreia se afla o mică broască verde.

1869 : Lângă Tiflis , cade grindină de mari dimensiuni care avea protuberanţe alungite. Punctul care trebuie mai cu seamă remarcat este că formarea acesteia ar fi trebuit să dureze foarte mult timp.

1877 : Gheaţă la fel de mare precum mâinile bărbaţilor ucide mii de oi , în Texas , la data de 3 Mai.

1880 : În Rusia , pe 14 Iunie , grindină roşie , grindină albastră şi verde , cade din abundenţă.

1882 : O masă de gheaţă în greutate de circa optzeci de livre (36 Kg) a căzut din cer lângă Salina în Kansas , în luna August. Domnul W.J. Hagler , un comerciant din Santa Fe , a luat-o şi a împachetat-o în rumeguş , pentru magazinul său.

1882 : Bucăţi de gheaţă lungi de opt inch şi groase de un inch şi jumătate , cad la Davenport , Iowa , pe 30 August.

1883 : O bucată de gheaţă de mărimea unei cărămizi şi cântărind două livre , cade în Chicago pe data de 12 Iulie.

1883 : A fost o furtună la Dubuque , în Iowa , pe 16 Iunie. Cade grindină mare şi bucăţi de gheaţă. Şeful de echipă al „Novelty Iron Works” a afirmat că în două bucăţi din acea grindină uriaşă , pe care le-a topit el , a găsit mici broscuţe vii.

Bucăţile de gheaţă care au căzut în acea vreme au o particularitate la fel de bizară ca tot restul acestei cărţi. Ele par , evident , că au stat nemişcate foarte mult timp , plutind undeva. Nu se poate descrie mai perfect gheaţa suspendată în orbite meteorice.

1886 : Într-un mic orăşel în Venezuela pe 17 Aprilie , cade grindină , de culoare roşie şi albastră iar unele bucăţi erau gri.

1887 : În Montana în timpul iernii , cad fulgi de zăpadă cu dimensiuni de cincisprezece inch (38,1cm) şi cu o grosime de opt inch (20,32cm). (Fulgi de zăpadă ?)

1889 : Întuneric profund în Aitkin , Minnesota , în 2 Aprilie. Cade nisip şi cad „bucăţi solide de gheaţă”.

1889 : La est de Wickenham , în Anglia pe 5 August , un obiect cade încet , şi părea de aproximativ cincisprezece inch lungime şi cinci inch înălţime. Explodează , dar nu a fost găsită materie care să provină de la acesta.

1891 : Fulgi de zăpadă „de mărimea unor farfurii” cad lângă Nashville , în Tennessee pe 24 Ianuarie.

1893 : O bucată de gheaţă în greutate de 4 livre (1,815 Kg) cade în Texas la data de 6 Decembrie.

1894 : Se anunţă o tornadă de la Oficiul Meteorologic din Portland , Oregon , în 3 Iunie. Fragmente de gheaţă cad din cer. În general aveau dimensiuni de trei până la patru inch şi circa un inch grosime. În lungime şi în lăţimea lor aveau suprafeţele netede şi „dădeau impresia unui vast câmp de gheaţă suspendat în atmosferă şi care a fost brusc sfărâmat în bucăţele apropiate de mărimea unei palme a mâinii”.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

**Cristal, Gheaţă şlefuită în forme Curbe Mari se folosea
În timpurile vechi ca Lentile Gigantice pentru observarea
De aproape a Omenirii sau Numai pentru amuzament.**

1897 : Bucăţi de gheaţă aspre dar cu suprafeţe netede cad la Manassas, Virginia , în 10 August. Acestea arată ca nişte fragmente sparte brutal dintr-o bucată compactă de gheaţă. Au o mărime de doi inch , grosimea fiind de un inch.

1901 : Pe 14 Noiembrie , bulgări de gheaţă cad în timpul unei tornade , în Victoria , New South Wales , în greutate de cel puţin o livră fiecare. (453gr)

1908 : Corespondentul unui ziar scria că , la Braemar , Elveţia , în 2 Iulie , când cerul era limpede iar soarele strălucea , cădeau bucăţi plate de gheaţă. Se auzeau tunete.

1911 : A fost observată grindină mare la "University of Missouri" . Grindina cădea cu zgomot ca de îmuşcături de armă. Cel care raporta spunea că a văzut un fenomen similar la Lexington , Kentucky – cu opt ani înainte.

Întregul raport ce urmează , făcut de publicaţia *Science Record* în 1876 , merită notat.

La Gara Potter , aparţinând liniilor de cale ferată Union Pacific Railroad , de curând , un tren a fost tras în afara gării când a început o furtună , care s-a intensificat în numai zece secunde având o aşa furie a vântului şi a grindinii încât mecanicul a considerat că este nevoie să oprească locomotiva. Pietrele de grindină erau pur şi simplu bucăţi de gheaţă , multe dintre ele cu diametrul de trei sau de patru inch şi de mai multe forme : pătrate , conuri , cuburi , etc. - iar prima "piatră" de acest fel care a lovit trenul a spart un geam , a cărui sticlă zburând a lovit sever o doamnă drept în faţă , făcându-i o tăietură adâncă. Cinci minute mai târziu nu mai rămânea nici un singur panou de sticlă întreg pe toată latura de sud a trenului , pe întreaga lungime a acestuia. Ferestrele folosite , făcute de către compania (producătoare de vagoane. n tr.) Pullman Cars , erau placate în Franţa , aveau o grosime de trei-optimi dintr-un inch şi erau duble. Grindina a spart ambele geamuri ale ferestrelor şi a rupt draperiile în bucăţi. Obloanele de lemn s-au rupt şi multe din oglinzile interioare erau sparte. Luminile de semnalizare montate pe vagoane erau şi ele distruse. Domul ce acoperea motorul a fost afectat ca şi cum ar fi suportat o greutate mare iar lemnăria din partea sudică a vagoanelor era brăzdată , părea că cineva le-a lovit alunecând peste ele un ciocan. În timpul acestei dezlănţuiri , ce a durat douăzeci de minute cu totul , pagubele s-au ridicat la mai multe mii de dolari şi mai multe persoane au fost rănite.

Observăm în mod aparte mărimea şi forma "grindinei". Aceasta nu a fost , în mod evident , o furtună cu grindină. Vânturi suficient de puternice încât să poată transforma munţii de gheaţă în bucăţi şi să le poarte de-a lungul ţării , ar fi putut ridica acel tren de pe şine. Observăm de asemenea şi repeziciunea atacului.
Un caz mai clar de gheaţă meteorică ar putea fi doar cu greu imaginat.

Pentru a nu cădea în capcana suspiciunii asupra acestor rapoarte numai datorită vechimii lor , voi renunţa la dorinţa mea de a prezenta materiale înregistrate înaintea actualului fenomen al O.Z.N , şi voi reproduce această însemnare din *Fate Magazine* , din August 1950.

Marea Grindină

Duminică , 11 Septembrie , în anul 1949 , trei amici - Dr. Robert Botts , Dr. John Tipton , şi Dr. T.J. Treadwell , se aflau la vânătoare de porumbei pe pământurile lui Eugene Tipton , la nord-vest de Stephens County , în Texas.
Dr. Botts mi-a povestit despre aceasta , şi spunea că era o după-amiază călduroasă şi senină la ranch , când au căzut din cer aproximativ 40 de livre de gheaţă (18 Kg) , toate într-o singură bucată. Dr. Tipton şi Dr. Treadwell susţin ceea ce spune Dr. Botts că a văzut.
Dr. Botts stătea pe un dâmb de pământ , în aşteptarea păsărilor. El spune că "am auzit un sunet şuierător , şi când am ridicat privirea am văzut un obiect strălucitor căzând învârtindu-se. A căzut la cincisprezece picioare de mine , şi s-a sfărâmat în sute de bucăţi". El a mai adăugat că gheaţa căzută a format un crater în pământ cu o adâncime de mai mulţi inch. Şi-a chemat imediat însoţitorii , şi ,

când aceştia au venit , toţi trei au văzut că gheaţa era albă lăptoasă , iar când au gustat-o avea o aromă de săpun.
Botts spune că erau câţiva nori pe cer , dar nici unul deasupra lor. Declară că nu trecea nici un avion pe deasupra.
Gheaţa a căzut pe la 4 : 30 PM , şi nu se topise complet când Dr. Botts a plecat împreună cu amicii lui , aproape două ore mai târziu.
Treadwell spunea că nu a auzit sunetul gheţii în cădere , dar a ajuns imediat în locul acela şi a văzut bucata îngheţată într-un loc pe unde el trecuse mai devreme , şi nu era nimic acolo.
Tipton , al cărui unchi era propietarul pământului , spunea că gheaţa nu arăta ca aceea livrată de camioane , ci avea ceva asemănător cu grindina , exceptând dimensiunile. Toţi trei au declarat că bucata nu era gheaţă uscată , şi atât Dr. Tipton cât şi Dr. Treadwell sunt de acord că nu s-au auzit trecând avioane nici înainte nici după ce a căzut gheaţa.
După ce am auzit povestea aceasta , mi-am deschis Biblia la Apocalipsa 16 : 21 – "**Şi grindină mare, cât talantul, se prăvăli din cer peste oameni."** (Şi oamenii huliră pe Dumnezeu, din pricina pedepsei cu grindina, căci urgia ei era foarte mare. - n. tr.). Conform definiţiei din dicţionar un talant înseamnă cinzeci şi opt de livre.

Puteţi explica acest mister ?

Lewis W. Mathews,
Fort Worth, Texas

Deci…cum se pot interpreta aceste bizare căderi de gheaţă ? Ce pot însemna ele pentru noi , după o evaluare atentă ?
Avem deja suficiente date pentru a indica trei categorii de căderi de gheaţă :
(1) Grindină reală , provenind din furtuni sau fenomene meteorologice normale.
(2) Blocuri mai mari sau mai mici de gheaţă meteorică , care puteau fi aruncate în aer , din regiunile polare ori din oceane atunci când savanţii continentului Mu au inventat prima serie de bombe atomice sau cu hidrogen , şi au făcut să dispară continentul precum şi câteva milioane de mile pătrate din suprafaţa înconjurătoare , şi din cea a peisajului marin , din partea de sud-vest a hărţuitei noastre planete.
(3) Gheaţă care provine din anumite super-structuri care fac vizite repetate în atmosfera Terestră.

De vreme ce unele bucăţi de gheaţă , care prezintă dovezi ale unui contact cu anumite suprafeţe plane , au căzut cu mult înainte de zilele zborului nostru mecanic modern , suntem obligaţi să atribuim originea lor unor alte tipuri , mai vechi , de locuitori spaţiali ce deţin mecanisme de mişcare.
Pare ceva natural ca astfel de maşinării spaţiale , dacă sunt făcute din metal şi venind dintr-un spaţiu rece , să fie acoperite în călătoria lor de gheaţă. Acea gheaţă ar trebui să cadă ori să fie curăţată de mecanisme de degivrare , sau poate fi chiar topită când navele spaţiale sunt încălzite de frecarea cu aerul ori de staţionarea în lumina Soarelui , ambele posibilităţi fiind aparent fireşti. Dacă aceste maşinării îşi extrag puterea din mediul înconjurător pe calea unui proces endotermic , construcţia spaţială va deveni progresiv mai rece pe măsură ce extrage mai mult din această sursă de putere , şi , intrată în atmosferă , gheaţa se va forma pe această structură , la fel cum se formează şi pe serpentina unui frigider.

Sunt pe deplin convins că roiuri uriaşe de gheaţă se deplasează prin spaţiul cosmic , în orbite foarte asemănătoare cu cele ale meteorilor. Undeva în spaţiu există o linie de graniţă , linie după care razele Solare nu vor mai topi gheaţa , iar în partea însorită a acestei graniţe topirea are loc foarte lent.

Nu pot accepta ideea unui câmp de gheaţă care pluteşte permanent în apropierea Pământului. În contrast , am afirmat ideea unor mase vaste aflate într-o mişcare orbitală , care atunci când se apropie de Terra se opun atracţiei planetei prin forţa dinamică a vitezei lor. Orbitele cometelor şi cele meteorice sunt numite de noi ca fiind cele mai excentrice , ceea ce ar însemna că materia care urmează o astfel de traiectorie poate varia extrem pe măsura distanţei ce o desparte de Soare , prin comparaţie cu mişcarea Pământului şi a altor planete , ce au orbite aproape circulare. Apoi , cum roiurile de gheaţă se apropie de Soare , în circuitul lor orbital periodic , cantităţi mici de gheaţă se topesc şi , devenind fluide , pelicula de gheaţă topită este atrasă spre partea cu cea mai puternică eficienţă gravitaţională , probabil către Pământ sau către Soare. Această gheaţă topită curge deci în direcţia câmpului gravitaţional mai mare , pe suprafaţa unui iceberg cosmic , exact la fel , şi pentru

aceleaşi motive care fac Soarele şi Luna să atragă apa de pe Pământ către ele , lucru care produce mareele oceanice.
Ajungem prin urmare la concluzia inevitabilă că aceste gheţuri căzătoare nu pot fi explicate altfel decât provenind din mase vaste de gheaţă aflate într-o mişcare orbitală , caz în care ele sunt un element intrinsec al vieţii în spaţiu sau al navelor cosmice , iar inconsecvenţa lor indică inteligenţă în spaţiu. Din moment ce aceste fenomene nu sunt în concordanţă cu legile naturale , trebuie să existe o anumită manevrabilitate în spatele lor.

Căderi de Pietre

Într-adevăr , ce au de a face „pietrele căzătoare" cu O.Z.N-urile ?

Vom enumera aici doar câteva dintre multele exemple interesante şi amuzante de roci care au căzut din spaţiu , şi vom observa că materii precum quartzul şi altele , care nu alcătuiesc în mod obişnuit un meteorit , ne indică ceva , în mod normal , diferit de aceşti meteoriţi. Ce poate fi altceva , atunci , dacă nu O.Z.N ?

**Da , quartzul , îşi are utilizarea lui Electro-Magnetică
şi de alte feluri pe Navele-Mamă.**

Este de asemenea esenţial să reţinem că , doar pentru că noi atribuim inteligenţă acestor fenomene inexplicabile , aceasta nu înseamnă că ne referim obligatoriu la inteligenţă umană. Este de ajuns pentru a arunca în aer ego-ul nostru dacă acceptăm faptul că inteligenţa rasei noastre este orice altceva decât însumarea supremă a creaţiei ; cu toate acestea , cu cât ne adaptăm mai repede noţiunii prin care corpul uman şi mintea umană sunt doar întâmplătoare în desişul vieţii şi activităţii cosmice , cu atât mai repede ne vom apropia de înţelegerea adevăratei naturi a Universului şi a propriului nostru scop în acesta.

**"CE ESTE OMUL DE L-AI FĂCUT PE EL
PUŢIN MAI PREJOS DECÂT PE ÎNGERI." "cuvântul angelic"
este o bună descriere a Omuleţilor *atunci când*
aceştia nu sunt în timpul afacerior.**

Pe 20 Iunie , anul 1887 , în timpul unei furtuni violente , o mică piatră cădea din cer la Tarbes , în Franţa. Avea treisprezece milimetri în diametru , cinci milimetri grosime , şi cântărea două grame. A fost semnalată Academiei Franceze de către M. Sudre , profesor la Şcoala Normală din Tarbes. Este dificil pentru convenţionalişti să apese pe vechea şi convenabila explicaţie binevoitoare care să ne spună că piatra a fost acolo tot timpul. Trebuie rezistat unei astfel de eludări pentru că ... piatra era acoperită cu gheaţă.

Obiectul a fost tăiat şi modelat prin mijloace similare mentalităţii şi mâinilor omeneşti. Expresia aceasta - „similare" - începe să spună o poveste. Era un disc lucrat în piatră „foarte regulat". „Este cu siguranţă un obiect prelucrat". Nu există nici un cuvânt despre o tornadă sau vreun alt vârtej al vântului care să fi avut loc în acelaşi timp în Franţa , nici nu sunt rapoarte care să aducă în vedere şi alte căderi de obiecte , în apropiere , la acea dată. A fost o întâmplare unică. Obiectul a căzut singur !

Se poate ca o parte a problemelor noastre cu acceptarea acestor căderi de obiecte , să provină din chiar definiţia pe care noi o dăm cerului , şi din folosirea termenului de „cer" în loc de „spaţiu" ? Atunci când ne deplasăm suficient de departe în spaţiu , numai câteva sute de mile , cuvântul „cer" devine lipsit de sens.

Pentru locuitorii de la suprafaţa planetei cerul este , în esenţă , ceva opus pământului , sau substratului de praf şi pavaj pe care ne ducem viaţa. Este de obicei asimilat ca fiind stratul imediat de aer ce se întinde deasupra noastră. Dar privite din spaţiu , Pământul , aerul şi cerul său , sunt doar un detaliu minor. Dacă v-aţi afla într-o navă cosmică , departe de planete , înconjuraţi complet de întuneric şi de infinit , dar cu toate acestea scăldaţi de o mare a razelor Soarelui , care ar fi conceptul vostru despre „cer" ?

Monthly Review **, 1796** : „Fenomenul care face subiectul observaţiilor aflate în faţa noastră va părea , celor mai mulţi , cel mai puţin credibil decât oricare altul ne era oferit. Căderea din cer a pietrelor mari , fără nici o cauză care să se poată atribui unor întâmplări anterioare , pare să relaţioneze atât de mult cu minunile , încât exclude aproape în întregime motivele cunoscute nouă şi cauzele naturale. Cu toate acestea un corp fiind o dovadă reală se află aici , dovedind că astfel de evenimente chiar au loc , şi nu ar trebui să fim reţinuţi în a lua aceasta în considerare."

Aceasta se întâmpla cu o sută cincizeci şi nouă de ani în urmă ! Este o parte dintr-un ziar citit de o societate foarte învăţată. Erau oameni foarte inteligenţi şi erudiţi. Au trebuit să treacă peste propriile lor prejudecăţi şi peste cele ale unor oameni cu mult mai habotnici. Au trebuit să se supună unor schimbări de gândire şi să accepte un punct de vedere mai puţin egocentric. Au trebuit să atingă un grad sporit de obiectivitate. Şi au trebuit să facă asta împotriva firii lor , instantaneu , pe baza unor dovezi acumulate care erau contrare principiilor şi credinţei lor.

1846 : Ceva descris ca „zgură" cade la Darmstadt , Germania , în 6 Iunie .

1875 : Cade cenuşă peste Insulele Azore.

1879 : O cantitate de "zgură" cade din cer , lângă Chicago , pe 9 Aprilie. Un profesor care nu a văzut această cădere şi care nu era acolo în timpul acela , spunea că "zgura" era acolo dintotdeauna. Dar *New York Times* , în 14 Aprilie 1879 , declara că „au căzut aproximativ două baniţe".

1871 : Două cruci de argint au fost găsite de Charles C. Jones în Georgia. Aveau încrustate inscripţii indescifrabile şi nu erau în mod cert Creştine , întrucât ambele braţe ale fiecăreia din cele două cruci aveau lungimea egală.

1884 : Publicaţia *Nature* , în data de 10 Ianuarie , citează un ziar din Kimberley : „Spre sfârşitul lui Noiembrie 1883 , un duş persistent de materie cenuşie a căzut la Queenstown, în Africa de Sud. Era precum o ninsoare cu mingi de marmură moi şi catifelate , şi se sfărâmau când deveneau uscate. Duşul a fost limitat la zona unei fâşii înguste de pământ şi ar putea fi doar cu greu atribuit vulcanului Krakatoa , aflat la o distanţă de aproape jumătate din cuprinsul Pământului". În timpul căderii au fost auzite (sic) sunete zgomotoase.

Este foarte semnificativ că duşul acesta s-a desfăşurat pe o fâşie îngustă de teren.

1908 : O substanţă albă , ca cenuşa , cade la Annoy , Franţa , pe 27 Martie.

1910 : Charles F. Holder scrie aceasta pe 10 Septembrie : „ Cu mulţi ani în urmă o piatră ciudată , semănând cu un meteorit , a căzut în valea Yaqui , Mexico , iar senzaţionala întâmplare a străbătut ţara de la un capăt la celălalt , anume că piatra , purtând inscripţii umane , a coborât pe pământ ... Piatra era maronie ca o rocă vulcanică , avea aproximativ opt picioare lungime (2.4384m) , iar pe suprafaţa „estică" era inscripţionată adânc ... Am trimis fotografii la Field Museum şi la Smithsonian , precum şi altora , şi , spre surprinderea mea , răspunsul a fost că ei nu ar avea ce să facă cu piatra".

Foarte mult cocs , cenuşă şi zgură a căzut în perioada deceniului anilor 1880. Sunt prea multe cazuri de roci căzătoare , mingi de foc , şi alte lucruri ce au căzut în timpul furtunilor. Este inutil să susţinem că furtunile iau aceste lucruri pe sus. Lista lor este mult prea selectivă. Deci trebuie să ne gândim la nişte motive pentru care aceste obiecte cad în timpul furtunilor ; şi să ne întrebăm dacă furtunile acestea pot fi create de ceva din afara a ceea ce numim noi în mod obişnuit condiţii meteorologice ?

1885 : S-a raportat căderea unei pietre de o mărime apreciabilă , ce avea evident o formă artificială , la Naples , în Noiembrie.

Publicaţia **La Science Pour Tous** , 5-264 : „La Wolverhampton , Anglia , în Iunie , 1860 , a avut loc o furtună violentă în timpul căreia au căzut atâtea pietricele încât a fost nevoie de lopeţi pentru a putea curăţa." ... Raport al **Brittish Association** în 1864 : „Un mare număr de mici pietre negre a căzut la Birmingham , Anglia , în August 1885 - în timpul unei furtuni"... **Monthly Weather Review** , în Iulie 1888 : „Pietricele ce păreau erodate de apă , nefiind obişnuite în localitate , au căzut la Palestine , în Texas , pe 6 Iulie 1888."

American Journal of Science , 1-26-161 : „ O mulţime de pietricele fine şi rotunde au căzut la Kandahar în 1834.” ***Monthly Weather*** **Review** , în Mai 1883 : „ Un număr de pietre cu forme specifice şi deosebite , necunoscute în împrejurimi , au căzut la Hillsboro , Illinois , în 18 Mai , 1883."

Concentraţi-vă pe selectivitatea evenimentelor - selectivitate care este o funcţie a inteligenţei - şi pe o eventuală formă a acestora. Probabil ar trebui să luăm în considerare coincidenţa furtunilor , cărora cu greu le putem atribui această selectivitate , nicidecum precizia cu care s-au desfăşurat evenimentele.

1815 : Grindină de mărimea unor mingi de baseball , despre care se spunea că ar fi conţinut mici pietricele , a căzut lângă Annapolis , în Maryland.

1824 : Mici obiecte simetrice de metal au căzut la Orenburg , Russia , în Septembrie. Un al doilea val al unei astfel de căderi are loc la Orenburg , în 25 Ianuarie , 1825.

Selectivitate , repetare , simetrie , sincronizare : atributele unei acţiuni inteligente !

1884 : Un raport al observatorului ***Signal Service*** la Bismarck , în North Dakota , afirmă că pe data de 22 Mai , la ora 9:00 P.M. , se auzeau prin oraş sunete ascuţite , cauzate de căderea unor pietre dure la Bismarck. Cincisprezece ore mai târziu avea loc o a doua cădere a unor astfel de pietre , la Bismarck , în acelaşi loc. Nu s-au raportat căderi nicăieri în altă parte.

1860 : Profesorul Sayed Abdulla , profesor de Hindustani , scrie o notă despre căderi de pietre la Dhurmsalla , în India , pietre care „erau de diverse forme şi dimensiuni , multe din ele fiind asemenea ghiulelelor obişnuite de tun , abia eliberate din motoarele războiului”.

Observaţi că unele din aceste pietre căzute la Dhurmsalla erau sferice. Pietrele sferice sunt foarte probabil şlefuite de către inteligenţe. Mai trebuie notat că , în timp de câteva luni de la căderea meteoritului de la Dhurmsalla , au mai căzut peşti vii la Berares , a mai avut loc un duş cu o substanţă roşie la Furrackabad , a fost observată o pată întunecată pe discul Solar , un cutremur de pământ , un întuneric nefiresc care a ţinut o bună perioadă de timp , şi s-a văzut o apariţie luminoasă pe cer , care semăna cu o auroră boreală.

1855 : O serie de explozii în cer , căderi de resturi , cenuşă , praf , zgură , ploaie murdară , raportate lângă şi în Crieff , în Anglia.

Reapariţia , într-o zonă localizată , a unor evenimente neobişnuite , cel mai probabil celeste sau având origini misterioase.

1858-1868 : Dr. C.M. Inglsby , un meteorolog , scria : „În timpul furtunii de Sâmbătă (12) dimineaţa , (Mai) , Birmingham a primit vizita unui duş de aeroliţi. Trebuie să fi căzut multe sute sau mii , unele străzi fiind presărate cu ei”. Mai multe livre de pietre erau adunate pe copertine. Serele au fost şi ele deteriorate. Acelaşi fel de pietre au căzut din nou la Wolverhampton , la treisprezece mile distanţă de Birmingham , pe 9 Iunie 1860 , doi ani mai târziu. Opt ani după aceasta , aceleaşi pietre cad iarăşi în Birmingham. Birmingham - ***Daily Post*** , în 30 Mai 1868 : O scrisoare primită de la un meteorolog , Thomas Plant , care spune : „Cred că timp de o oră în dimineaţa zilei de 29 Mai 1868 , au căzut din cer pietre , la Birmingham. De la ora nouă până la zece , roci meteorice au căzut în cantităţi imense , în diverse părţi ale oraşului. Semănau , ca formă , cu bucăţi rupte din piatra Rowley ... în orice caz erau la fel ca pietrele care au căzut în 1858”. În ***Post*** , la 1 Iunie , Domnul Plant spune că pietrele din 1858 au căzut din cer şi nu au putut fi luate de pe pavajul străzilor de apa ploii , deşi aveau aceaşi formă , pentru că multe livre din aceste pietre au fost adunate cu o platformă care era cu douăzeci de picioare deasupra solului.

Acest fenomen ar putea continua , pentru că pe 2 Iunie 1868 , un corespondent scrie pentru ***Post*** că la 1 Iunie , nepoata lui , care se plimba pe un câmp , a fost lovită de o piatră care i-a provocat răni serioase la mână. Tot în ***Post*** , pe 4 Iunie , altcineva scria despre faptul că soţia sa a fost tăiată la cap de o piatră , în timp ce cobora pe o alee.

Unele dintre aceste mari căderi de pietre au avut loc în timpul furtunilor , iar toate pietrele au fost indentificate ca având un aspect asemănător cu al pietrelor Rowley , cele care alcătuiau pavajul străzilor din Birmingham , şi astfel a revenit vechea explicaţie a vârtejurilor. Dar indiferent de originea acestor căderi , avem din nou repetarea fenomenului şi selectivitatea materialului , lucruri care nu se pot explica decât prin manevrare inteligentă. Din ce motiv ar putea cineva să ridice aceste pietre de pavaj cum sunt pietrele Rowley , pentru ca să le arunce peste Birmingham şi Wolverhampton în mod repetat , asta este mai mult decât putem noi să spunem ! Trebuie să existe un motiv.

1896 : Pe 10 Februarie , o extraordinară explozie a avut loc în cer deasupra Madridului , şi ferestrele au fost sfărâmate de-a lungul întregului oraş. Un perete al clădirii ocupate de Ambasada Americană a fost doborât la pământ. Locuitorii din Madrid alergau pe străzi , şi s-a stârnit o panică în urma căreia mulţi au fost răniţi. Timp de cinci ore şi jumătate un nor luminos de resturi şi praf a atârnat deasupra oraşului , şi din cer au căzut pietre.

Aici avem pietre căzând din cer , indicarea unui nor localizat , luminozitate , şi în mod categoric se sugerează o activitate violentă care venea din spaţiu. Există de asemenea o asemănare obsedantă cu împrejurările evenimentelor din Great Heresford Quake , în Anglia , din 17 Decembrie , 1896.

Un disc de quartz a căzut pe o plantaţie în Bleijendal , Dutch Gueana ,(sic) şi a fost trimis către muzeul de antichităţi **Layden Museum of Antiquities**. El măsura şase centimetri , pe cinci milimetri , pe aproximativ cinci centimetri. Sunt nedumerit de aceste dimensiuni , cu excepţia cazului în care discul este uşor oval , iar cei şase centimetri reprezintă distanţa axei mari iar cinci centimetri sunt măsuraţi pe axa mică , grosimea discului fiind de cinci milimetri. Aceasta pare o informaţie bună. Are o anumită personalitate. Chiar dacă omitem navele spaţiale din cunoştinţele noastre , lucrul acesta putea fi aruncat în spaţiu de strămoşii noştrii de pe continentul Mu , când au pierdut controlul asupra atomului.

Muaenii *Nu au ştiut Niciodată Ce este un* atom
şi Nici Atruscan-Lemurienii. Ei au cunoscut Numai
Câmpul de Forţă şi cum funcţiona el , asta a fost cea mai mare
realizare a lor şi au descoperit asta prin încrustaţiile în Metal
atunci când un Model a fost Lovit de Fulger făcând ca acesta
să nu mai aibe nici o greutate. AU MERS PE MODELUL PODELEI
sau pe tiparul de la etaj care ar fi rămas sculptat
în Magnetită , din câte ştiu eu.

Orice date despre un quartz ce ar putea veni din cer sunt interesante deoarece ne ajută să ilustrăm diversitatea de resturi care derivă în jurul nostru , în spaţiu. Quartzul , ca materie reziduală celestă , este damnat ştiinţific în prezent , pentru că ştiinţa încă nu admite , în mod deschis , existenţa unor materiale meteorice , altele decât cele convenţionale. Desigur , nu credem că se găseşte acest quartz meteoric din belşug. Este atât de rar încât dacă îl întâlniţi veţi simţi aproape instinctiv că are o legătură cu fiinţe inteligente. Aceasta ar putea părea o presupunere arbitrară ; totuşi , quartzul prelucrat este cu totul altceva.

Aşa cum spuneam ; îşi are utilizările sale.

Există cazul unui om , care împreună cu soţia sa şi cele trei fiice , în Casterton , Westmoreland , îşi priveau gazonul în timpul unei furtuni , când au văzut o piatră căzând din cer , omorând o oaie , şi îngropându-se în pământ. Au săpat locul. Au găsit o minge de piatră. Obiectul a fost expus la o reuniune a **Royal Meteorological Society** , şi este descrisă în jurnalul acesteia ca o minge de gresie , fiind de asemenea descrisă ca o minge de rocă de către Mr. Symons.
Avem aici sugestia simetriei şi a unei structuri aparţinând acestui obiect , şi avem ideea unei carcase exterioare separate de un nucleu liber.

Ştiinţa afirmă că este imposibil ca un quartz să poată proveni din altă parte din afara Pământului. Eu propun ideea că acel quartz nu numai că putea , dar chiar a venit de altundeva. Sunt două posibile surse : 1) Acel element ca un quartz semănând îndeaproape cu propriile noastre specimene geologice , ar fi putut fi aruncat în aer de pe planeta noastră de către neobişnuiţii savanţi ai culturii Mu , când au

dat probabil greş în experimentele exploziilor cu hidrogen , iar acum , unele dintre asemenea lucruri vin acasă după multe veacuri petrecute într-o izolare orbitală. 2) Obiectele acestea pot fi parte din structura unor nave spaţiale , ori pot fi atrase de aceste nave în cursul trecerii lor , supuse unei atracţii iar apoi aruncate mai târziu , printr-un anumit fenomen cosmic.

Legea lui Bode ne arată un interval gol în secvenţa planetară între Marte şi Jupiter , şi , aproape la începuturile secolului nouăsprezece , au început să fie descoperiţi mici planetoizi în locul în care se află această zonă liberă. Acum sunt cu mult peste o mie , şi se bănuieşte că milioane de astfel de bucăţi de resturi spaţiale ocupă această centură. Ştiinţa astronomiei nu a acceptat niciodată pe deplin ideea că o planetă a explodat în acel loc , dar se poate construi un caz pentru un astfel de cataclism , şi el ar putea explica originea bucăţilor de rocă care cad pe Pământ.

Zona de asteroizi este doar un spaţiu liber în sistemul lui Bode , dar câteva dintre derivaţiile acestui sistem , ce par a se potrivi cu datele observate într-un mod mult mai comod , au lacune ce nu par a fi acoperite.

Mai mult decât atât , aceste sisteme indică zone înconjurând planetele mari care nu sunt întotdeauna ocupate de sateliţi , şi care pot conţine resturi interplanetare.

Sistemul Pământ - Lună este singular. Este într-adevăr un sistem de planetă binară , şi în vreme ce vorbim despre Lună ca fiind satelitul Pământului , se poate să denumim aceasta impropriu , ca rezultat al unei înţelegeri greşite privind formarea acestui mic sistem. Există un număr de tradiţii printre rasele şi triburile din vechime , ele rezultând din faptul că strămoşii lor trăiau şi prosperau acolo , înainte să existe Luna. Asta poate sugera că Luna a fost racolată printr-o achiziţie , şi nu s-a format în timpul coagulării iniţiale a materiei Pământului. În orice caz , nici Pământul şi nici geamănul său Venus nu au format sisteme de sateliţi de felul acelora care însoţesc alte planete mari. Totuşi , legile cum sunt cea a lui Bode , sugerează condiţii fizice în care orice fel de sateliţi sau centuri ori resturi , să poată exista. Dacă aşa stau lucrurile , atunci nu vedem nici un motiv pentru a nu suspecta faptul că pot exista noduri gravitaţionale împrejurul Pământului , la fel ca în jurul Soarelui şi în jurul planetelor mari ; şi aceste noduri pot fi foarte bine reşedinţa a tot felul de particule , atât direcţionate cât şi nedirecţionate.

Legea lui Bode în privinţa asta este Dovedită.

Marea parte a materiei conţinute în aceste centuri ar trebui să fie , neîndoielnic , material meteoric , dar experienţa ne învaţă că materialul meteoric include o categorie mult mai largă decât cea acceptată până acum , şi că , la un loc cu toate acestea , sunt şi lucruri asociate cu inteligenţa.

LUNA ESTE ACUM *RECUNOSCUTĂ* CA O ACHIZIŢIE RECENTĂ A PĂMÂNTULUI. NU SE ŞTIE DE UNDE A VENIT. *TARE BĂNUIESC CĂ* "SPAŢIU GOL" AL TIMPULUI indică Legii lui Bode poziţia iniţială a Lunii *noastre*.

Vietăţi Căzând

Experimente alimentare (sic) pentru a compensa Creşterea Populaţiei de L-M , şi Mutaţii.

În căderile raportate ale unor lucruri vii , vom găsi din nou selectivitatea şi localizarea.

Sunt înregistrate de Charles Fort două sute nouăzeci şi patru de observaţii distincte ale unor căderi conţinând lucruri vii. Rapoartele sunt autentificate şi citate în reviste şi magazine de studiu , justificate de nenumăraţi martori oculari şi articole ale ziarelor , contemporane cu aceste căderi. Sunt excluse , fireşte , numeroasele trimiteri antice sau biblice. Cele din urmă , pentru minţile dezinhibate , nu sunt prea dificil de acceptat.

Lucrurile vii căzând din cer au fost aproape exclusiv limitate la formele de viaţă marină şi la forme de viaţă de nivel inferior : melci , viermi , reptile , peşti , crabi şi câteva insecte. Majoritatea dintre acestea au o rată mare de reproducere , obiceiuri de viaţă simple , şi necesită o minimă atenţie pentru a se dezvolta.

În cazul în care cineva se gândeşte - „O farsă !" - de ce ar fi fost , sau de ce să fie aceasta limitată la forme de viaţă inferioare ? De ce nu iepuri , marmote sau pisici ? De ce melci , peşti , viermi ?

Acceptând , aşa cum o fac eu , veridicitatea acestor multe rapoarte privind lucruri vii care au fost observate căzând din ceruri , trebuie să presupun că vietăţile trăiesc în rezervoare hidroponice cereşti şi căderea lor se întâmplă dintr-unul din aceste două motive : 1) când rezervoarele sunt golite şi curăţate pentru reîncărcarea lor , pentru orice motiv s-ar face asta - 2) căderile pot fi reziduuri ale unei colecţii de pe Pământ , şi au loc în timp ce supraveghetorii rezervoarelor celeste îşi reîmprospătează proviziile.

**Câte ceva din Amândouă şi reparaţii ale epavelor,
Slujbe pe Cele mai Multe Nave.**

Ne confruntăm iar cu acceptarea inteligenţei şi direcţionării. O inteligenţă în spaţiu , fie controlând atât colectarea , diseminarea sau cultivarea vieţii de mare , fie operând pentru studiu sau hrană , ori pentru ambele din acestea , este unicul răspuns care satisface toate elementele acestor rapoarte.

Lăsaţi-ne să cercetăm doar câteva din cele mai dramatice astfel de căderi.

1886 : A fost o ploaie de melci în timpul unei furtuni grele , în Cornwall , Anglia , în 13 August.

1890 : Ploaie de peşti peste Montgomery County , în California , pe 6 Februarie.

1891 : Un mare duş cu peşte are loc la Seymour , în Indiana. Peştii erau complet necunoscuţi şi au rămas neidentificaţi. S-a întâmplat pe 8 August.

1892 : La Coalburg , Alabama , pe 29 Mai , are loc o ploaie nemaipomenită cu ţipari enormi. Ţiparii erau un soi necunoscut în Alabama , deşi cineva spunea că ştia de astfel de ţipari în Oceanul Pacific. Erau mormane de ţipari în stradă , şi fermierii au venit cu căruţele şi i-au încărcat pentru a-i folosi la fertilizare.

1892 : A apărut un nor galben peste Paderborn , în Germania , şi a început să cadă apoi o ploaie torenţială din acel nor , împreună cu sute de moluşte.

1921 : Nenumărate broscuţe au apărut pe străzi în partea de nord a Londrei , în timpul unei furtuni ce avea loc pe 17 August. O cercetare amănunţită a ziarelor din ziua aceea nu arată nimic despre vârtejuri sau vijelii , nimic altceva decât broaşte.

1922 : Au căzut broaşte timp de două zile , la Chalon-sur Saone , în Franţa.

1924 : Un duş cu obiecte roşii a căzut , odată cu zăpada , la Halmstead , în Suedia , pe 3 Ianuarie. Erau viermi roşii cu lungimea între un inch şi patru inch.

1925 : Mr. C.J. Grewar semnalează în data de 21 Martie , din Uitenhage , Transvaal , a observat pe câmpurile aflate la aproximativ cincizeci de mile de Uitenhage câteva gazele sărind şi scuturându-se incontrolabil. De la distanţă nu a putut concepe nici o explicaţie pentru acest comportament bizar. A făcut câteva investigaţii şi a aflat că o ploaie cu mici broscuţe şi peşti a căzut peste câmpul cu gazele. Mr. Grewar a auzit şi că , cu un timp mai înainte , în acelaşi loc , mai fusese o astfel de ploaie.

Este interesant de observat că aceasta este o repetare localizată. Norul galben de la Paderborn , din Germania , pare să fie un nor creat artificial , care ar putea ascunde o structură navigabilă. Ne face să ne gândim iar la cineva dechizând un vast rezervor hidroponic , în care sunt crescute moluşte.

1842 : Un număr enorm de peşti este semnalat căzând din cer la Derby , în Anglia.

1873 : Un duş cu broaşte a fost semnalat în timpul unei furtuni în Kansas City , Missouri. Cerul era extraordinar de întunecat.

1877 : S-a raportat că în timpul iernii dintre anii 1876-1877 la Christiana , în Norvegia , s-au găsit viermi care se târau pe pământ. Viermii nu ar fi putut ieşi din pământ pentru că pământul era complet îngheţat la acea vreme , şi de asemenea , fuseseră semnalate căderi de viermi în Suedia.

1877 : În Memphis , Tennessee , după o furtună violentă în timpul căreia a plouat torenţial , mii de şerpi au fost găsiţi în spaţiul dintre două blocuri de locuinţe. Se târau pe trotuare , în curţi şi pe străzi , într-un număr foarte mare.

Din nou observăm localizarea unei zone , ca şi cum ar fi avut loc o aruncare precisă.

Poate cea mai fascinantă dintre toate căderile din categoria aceasta a avut loc în Geneva , Elveţia , pe 21 Martie 1922. Incidentul , aşa cum a fost semnalat de **Boston Transcript** , este relatat astfel : „Geneva 21 Martie. În timpul unei furtuni grele de zăpadă ce a avut loc în Alpi recent , mii de insecte exotice asemănătoare păianjenilor , omizilor şi furnicilor uriaşe , au căzut pe pantele îngheţate şi au murit imediat. Biologii locali nu au fost capabili să explice fenomenul...”

Există mai multe astfel de înregistrări ale unor căderi similare în Alpi , majoritatea notate la sfârşitul lunii Ianuarie. Este interesant de observat că cele mai multe din căderile de viermi şi insecte sunt înregistrate în plină iarnă şi adesea ele au avut loc în zăpadă. Poate fi vorba desigur şi de faptul că noi suntem incapabili să le observăm în alte condiţii.

Ne întâlnim iar cu selecţia şi separarea în ciuda faptului că avem de-a face cu un amestec de specii. Aceste căderi , totuşi , arată o selecţie păstrând întotdeauna relativ aceeaşi ordine , selecţie ce nu se mixează cu ierburi , crengi sau alte resturi din spaţiu.

Rapoartele sunt prea lungi şi detaliate pentru a putea fi incluse într-un volum ca acesta ; oricum , ar trebui să menţionăm cel puţin multele înregistrări inexplicate ale ţiparilor apăruţi în iazurile şi lacurile de munte ; focile şi calmarii apăruţi subit în Onondaga Lake ; apariţia bruscă a unor plante în locuri neaşteptate ; descoperirea unui aligator lung de cinci picioare şi jumătate , găsit îngheţat pe malul râului Rock River , în Janesville Wisconsin ; peruşi , care au apărut unul după altul în Scoţia. Toate acestea sunt rapoarte verificate , şi întemeiate.

Dar , aşa cum am mai arătat , cele mai multe din căderile de vietăţi , au fost cele reptiliene , cele cuprinzând insecte sau alte forme inferioare de viaţă , în mod special specii marine. Peştii sunt printre cele mai înalte tipuri de viaţă în astfel de cazuri. Trebuie ca asta să aibe o însemnătate. Sunt lucrurile acestea posibile indicii ale obiceiurilor alimentare ale fiinţelor ce întreţin maşinăriile spaţiale ? Sau sunt ele reprezentative însăşi operatorilor acestor maşinării ?

Aproape alunecăm în fantezie cu privire la „nemaipomenita ploaie roşie” din Franţa , în data de 16-17 Octombrie 1846. S-a spus că acea ploaie era de un roşu atât de viu şi de sângeriu încât mulţi oameni din Franţa au fost înspăimântaţi. S-au făcut două feluri de analize. Un chimist a remarcat o cantitate mare de globule - mai mult sau mai puţin globule ale unui sânge - în ploaia roşie. Celălalt chimist a stabilit că în respectiva ploaie exista un procent de treizeci şi cinci la sută de materie organică. Semnificativ este faptul că , odată cu această substanţă , ciocârlii , prepeliţe , raţe şi alte păsări de apă unele dintre acestea fiind în viaţă , au căzut la Lyons , Grenoble , şi în alte locuri.

Chico , California , trebuie că este o răscruce a fenomenelor celeste. Nu numai datorită unui număr foarte mare de căderi de pietre care s-au petrecut acolo , dar şi a altor fenomene. În ***New York Times*** , în 2 Septembrie 1878 , se spune că pe 20 August 1878 , potrivit publicaţiei ***Chico Record*** , au căzut din cer un număr mare de peşti mici , învelind acoperişul unui magazin şi căzând pe străzile dintr-o zonă de mai mulţi acri. Poate cea mai importantă parte a acestei observaţii este că această cădere a venit dintr-un cer senin.

Ha ! Chiar şi atunci îşi Onorau Eroii
Din timpul Marii Bătălii.

1917 : Un corespondent din Baton Rouge al *Philadelphia Times* semnala că în vara lui 1896 , pe străzile din Baton Rouge , în Louisiana , şi dintr-un „cer limpede" , au căzut sute de păsări moarte. Erau raţe sălbatice , păsărele , ciocănitori , şi „multe păsări cu penaj ciudat" , multe din ele semănând canarilor.

De obicei , nu trebuie să căutăm prea departe un asemenea eveniment pentru a înţelege o furtună , dar cel mai bun lucru care se poate face într-un asemenea caz este să subliniem că această furtună a avut loc pe coasta Floridei.

Nu avem de-a-face cu mai mult decât o acţiune inteligentă în cazul căderii acestor păsări ? Mai cu seamă privind o astfel de colecţie eterogenă de sălbăticiuni care trăiesc în mod normal în locuri diferite şi nu sunt regăsite de obicei împreună ? Nu arată asta ca o descărcare , ca în multele cazuri de peşti , broaşte , şi alte mici vietăţi marine ?

Am văzut referiri la păsări vii care zburau înaintea unor locomotive şi care păreau a fi îngrozite , şi cuprinse de panică ; de asemenea , un grup de grauri zburând ca şi cum ar fi fost terorizaţi , şi lovindu-se sinucigaş pe străzile din New York. Ce au văzut ei , cu ce s-au întâlnit ? Ceva real dar invizibil , sau de neobservat pentru oameni ? Avem aici nişte indici despre lucrurile aparent non-materiale care ne sunt semnalate astăzi sub pseudonimul de „farfurie zburatoare" ?

1921 : Un duş de broscuţe a căzut peste ferma lui Anton Wagner lângă Sterling , Connecticut.

Prin coincidenţă , profesorul Campbell de la Observatorul Lick , pilotul profesionist Eddie Rickenbacker , un astronom conservator , Col. Marwick şi Dr. Emmert din Detroit , cu toţii semnalau din diferite puncte ale pământului că un obiect necunoscut , luminos , a fost văzut în apropierea Soarelui în zilele de 6 şi 7 August. „În apropierea Soarelui" înseamnă , într-un limbaj astronomic , ceva mai mult sau mai puţin în linie cu Soarele , aşa cum se poate vedea în urma unei observaţii terestre. Aceasta înseamnă de fapt „aparent în apropierea Soarelui" , nu neapărat apropiat fizic de orbita acestuia.

În concluzie , lăsaţi-ne să rezumăm caracteristicile esenţiale ale acestor fenomene , în felul în care se leagă ele cu tezele noastre.

Majoritatea căderilor implică forme inferioare de viaţă , cele mai multe având nevoie de apă , ca mediu de viaţă , sau cel puţin necesitând un habitat umed. Multe dintre căderi au fost raportate ca desfăşurându-se pe o vreme bună , cu cer senin , dar majoritatea sunt asociate cu averse torenţiale de ape - nu cu ploi obişnuite. În unele cazuri , nori izolaţi şi cu aspect ciudat sunt responsabili de astfel de căderi , iar în altele , lucrurile se întâmplă brusc , dealtfel cerul fiind complet senin. Descrierile de nori şi furtuni au un element asemănător , iar ideea care apare în mod persistent este că aceste furtuni şi norii respectivi sunt rezultatul unor condiţii artificiale , contrarii forţelor meteorologice normale.

Acestea nu sunt o dovadă că rezervoarele hidroponice există pentru a asigura comfortul ipoteticei noastre rase spaţiale ; oricum , indiferent dacă rezervoarele au ca scop experimentele sau necesarul de provizii , se fundamentează limpede teza noastră că avem fie o rasă aparţinând Pământului şi care s-a mutat în spaţiu , fie o rasă de origini cosmice , şi care păstrează legătura cu Pământul.

Dacă el i-a "văzut", atunci Nu pare că a reuşit
să "vorbească - limpede" cu ei şi cu
Greşelile lor , ori să discute în adevăratul sens.
Limba lor vorbită este dificilă datorită Nefolosirii
şi numai un Adevărat —"Gânditor" le-ar putea vedea
Limbajul complet. Iar în afară de asta, Când le este
Foame ei nu "vorbesc" bine.

Căderi de Animale şi Materie Organică

Probabil că cele mai puţin motivate , dar cele mai fascinante dintre căderile ce se pot enumera , sunt cele ce includ animale şi materie organică , lucru pentru care nu avem la dispoziţie nici o explicaţie reală. Materialul acesta este de obicei considerat , dar fără o reală aprofundare , ca fiind rezultatul unor vârtejuri ce ridică pe sus materiale dintr-o locaţie , şi le aruncă apoi în alta. S-a mai sugerat , de asemenea , că păsările răpitoare ar fi aruncat aceste materiale , în mod special bucăţile de oase dar şi carnea însângerată. Faptul că nu au fost semnalate vârtejuri în timpul căderilor , şi că nu s-au văzut nici vulturi sau ulii zburând , pare să fi avut prea puţină importanţă.

Depinde atunci de noi să ne întrebăm : Există o altă explicaţie ?

1887 : Pe 13 Decembrie , în Cochin , China , o substanţă asemănătoare sângelui , şi oarecum coagulată , cade din ceruri.

1888 : A avut loc o „ploaie roşie" repetată în zona Mediteraneană , pe data de 6 Martie , şi din nou pe 18 Martie. Substanţa , atunci când era arsă , avea un miros puternic de materie animală.

Înregistrări ale Academiei Franceze ne spun că , pe 17 Martie 1669 , în oraşul Chatillon-sur-Seine , a căzut o substanţă roşiatică care era „groasă , vâscoasă şi putredă". Numai materia organică poate deveni putredă.

Există de asemenea o istorie despre o substanţă extrem de neplăcută care a căzut din cer în Wilson County , în Tennessee. Un anume Dr. Troost a vizitat locul şi a investigat rapoartele. El a declarat că substanţa era sânge pur şi că bucăţi de carne însângerată au fost împrăştiate peste câmpul de tutun.

Pe 3 Martie 1876 , la Olympian Springs , Bath County , Kentucky fulgi dintr-o substanţă care arăta precum carnea de vită au căzut dintr-un cer senin. În afara acestei substanţe nu era nimic vizibil în cer. A căzut sub forma unor fulgi de diferite mărimi ; unii dintre ei aveau doi inch iar alţii aveau patru inch pătraţi. A fost ca un duş gros pe pământ , peste pomi , pe garduri , dar localizat restrictiv într-o fâşie de teren de aproape o sută de yarzi lungime şi aproximativ cincizeci de yarzi lăţime. Pentru relatarea originală puteţi vedea publicaţiile ***Scientific American*** , 34-197 , şi ***New York Times*** , din 10 Martie , 1876.

Este foarte important să avem în vedere delimitarea familiară a selectivităţii şi localizarea. Forma geometrică a distribuţiei , de cincizeci de yarzi pe o sută de yarzi. Corespunde cu dimensiunile multora dintre bine-definitele căderi de broaşte şi peşti. Observaţi de asemenea duşul consistent pe pământ , pe garduri şi pomi.

În **American Journal of Science** din 1833-1834 , în multe dintre observaţiile asupra meteorilor din Noiembrie 1833 , au fost înaintate rapoarte despre căderi ale unor substanţe gelatinoase ; (1) potrivit semnalărilor făcute în ziare „bulgări gelatinoşi" au fost găsiţi pe pământ la Rahway , în New Jersey. Substanţa era albicioasă ori asemănătoare cu albuşul unui ou. (2) Mr. H.H. Garland , din Nelson County , Virginia , a găsit o substanţă semănând cu gelatina cu o circumferinţă aproximativ egală unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi. (3) conform unui comunicat din partea **A.C. Twining** către profesorul Olmstead , o femeie din West Point , New York , a văzut o masă materie cu dimensiunea unei ceşti de ceai , care arăta ca apretul fiert. (4) potrivit unui ziar din Newark , din New Jersey , a fost găsită o masă de substanţă gelatinoasă , precum săpunul lichid. „Ea avea o oarecare elasticitate şi , expusă la căldură , se evapora la fel de uşor ca apa".

O poveste din California semnalată în ***Evening Bulletin*** , din 9 August 1869 , în San Francisco , ne spune despre carne şi sânge care a căzut din cer , deasupra fermei domnului J. Hudson , în Los Nietos Township , o ploaie care a durat trei minute şi a acoperit o zonă de doi acri. Explicaţia convenţională a fost aceea că substanţele au fost aruncate de vulturi în zbor. „Ziua era perfect senină , soarele strălucea , şi nu se simţea nici o adiere de vânt" ; şi dacă a văzut cineva vulturi , nu s-a menţionat nimic despre ei.
A mai văzut cineva un grup de vulturi care să arunce resturi încât să acopere o zonă de zece yarzi , aproximativ de doi acri , mai mult sau mai puţin ?
Carnea era sub forma unor particule fine şi , de asemenea , a căzut la sol acoperind fâşii lungi de unul , până la şase inch. Avea fire de păr scurte şi delicate. Unul dintre martorii oculari a luat câteva mostre pe care le-a dus la Los Angeles şi le-a arătat editorului de la ***Los Angeles News*** , după cum se spune în ***News*** , în data de 3 August. Editorul a scris că a văzut , dar nu a păstrat acele obiecte dezagreabile. „Faptul că acestă carne a căzut nu putem pune la îndoială. Chiar şi persoane din vecinătatea locului sunt dispuse să garanteze asta. De unde anume a venit , însă , noi nu putem nici măcar să presupunem".

Lucrarea acelor S-M. Ei mănâncă toată Hrana aceea Marină
aşa de revoltătoare încât Carnea Roşie e o nebunie pentru ei.

Buletinul mai spunea de asemeni , că mai căzuse carne şi sânge din cer , cu aproximativ două luni înainte , în Santa Clara County , California.
Căderile acestea de carne şi sânge coincid în timp cu o masivă cădere de păsări moarte în Baton Rouge , Louisiana.

Din nou avem un tipar familiar : separare , izolare , cer senin , şi „aproximativ doi acri de pământ".

Mai este un articol interesant din partea ***Journal of the Asiatic Society of Bengal*** , 1847. Pe 16 Martie 1846 , la momentul aproximativ al căderii unei substanţe comestibile în Asia Minor , o pudră de culoare gri - verzui cădea la Shanghai. Sub microscop s-a văzut că era un amestec de păr de două feluri : unele negre , şi unele mai groase , albe. S-a presupus că ar fi fost fibre animale , dar când erau arse , emanau „mirosul amoniacal obişnuit şi fumegau ca nişte pene sau fulgi". Scriitorul a descris fenomenul ca pe „un nor de 3,800 de mile pătrate de fibre , minerale şi nisip".

Potrivit profesorului Luigi Palazzo , şeful Biroului Meteorologic Italian , în data de 15 Mai 1890 , la Massagnadi , Calabria , ceva de culoarea sângelui proaspăt a căzut din cer. Substanţa a fost apoi analizată în laboratoarele de sănătate publică din Roma , şi s-a aflat că era sânge. Unii spuneau că era vorba de păsări migratoare care au fost prinse şi sfâşiate într-un vânt puternic , dar nu s-a înregistrat nici un vânt puternic la acea vreme , nici căderi de păsări moarte sau fulgi. Mai târziu , mai mult sânge cădea din cer în acelaşi loc.

Literary Digest din 2 Septembrie 1921 a publicat o scrisoare despre căderea unei substanţe asemănătoare sângelui , în sud-vestul Chinei în 17 Noiembrie. A căzut pe deasupra a trei sate şi s-a declarat că ar fi căzut şi la patruzeci de mile distanţă. A fost o cantitate mare , şi într-unul din sate pământul a fost acoperit în întregime. Cel care scria articolul în ***Digest*** accepta că substanţa a căzut din cer deoarece ea a fost găsită şi pe acoperişuri , la fel ca şi la sol. El respingea şi explicaţia convenţională a pulberilor , pentru că materialul nu s-a dizolvat în urma mai multor ploi care au urmat.

În ***American Journal of Science*** , 1-42-196 , se vorbeşte despre o substanţă galbenă care a căzut în cantităţi mari peste un vas , într-o noapte lipsită de vânt , în Iunie , în Pictou Harbor , Nova Scotia. Autorul articolului analizează substanţa şi se descoperă că era compusă din „azot , amoniac şi un miros animal".

Nu cred că se cere multă inteligenţă pentru depozitarea unei „substanţe galbene compusă din azot , amoniac şi un miros animal" , pe o navă. Dar ar putea exista un scop final ! Simt că ar putea exista intenţie sau necesitate , oricare dintre acestea implicând un fel de control sau de cunoştinţe.

Curăţenia lunară a Navei.

În aceste câteva exemple de carne şi sânge care vine din cer , putem observa lesne că nu este ceva dincolo de tărâmul posibilului ca prietenii noştri cosmici să fie făcuţi şi ei din carne şi sânge ; totuşi , este mai corect să presupunem că aceste căderi de materiale au de-a face cu experimente sau chiar capturi , mai mult decât orice altceva.

Kuts , înmormântarea în Cer este imposibilă.

Se poate ca aici să avem un indiciu despre destinaţia persoanelor care au dispărut subit , în circumstanţe misterioase , care i-au lăsat cu gura căscată pe martorii acestor evenimente şi pe cei care căutau explicaţiile acestor mistere.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Înmormântarea în Spaţiu Nu este posibilă, Deci L-M *au trebuit* să macine orice dovezi ale existenţei lor şi apoi să le arunce. Nu mai procedează aşa acum, decât dacă se defectează atractorul, dar îşi depozitează morţii sub ape, în "Vaulted City" („Oraşul Boltit")

Alte materiale organice au fost frecvent atribuite activităţilor meteorice , dar suntem confruntaţi din nou cu simplul adevăr că materialele căzute nu se găsesc în aceşti meteori.

În 1872 pe 9 , 10 şi 11 Martie , ceva a căzut din cer şi căderea a fost însoţită de praf. A fost descris ca fiind fier roşu-ocru , carbonat de calciu şi materie organică neidentificabilă.

În ***American Journal of Science*** , 1-2-335 (1819), există o relatare a profesorului Graves , a unei istorii comunicate de profesorul Dewey , care ne spune că în seara de 13 August 1819 , s-a văzut o lumină în Amherst - un obiect aflat în cădere - lumina fiind însoţită de sunete precum ale unei explozii. În casa profesorului Dewey lumina aceasta se reflecta pe unul din pereţii camerei. În dimineaţa următoare , în faţa curţii profesorului Dewey , acolo unde se putea spune că ar fi fost singurul loc de unde se putea reflecta lumina , era o substanţă „diferită de orice altceva văzut până atunci de cineva". Era un obiect cu forma unei farfurii adânci , de aproximativ opt inch în diametru şi cu o grosime de un inch , de o culoare galbenă strălucitoare , şi învelit cu ceva delicat. După îndepărtarea învelişului , s-a găsit o substanţă gălbui-închisă , moale , având consistenţa săpunului lichid , cu „un miros agresiv şi sufocant". La câteva minute după expunerea ei la aer , culoarea galben-închisă s-a schimbat într-o „culoare lividă asemănătoare venelor de sânge" , a absorbit rapid umezeala din aer şi s-a lichefiat.

Observaţi că „lucrul" acela cade odată cu o explozie de lumină. Nu se spune că a venit cu o furtună. Era evident caracterul fie organic , fie cel artificial , iar „sunetele semănând cu o explozie" puteau fi cu greu considerate normale sau obişnuite.

Dar este interesant să comparăm acest raport cu un altul ; în Martie 1832 , a căzut pe câmpiile din Kourianof , în Russia , o substanţă gălbuie , inflamabilă , acoperind cu o grosime de cel puţin doi inch (5 cm) , o zonă de aproximativ şase sau şapte sute de picioare - (200...215 metri pătraţi). Era gălbuie şi semăna cu răşina , astfel că unii înclinau către explicaţia convenţională care spunea că ar fi fost polen de la pini - dar , când era ruptă , substanţa avea rezistenţa bumbacului. Introdusă în apă , avea consistenţa unei răşini. „Această răşină avea culoarea chihlimbarului , era elastică precum cauciucul Indian şi mirosea ca uleiul preparat amestecat cu ceară".

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Lucrul care a cauzat "Explozia" a fost "Forţa de Impact" Materia se Extinde înapoi la "mărimea" sa naturală. Astfel , apar Explozii fără să fie auzite „sunete", ele sunt văzute numai de aproape

În ***Philosophical Transaction*** din 1695 există un extract dintr-o scrisoare a domnului Robert Vans din Kilkenny , Irlanda , datată în 15 Noiembrie 1695 , care spune că au fost „spre sfârşitul anului" , în ţinuturile din Limerick şi Tipperary , ploi cu un fel de materie ca untul sau untura „având un miros foarte pătrunzător". Urmează tot acolo un extras din scrisoarea Episcopului din Cloyne , Leinster , unde se arată că pentru o bună parte din primăvara anului 1695 au fost căderi cu o substanţă căreia ţăranii îi spuneau „unt" - „moale umed şi rece , galben-închis" - iar „vitele se hrăneau indiferente pe câmpurile pe care era căzută substanţa"."Cădea în bucăţi la fel de mari cât capătul unui deget"."Avea un miros urât şi puternic".Preasfinţia Sa a numit-o „rouă puturoasă".În scrisoarea domnului Vans se spune că „untul" ar fi avut proprietăți medicinale , și era adunat în „oale și alte vase de către locuitorii locului".

Substanța galbenă de la Kourianof , inflamabilă , organică - acoperind 200...215 metri pătraţi - aproape aceeași mărime a zonelor observate deseori - avea anumite caracteristici ale polenului de pin... dar cine a văzut vreodată polen din fibre naturale care , în timp ce „era rupt sugera rezistența bumbacului"? Doi inci pe acea îndintere înseamnă tone !

Înclin să cred că , în această poveste unsuroasă avem câteva indicii. Ne obsedează ideea că avem de-a-face mai degrabă cu anumite operațiuni ale unor inteligențe cu un grad înalt decât cu legile chimice obișnuite ale naturii.

Referirile constante la substanțe , mai mult decât numirea elementelor definite , compozițiilor , sau a produselor naturale organice , este semnificativă. De ce , dacă toate aceste lucruri care au căzut din cer , sunt recunoscute ca fiind ceva obișnuit , materie naturală sau viață , sunt de obicei așa de greu de indentificat de către oamenii de știință experimentați și de către biologi ?

Au existat multe semnalări ale unor așa-numite „pânze de păianjen" sau „păr de înger" care au căzut din cer. Pentru a da un exemplu haideți să aruncăm o privire la ***Montgomery Advertiser ,*** (Alabama) din 21 Noiembrie , 1898 , care semnalează în numeroase rânduri căderi de substanțe ca acele pânze de păianjen , în Montgomery. Unele dintre acestea au căzut în fâșii , altele sub forma unor părți de mai mulți inch lungime și câțiva inch lățime. Potrivit reporterului nu era pânză de păianjen , ci era ceva asemănător azbestului. A fost remarcat de asemenea că substanța era fosforescentă.

Se experimenta Extruderul de Forță în țesătura fibrelor de Plastic, experiment eșuat (sic) atunci , dar mai Târziu a fost un succes. Băiete ! Port ciorapii mei de 3 ani *sau cam așa ceva* !

S-a sugerat că toate „materialele căzute" sunt rezultatul unor epave sau defecțiuni ale invențiilor super-cosmice interplanetare sau că am avea de-a face cu resturi aruncate de ele în timpul călătoriei acestora de la o planetă la alta. Dacă cineva ia în considerare atent această sugestie , atunci se naște fireasca întrebare : de ce așa de des ?

Pe de altă parte , dacă spațiul adiacent dinspre câmpul gravitațional neutru către marginea sferei de influență a Pământului , probabil 180,000 până la 200,000 mile distanță de aici , ar trebui să fie habitatul unui vast număr a diverselor inteligențe ce manevrează aparate spațiale sau concentrări urbane ale acestora , atunci toată această supoziție începe să aibe o caracteristică plauzibilă.

Două sau trei decenii în trecut au existat marii controverse despre fosilele miniaturale găsite în meteoriți , și se vorbea ceva despre spori și organisme mono-celulare , poate în viață , sau cel puțin care presupuneau viață. Cu toții , exceptându-i pe aceia a căror slăbiciune proprie le cere să-și mențină demnitatea științifică prin negarea categorică cu aplomb profesional , vom recunoaște că întrebarea aceasta deschide o discuție , și că a fost așa încă de la primele descoperiri anunțate. Dar , dezbaterea este ceva diferit de refuzul de a concepe , de a considera incredibil , de termeni ca dovadă negativă sau dovadă pozitivă sau chiar de negarea înfumurată. Dezbaterea este un punct important pentru soluționarea acestor întrebări.

Dacă stabilim clar - că meteoriții conțin fosile , spori vii sau protozoare latente - atunci am dovedit că viața , sau rămășițele ei , vine din depărtările spațiului. Aceasta este evident o decizie calitativă. Aflată la periferia științei , în mod special a astronomiei , biologiei și geologiei. Poate fi rezolvată o problemă antropologică dacă se poate dovedi că viața umană are legături cu viața din spațiul cosmic.

Dacă se poate dovedi că una sau mai multe dintre aceste fosile sau elemente de viață incipientă , au venit pe această planetă cu ajutorul meteorilor , atunci suntem confruntați cu o problemă majoră în a decide dacă metoriții aceștia au fost dislocați din planeta noastră în trecutul îndepărtat , dacă ei își au originea în explozia altei planete , dacă ei ajung aici din spaţiul interstelar , dacă s -au format spontan odată cu învălmășeala generală ce a stat la originea sistemului solar - sau , de unde provin aceștia de fapt ?

Un anumit Dr. Hahn a susținut că a găsit fosile miniaturale în meteoriți , inclusiv corali , bureți , scoici și crinoide , toate microscopice , pe care le-a fotografiat. Unii , care nu le-au văzut , au luat o atitudine de dispreț profesional , pretinzând că acestea nu sunt adevărate. Anumiți oameni instruiți și inteligenți , precum Francis Blingham , care le-au văzut , sunt de acord că ele sunt reale și că erau cuprinse în meteoriți.

Multe gunoaie întâmplătoare par să vină din spațiu , și , cu tot acest material existând în spațiu , mai avem doar un pas în acceptarea vieții sau a formelor de inteligență , unele dintre acestea controlând ansambluri de structuri cosmice vaste , sau altele , obiecte individuale de acest fel.

Un material organic presupune a fi un produs al procesului vieții , asociat cu viața sau rezultând din viață. Viața implică inteligență , chiar și într-un fel incipient , primitiv sau rudimentar. Afirmația noastră este aceea că un anume tip de inteligență s-a adaptat acestui fel de mediu , dacă nu a fost de fapt chiar indigen acestuia.

Vom încheia acest capitol cu un mister. Am preluat următoarele din ***Fate*** , datat în Aprilie 1951.

Misterul Grânelor Căzătoare

Vara trecută , într-una din zile , muncitorii constructori care lucrau în partea de sus a turnului Empire State Building , la 1467 de picioare deasupra străzii , se pregăteau să monteze un nou stâlp de televiziune. Deodată , ceva l-a înțepat în gât pe unul dintre oameni. Atunci , un altul dintre aceștia i-a desfăcut gulerul cămășii și a scos un bob de grâu sau ceva asemenea. S-a uitat la el confuz și apoi l-a aruncat deoparte.

Apoi , alți bărbați au început să vadă boabele care cădeau peste ei. În timp ce se priveau unii pe alții nedumeriți a căzut peste ei aproape un sac de grâne. Boabele le înțepau fețele și gâturile apoi cădeau pe podeaua de oțel.

De unde veneau ? Nu au auzit și nu au văzut nici un avion pe deasupra lor. Nu era vânt sau furtună deși cerul era acoperit de nori. Între timp grânele continuau să cadă. Locatarii de-a lungul părții de nord a clădirii au auzit și ei zăngănind ferestrele.

Mostre din aceste grâne au fost duse la Dr. Michael Lauro , chimist la *Produce Exchange* , care le-a identificat ca fiind orz. Dr. Lauro a sugerat că acesta ar fi putut să provină de la una din marile berării din New York - dus probabil de un vârtej - dar s-a grăbit să adauge că era doar o presupunere. Ernest J. Christie , de la U.S. Weather Bureau (Oficiul Meteorologic) a declarat că vânturile acelei zile au fost prea ușoare pentru a putea să ridice grâne pe sus. El nu credea în posibilitatea ca ele să fi fost purtate de vânt din Midwest. Un om de știință a sugerat - dar a abandonat repede ideea - că orzul ar fi fost aruncat de păsări.

Nu a existat nici o explicație rezonabilă sau satisfăcătoare.

Omul Acesta sugerează serios existenţa a două specii ori grupe Similare ale unei specii care sunt implicate în observaţiile sale. De ce insistă aşa de puternic cu Aluzia asta ? Eu cred că el ŞTIE SIGUR *dar* nu poate face Nimic. L-M VOR avea o surpriză dacă el va reuşi să facă *ceva*.

Căderi de Lucruri Prelucrate

Folosesc aici cuvântul „prelucrate” înţelegând prin asta lucruri create de inteligenţă. Propun următoarele clasificări pentru lucrurile care cad din cer :

A. Obiecte care nu sunt asociate cu o acţiune inteligentă.

1) Substanţe de natură anorganică , formate sau mişcate de forţe aleatorii ; praf anorganic - materie meteoritică reală.

2) Obiecte întâmplătoare.

B. Obiecte asociate cu acţiunea inteligentă.

1) Obiecte simetrice : sfere , discuri , aripi , sculpturi , obiecte de artă ; orice fel de obiect care nu este în mod evident produs de forţe nedirijate ale naturii.

2) Obiecte şi substanţe de natură funcţională sau organică.

3) Obiecte , lumini , substanţe , sau grupări ale acestora , de orice fel , care demonstrează mişcare , control , locaţii repetate , selecţie , delimitare , direcţionare , sfidare a gravitaţiei sau a altor forţe ale naturii , deplasare , intenţie , sau orice tip de caracteristică dinamică voită , e nu se pot atribui exclusiv forţelor fizice recunoscute.

Trebuie să considerăm unele din categoriile utilitare sau funcţionale ca având elemente ce ar putea fi folosite ca hrană : creveţi , mici păsări , melci , etc. , sau substanţe comestibile.

Două scopuri vor fi urmărite în acest capitol. Vom lua în considerare formele şi lucrurile funcţionale ca o legătură cu inteligenţa şi cu aceste căderi din spaţiu , dar vom include , de asemenea , obiecte care ne arată o extremă vechime a unui anumit tip de inteligenţă sau de viaţă inteligentă pe Pământ ; apoi mai sunt şi elemente găsite în locuri şi straturi care au origine cosmică - sau nave spaţiale , cum le-am putea numi.

În unele dintre aceste cazuri , trebuie să ne decidem între mai multe alternative posibile:

a) Antichitate extremă , ce se atribuie civilizaţiilor antice , fără zborul spaţial ;

b) Acelaşi lucru , dar dezvoltând în aceasta zborul spaţial ;

c) Zborul spaţial independent de omul de pe Pământ , aducând aparate din sectoarele extraterestre ocazionale ale dezvoltării intelectuale ;

d) Căderi de elemente originare de pe Pământ expulzate anterior de o explozie sau de o altă forţă ;

e) Căderi ale unor elemente aruncate de exploziile altor planete ;

Nu putem ignora la nesfârşit enorma vechime a unor elemente arheologice. Nu este la modă ca în cercurile arheologice - arheologie care este orice altceva , dar nu o ştiinţă exactă - să se recunoască existenţa unei culturi sau mai degrabă a unei civilizaţii , mai îndepărtată decât aceea a civilizaţiilor înregistrate istoric , precum a Egiptenilor şi cea Orientală : de la patru până la şapte mii de ani în urmă , cel mult ; şi să ne ferească cerul dacă cineva sugerează existenţa unor rase avansate , în timpuri de acum zece mii , douăzeci de mii , patruzeci de mii , ori o sută de mii de ani în urmă. Totuşi , nici un om de ştiinţă nu a găsit un alt numitor comun logic pentru diversele rase , culturi şi civilizaţii despre care avem însemnări neândoielnice , cu excepţia sursei comune care precedă Egiptenii , Chinezii , Indienii (Asiaticii) , Incaşii sau cultura Maya , şi de fapt toate ramurile acoperite de studiile de antropologie şi etnologie. Oricât de mult am lua în derâdere scriitori ca Churchward (ca şi De Camp ***Lost Continents***)

în destul de bruta sa prezentare a ipotezei sale asupra ***Continentului Pierdut Mu*** , aceştia ne oferă singura explicaţie generală despre dezvoltarea şi distribuţia inteligenţei terestre care într-un sens mai larg , avansează explicaţii ale datelor observate. Astfel de explicaţii , dorite oricum , sunt respinse de o modă a zilei care denunţă accentul pus pe cunoaşterea calitativă , în favoarea investigaţiei cantitative despre locul celei de-a cincea zecimale ori a altor rafinamente exagerate a cunoştinţelor secretizate.

Cine este acest Churchward sau acest De Camp?
Vreun "Gaiyor" Baini care a ghicit , sau ştie exact ???

Deoarece simţim acest subiect atât de puternic , vom enumera câteva dintre elementele tulburătoare care dovedesc că obiectele create de inteligenţă au existat chiar şi cu zeci de mii de ani în urmă. Aceste lucruri ne dovedesc fiecare , sau împreună , două aspecte : fie că a existat o mare civilizaţie avansată pe Pământ în vremurile acelea îndepărtate ; fie că acele obiecte au ajuns aici din spaţiu , cu ajutorul navelor cosmice , ori printr-o dispersare de resturi din spaţiu. În orice fel aţi privi aceasta , aroganta omnipotenţă a lui homo-sapiens este învinsă - pentru că actuala noastră cultură egoistă a fost precedată de o alta cu o vârstă de nepătruns.

Dacă dezvoltarea intelectuală este atât de veche , nu este logic că ar fi putut crea o formă de zbor care nu este încă înţeleasă de inginerii noştrii ? Să uităm locul celei de-a cincea zecimale - să revenim la unitate - pentru asimilarea obiectivă a datelor calitative ; să ne întoarcem la generalizări filozofice şi la divinaţia legilor naturale ; să revenim , de fapt , la mentalitatea lui Humboldt , Newton sau Copernic. Ştiinţa este avidă de astfel de abilităţi , mai mult decât oricând în secolul trecut.

Un anume Dr. Gurlt ne semnalează în anul 1877 un obiect găsit într-un strat de cărbune terţiar. În mai multe reviste apărute în general în perioada aceea , exista întrebarea oamenilor de ştiinţă mai bănuitori : de ce , dacă meteorii au întâlnit Pământul încă din timpuri îndepărtate , nu se găsesc meteoriţi în depozitele terţiare de cărbune. Descoperirile ulterioare au răspuns întrebărilor. Ei bine , în orice caz , obiectul acesta , incompatibil cu mediul carbonifer , este un meteorit fosil. Au fost mai multe dezbateri , unele din ele veninoase , despre posibilitatea ca acesta să fie mai mult decât atât. El a fost depus apoi la Salzburg Museum , după ce a fost extras dintr-un bloc de cărbune din Austria.

Exemplarul a fost examinat de multe persoane interesate şi de oameni de ştiinţă , care nu au căzut pe deplin de acord asupra originii lui. Unii au spus că este un meteorit ; câţiva spuneau că este produs artificial ; alţii au remarcat asemănarea obiectului cu un meteorit modificat de mâinile omului. (Nimeni , din câte ştiu până acum , nu a sugerat vreodată că modificarea ar putea fi efectul unui agent inteligent , altul decât cel uman.)

Obiectul este un cub aproape perfect şi mulţi dintre cei ce l-au examinat , consideră forma lui prea geometrică pentru a fi natural în întregime. Două dintre feţele opuse sunt uşor rotunjite , reducând din dimensiunea celorlalte patru. O incizie adâncă înconjoară cubul împrejurul său. Materia din care este alcătuit este de o varietate recunoscută ca aparţinând meteoriţilor din fier şi nichel , dimensiunile fiind de aproximativ 3 / 2 / 2 inch. Cântăreşte 785 de grame , are o densitate specifică de 7.75 , şi este dur ca oţelul , aşa cum sunt toţi meteoriţii formaţi din fier - nichel.

Nu mă pot abţine să mă gândesc la mica piatră din Tarbes ; sunt cele mai multe din lucrurile acestea care ne vin din spaţiu , ceva mai mult delicate fizic decât majoritatea elementelor indigene de acelaşi fel ?

Acest meteorit cubic este foarte deranjant pentru ştiinţa conservatoare. Nu poate fi negată vârsta lui terţiară , nici autenticitatea - acestea sunt clare. Faptul cert este că a fost pus cu siguranţă în stratul de cărbune în vremuri terţiare , dar nimeni nu ştie cât de vechi ar putea fi. La fel de certă este originea sa meteoritică de fier - nichel şi carbon (este realmente o formă de oţel).

Marele puzzle este forma sa geometrică , incluzând canalul circumscris atât de regulat şi care dublează efectul de „artificial" , încât pare cert că este prelucrat de mâini.
„Mâini" ? Mâini umane , în era terţiară ? Nu ! ... vor spune antropologiştii. Mâini extraterestre , poate provenind de pe o planetă explodată , sau aruncat în aer de pe acest vechi Pământ chinuit pe atunci când continentul Mu a urcat spre gloria cosmică ?

Mâini cu trei degete şi un deget mare.

Pentru cei care gândesc fără inhibiţii , faptele rămân fapte. Exemplarul este prelucrat artificial ; el este o fosilă a unui strat carbonifer terţiar ; el are o structură şi un material meteoritic despre care până şi cea mai conservatoare ştiinţă admite că provine din spaţiul cosmic. Deci , lucrul acesta trebuie să fi fost modelat de o inteligenţă , fie înainte , fie după căderea sa pe Pământ , dar cu siguranţă înainte sau concomitent cu formarea cărbunelui terţiar.

Urmând ţinta noastră , nu ne pasă dacă cineva spune că a fost prelucrat de mâini extraterestre sau de mâinile omului , deoarece suntem în aceeaşi măsură interesaţi să dovedim existenţa civilizaţiei umane extrem de veche , la fel precum vrem să arătăm şi existenţa inteligenţei extraterestre. Această năzbâtie încăpăţânată a fost aruncată într-un pat embrionic de cărbune , fie de către o civilizaţie indigenă , fie de vreun anume fel de „agenţie off-shore”.
Dacă a existat o civilizaţie în timpurile terţiare - terestră ori spaţială - ca şi consecinţă a inteligenţei în spaţiu , fie atunci , fie care a evoluat mai târziu din diversitatea de la sol , ea avea o dezvoltare cantitativă iar apariţia călătoriei spaţiale este inerentă într-un târziu , şi evoluţia acesteia este aproape inevitabilă până la urmă.

Este înregistrat în ***Annals of Scientific Discovery*** , 1853-71 , că Sir David Brewster a făcut un anunţ surprinzător la o reuniune a ***British Association for the Advancement of Science*** , în 1853. El avea , după cum a spus , pentru a capta atenţia reuniunii , un obiect de o natură aşa de incredibilă încât nu era nevoie de nici o dovadă , mai mică sau mai mare , pentru a-i susţine declaraţia. El afirma că o veritabilă lentilă de cristal a fost descoperită în casa comorilor de la **Nineveh**. Sunt însemnări care arată că multe dintre templele şi tezaurele civilizaţiilor vechi obişnuiau să păstreze obiecte care au căzut din cer şi lucruri care , pentru acei oameni din vechime , erau deja antice.

Această rasă egocentrică era atât de plină de propria sa importanţă , încât nu putea crede că un echipament optic s-ar fi putut dezvolta în timpurile anterioare Renaşterii. Vom admite că elemente de felul acesta nu se foloseau în vremurile Evului Mediu , nici , se pare , în secolele din perioada premergătoare , cu mii de ani înaintea erei noastre. Dar o asemenea concesie este de fapt o victorie , pentru că devine astfel necesar să recunoaştem cunoştinţe de optică , cu milenii înainte de plasarea acestei lentile la **Nineveh**. Iar aceasta este o parte importantă a întregului nostru principiu.

În publicaţia ***The Microscope and its Revelations*** *,* Carpenter prezintă două desene ale lentilei , dar argumentează că este imposibil să acceptăm că lentilele optice au fost realizate vreodată de antici. El spune că obiectul trebuie să fi fost un ornament. Brewster spune însă că era cu adevărat o lentilă optică.

Astfel ne întoarcem exact de unde am plecat cu micul meteorit prelucrat. Dacă oricare , sau ambele din aceste fleacuri neruşinate sunt originare planetei noastre , trebuie de voie - de nevoie să acceptăm o civilizaţie care avea cunoştinţe despre optică , şi care precedă întreaga noastră istorie consemnată până în prezent.

Lentila era Atruscană

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Oglinda Argintie de Cristal (Cristalin sau Cristal fabricat)
Nu era cunoscută Atruscanilor.

Era Cristal şi erau Lentile , Atruscanii le foloseau pentru a Face Aur fin şi cercei de Argint sau incrustaţii cu fir de Aur. Mai erau folosite la a Face focul pentru 'Smiths.

Lentila aceasta este , în felul ei , tot la fel de mult o relicvă a primului val al civilizaţiei , (dacă nu vine din spaţiu) , precum este şi Marea Piramidă , care înglobează mai multă astronomie şi matematică decât au fi putut avea oamenii cărora le este atribuită construcţia.

OMUL VORBEŞTE ÎNTR-UN SENS GENERAL

Wilkins , în ***Secret Cities of South America*** *,* semnalează descoperirea unor oglinzi şi a unor lentile optice într-un oraş scufundat de pe coasta Ecuadorului , şi a altora de acest fel găsite în vechile ruine din America Centrală. Acestea par a fi din perioada pre - Andină şi cea pre - Incaşă.

Acelea erau Făcute de civilizaţia Mu

În ***London Times*** din 1 Februarie 1888 era semnalată descoperirea unui obiect rotund , sau oval de fier , care a fost găsit într-o grădină din Brixton , după o furtună violentă care a avut loc pe 7 August 1887. Este descris ca un sferoid oblat aplatizat având aproape 2 inch împrejurul axei mari. Un sferoid aplatizat oblat este forma generată de o elipsă dacă se roteşte în jurul axei sale mici , iar un sferoid prolat rezultă dintr-o aplatizare similară , dar prin rotirea elipsei în jurul axei mari. O minge de rugby este forma ce caracterizează sferoidul prolat în timp ce un dovleac turtit sau o tomată sunt apropiate de forma unui sferoid oblat.

Ziarul discuta despre dimensiunile acestui obiect , în vreme ce descria şi un obiect asemănător cu o „ghiulea de tun” , ce a fost găsită într-o grămadă de gunoi de grajd , după o furtună cu descărcări electrice. Ambele elemente par să fie prea simetrice şi clar definite pentru a fi fost create fără ajutorul inteligenţei. Ar putea fi ceva semnificativ în faptul că toate acestea sunt mici , cu un diametru de doar câţiva inch sau ceva asemănător.

The Scientific American , 1851-52 , spunea următoarele , care se adaugă temei noastre :

Cu câteva zile în urmă o puternică explozie a fost detonată în stâncă , la Meeting House Hill , în Dorchester , la câteva aruncături de băţ la sud de casa de rugăciuni a Reverendului Hall. Explozia a aruncat în aer o masă mare de piatră , unele dintre bucăţi cântărind mai multe tone , şi a împrăştiat mai multe fragmente mici în toate direcţiile. Printre acestea a fost ridicat un vas metalic din două părţi ce păreau să fi fost separate de explozie. La punerea celor două părţi împreună se forma un vas în formă de clopot , înalt de 4,5 inch , cu baza de 6,5 inch şi partea superioară măsurând 2,5 inch , şi cu o grosime de aproximativ o optime dintr-un inch. Culoarea corpului acestui vas era asemănătoare cu zincul , sau cu un aliaj de materiale , în care s-ar fi aflat o cantitate considerabilă de argint. Pe feţele laterale erau şase contururi ale unor flori sau buchete de flori , frumos încrustate cu argint pur , iar împrejurul părţii de jos a vasului se găsea ceva ca o viţă-de vie sau o cunună de flori , de asemenea încrustată cu argint. Repetarea modelelor , sculptura şi inserţia lor sunt realizate de rafinamentul unui artist versat. Vasul acesta curios şi necunoscut a fost aruncat din masa de piatră de la cincisprezece picioare adâncime ... nu încape îndoială ; dar faptul că această curiozitate a fost aruncată din stâncă aşa cum s-a menţionat mai sus , este o problemă care merită o investigaţie , nicidecum o amăgire.

Lucrătura Incrustaţiilor este Semnul Atruscan-Lemurienilor.

London Times din 22 Iunie 1844 raportează că nişte muncitori , la o carieră de piatră în apropiere de Tweed , nu departe de un loc numit Rutherford Mills , au descoperit un fir de aur încastrat în rocă la o adâncime de aproape opt picioare. O bucată din firul de aur a fost trimisă redacţiei Kelso Chronicle. Un element simplist , într-adevăr ! Numai puţin fir de aur încastrat în rocă solidă !

Potrivim firul de aur cu interesanta poveste a ceea ce a găsit într-o bucată de cărbune Doamna Culp la Morrisonville , Illinois , în 1891. Când acest cărbune a căzut din maşina ei de gătit , a fost uimită să găsească , încastrat într-o formă circulară , un mic lănţişor de aur lung de aproape zece inch , şi care avea o manoperă bizară. Dacă meteoritul cubic Austriac nu este suficient pentru a vă convinge că lucruri prelucrate inteligent au căzut în pături de cărbune din vremurile terţiare , atunci aceasta va fi.

Un Cub format de un compresor de Forţă Magnetică.
Provoacă o Căldură extraordinară , aşa încât rezultatul
este privit ca fiind un Meteorit.

Mai departe este semnalat că James Parsons şi cei doi fii ai săi au dezgropat un zid de ardezie într-o mină de cărbune , în Hammondville , Ohio , în 1868. Era un zid mare şi neted , ce s-a dezvăluit atunci când o masă mare de cărbune a căzut deoparte , iar pe suprafaţa acestui zid , sculptat în relief , se găseau mai multe linii de hieroglife. Se pare că nu a fost raportat nimic mai mult , iar dacă vreun cititor cunoaşte mai multe despre acest incident , autorul ar saluta ştirea (trimisă atent către editor) - probabil

de la un ziar local de la acea dată. Acest element , cel puţin , suntem încredinţaţi că nu a fost aruncat de o navă cosmică. El trebuie să reprezinte munca unor civilizaţii contemporane , indigene şi care au aparţinut perioadei terţiare.

În inimile lor , toţi Minerii ştiu lucrul acesta !

Referitor la incidentul din Ohio Minerii Văd aceste lucruri în FIECARE An , Mulţi sau Majoritatea vorbesc puţin Engleza şi spun "Nu este cărbune şi NE STĂ ÎN DRUM DECI SCOATEŢI-O AFARĂ de acolo".

Unii Mineri au Luat bucăţi sau lucruri întregi din acestea mai mult din curiozitate iar ele Pot fi găsite *în casele lor*. Sunt *obişnuiţi* să le vadă.

În ***London Times*** din 24 Decembrie 1851 , se spune că un cetăţean din Springfield , Massachusetts un anume domn *Hiram de Witt* , s-a reîntors din California aducând cu el o bucată de quartz aurifer de o mărime apropiată unui pumn de bărbat. Fusese aruncat accidental şi apoi spart. Avea un cui în el. Era forma unui cui de fier , de mărimea aproximativă a unui cui obişnuit de şase penny , puţin corodat ; „drept şi cu un cap perfect".

ARUNCAT PRIN CRISTAL DE FORŢĂ

Potrivit publicaţiei ***Reports of the British Association*** , din 1845 / 51 , Sir David Brewster îşi uimeşte confraţii cu expunerea unui cui care fusese găsit într-un bloc de piatră din Kingoodie Quarry , în nordul Britaniei. Acest bloc de rocă avea o grosime de nouă inch. Erau puţine probe , dacă era vreuna , care să spună din care parte a carierei provenea acesta , în afară de aceea că nu putea să provină de la suprafaţă. Din carieră se făceau extracţii de aproape douăzeci de ani şi era alcătuită din straturi alternative de piatră dură şi o substanţă numită „till". Vârful cuiului se extindea în sus până în acel „till" , şi era mâncat grav de rugină. O parte a sa era întinsă pe suprafaţa pietrei , şi aproximativ un inch , care includea şi capul , era încastrat în rocă.

Capul a fost încastrat , altfel Nu putea fi bătut mai întâi în Cap , Nu Putea să *intre*.

Acest „till" mă intrigă. După ce odată am citit cartea ***Ragnarok*** , de *Ignatius Donnelly* , care a fost un congresman al Statelor Unite , ce avea timp liber , şi îşi petrecea acest timp în Biblioteca Congresului ajungând el însuşi unul dintre cei mai instruiţi congresmani pe care i-a avut vreodată Washingtonul. Tema lui era Atlantisul , şi a construit un caz care arată că acest „till" a fost dispersat deasupra întregii emisfere Atlantice a Pământului , de coliziunea cu o cometă. În dispersarea aceasta s-au transportat lucruri imprevizibile în acel „till" - care este aşa de enervant pentru geologişti. Poate acest cui a fost unul din aceste lucruri imprevizibile.

Învăţatul Reprezentant Avea dreptate , în afara faptului că asta s-a făcut de MULTE "Comete" in Marele Război.

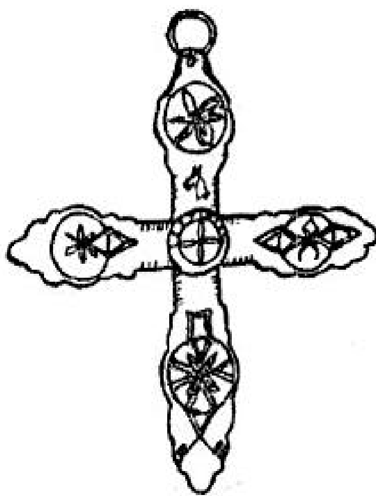
Sub titlul „*Monoliţi Misterioşi*" , revista ***Fate Magazine*** din Martie 1950, prezintă o fotografie a unor mingi sferice de gresie care au fost aruncate dintr-un bloc de rocă de explozia produsă de o echipă de lucrători la o autostradă , lângă Hornbrook , în California. Mingiile par să fie incredibil de vechi. Mingiile de piatră de nisip cu forme apropiate de cele sferice nu sunt deosebit de rare , ele sunt sferoide oblate care sunt uzual căutate pentru a ornamenta grădinile , de-a lungul Vestului Mijlociu. Ele au fost numite concreţiuni şi au fost modelate fie prin acţiunea apelor , fie prin depuneri succesive de nisip care mai târziu s-a solidificat , potrivit geologiştilor. Putem crede în formarea lor naturală de vreme ce condiţiile în care sunt găsite par să ne indice că acesta este adevărul. Dar aceste mingi din piatră de nisip , din California , se pare că au fost găsite în cantităţi , în interiorul unor roci solide. Simetria lor ne indică o modelare artificială , ele sunt un indiciu al antichităţii , mai mult decât o dovadă.

***Bilele* erau comprimate pe Pământ , Folosite ca Muniţie pentru "Armele" de Forţă în timpul "Marelui Război". Succesul *acestora* , a fost aşa de rapid , încât ele nu au mai fost niciodată folosite.**

W.S. Forest , în ***Historical Sketches of Norfolk*** *,* din Virginia , semnalează găsirea unei monede la o adâncime de treizeci de picioare , de către sonde de foraj , în Septembrie 1833. Moneda era de mărimea apropiată a unui shilling şi deosebită de orice se mai văzuse înainte. Deşi îngropată de multe secole , marcajele erau bine conservate , reprezentând un războinic sau un vânător , având un aspect Roman.

"ROANOKE" - o Întreagă Colonie răpită.

Există un număr de monede ca acestea care au fost găsite în locuri inexplicabile , locuri despre care avem indicii ale unor înmormântări din timpuri străvechi. O monedă descrisă de Donelly este discutată din plin în ***Proceedings of the American Philosophical Society*** şi a fost adusă la suprafaţă de la o adâncime de o sută şi douăzeci de picioare (36,576m) , cu ajutorul forajului , în Illinois. Crucile care ne sunt semnalate în ***Smithsonian Institute Reports*** , în anul 1881 , sunt misterioase. Privite ca într-o oglindă , o parte din inscripţiile acestora seamănă cu cifrele Romane , dar nu suficient de inteligibil. Aspectul lor nu ne arată , cu siguranţă , nimic care să se integreze în experienţa noastră cotidiană. Ele puteau să fi fost aruncate din interiorul unor nave spaţiale. Caracterele alfabetice , seamănă cu cele ale noastre într-o oarecare măsură , dar nu sunt interpretabile în nici una din limbile cunoscute. Aceste cruci au fost găsite într-un mormânt antic din statul Georgia.

O cruce găsită în mormântul străvechi din Georgia. Inscripţia este indescifrabilă. Capul calului este zgâriat grosolan de o mână nepricepută , la o dată ulterioară realizării artefactului original. A fost oare aceasta aruncată de către un UFO?

**Crucea este Atruscan-Lemuriană , limbajul este
cel numit acum "Limba Neagră" , vorbit de "Gitana"
în Lumea de Deasupra. Arată-i asta unui Frate-Ţigan
şi Dumnezeu ştie ce reacţie va avea , dacă i-ai arătat
originalul. Sunt însemnele proprii ale Clanului
Şefului sau Nababului. El a zburat în locul acela
dar mai Târziu a trebuit să meargă. A murit din cauza mersului
pentru că Muşchii săi nu au fost folosiţi în scopul acesta.
Felul cum a murit este arătat de Capul Cailor ,
chiar dacă până atunci nu mai existau cai pe acel Pământ
la vremea aceea. Numele , locul şi realizările Sale
sunt reprezentate în metal. Crucea a fost lăsată
pentru a putea fi astfel dus acasă trupul Său.
Ca să realizezi asta este nevoie de Măsuri , de Scribi
şi compas pentru Desen , şi în plus Matematici.**

**Perforator , o Presă, un set de Ştanţe, Maşină de găurit,
Mai multe Desene diferite , Forjă , Topitorie şi ETC.
SAU O RAZĂ DE FORŢĂ cu MARCAJ *şi PRESĂ* ARZĂTOARE.** (*italics by Jemi)*

Vom continua să avem de ales între antichităţile terestre şi cele spaţiale. Dar artefactele pe care le avem ne arată posibilitatea ca o rasă atât de veche , pe Pământ , să fi putut foarte bine să descopere călătoria spaţială.

Toate aceste mostre ne conduc către concluzii , dar nu trebuie să trecem cu vederea apariţiile clare de obiecte prelucrate , care cad din cer. De exemplu , obiectul de cinci inch pe cincisprezece inch care a căzut la *Twickenham* , în data de 5 August , 1889.

Mostre de script au ieşit la iveală din nou în jungla Braziliană , iar ele sunt aproape identice cu acele caractere alfabetice din ruinele îngropate şi uitate din *Ceylon*. Credem că *Tiahuanaco* se afla în ruine cu mult înainte de formarea Anzilor , astfel încât el a fost de fapt scufundat iar apoi s-a ridicat de sub ape în timpul formării munţilor Anzi. (Red is A & B).

S-a Confirmat , în 1954 , Expediţia Arheologică Americană.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Citeşte "Ziua Când Soarele a Rămas Nemişcat"
Editată în 1941. Cititorii *Pricep cartea.*

Anzii au fost împinşi sus de o Mare forţă , odată de Natură , odată de "Războiul Marelui Îngheţ" şi apoi de „Marele Bombardament" , în parte.

Anumiţi oameni de ştiinţă cred că Anzii s-au format de două ori , şi că ultima lor formare a avut loc poate acum 10.000 , până la 12.000 în urmă. Este probabil să se fi format în timpuri mai îndepărtate decât acestea. Craterul meteoric întins peste sud-vestul Statelor Unite până jos , către Mexico , are o vechime aparentă de 8.000 până la 12.000 de ani. Tradiţiile spun că „Atlantis" , ori echivalentul său , a fost distrus cu aproximativ 9.000 de ani înainte de Christos. Există multe tradiţii în multe părţi ale lumii care ne vorbesc despre precursori ai unor triburi sau rase care înfloreau înainte ca Luna să existe.

Detalierea acestor mistere ancestrale este dincolo de scopul şi puterea acestei cărţi. Ne interesează , în principiu , să arătăm că ele există , şi că putem lua în considerare ca unele rase foarte timpurii , poate de acum 20.000 de ani în urmă sau mai mult , puteau dezvolta zborul spaţial , şi după un cataclism , petrecut probabil acum 12.000 de ani , ar fi putut alege să locuiască în spaţiu , gândind că acesta este un habitat mai sigur decât planeta noastră incertă.

Nu putem oferi nici o dovadă care să sprijine această presupunere. Ceea ce vă putem oferi este un set de condiţii care pot face posibil lucrul acesta , plus o lungă serie de observaţii ale unor activităţi în spaţiu , care dau aparenţa că sunt făcute ca rezultat al gândirii inteligente. O astfel de ipoteză ne scuteşte de asumarea faptului că O.Z.N-urile de astăzi trebuie să vină neapărat de pe o altă planetă sau o altă stea. Putem afirma că postulatul nostru are un grad redus de improbabilitate , şi că avem dovezi crescânde ale antichităţii omenirii , cu mult dincolo de cele recunoscute până acum de ştiinţă , iar ele sunt un factor considerabil ce merită atenţia noastră.

Căderi de Apă

Există multe exemple de lumini , nori sau structuri care par să aibe mişcări voluntare sau controlate. Se poate aplica aceasta şi unor furtuni izolate şi bizare , ce apar de altfel în condiţiile unui cer senin. Unele din aceste furtuni par să conţină o entitate organică. Ele par să aibe multe componente , care includ şi resturi sau căderi de tot felul , iar norii lor sunt capabili de forme unice , precum şi densitate sau textură , şi culori aparte. Norii pot fi luminoşi sau pot conţine surse de lumină ; ei produc adesea vânturi violente şi aduc întunericul.

Vreau să afirm că unele dintre aceste furtuni sunt asociate cu acţiuni inteligente , că ele pot conţine chiar structuri navigabile care se pot înconjura cu nori , cu scopul de a se camufla , sau doar printr-un proces natural de interacţiune cu atmosfera. Vom încerca să distingem între acestea şi tulburările meteorice potrivite , unele dintre ele foarte mari - într-adevăr , care apar uneori să ne facă cunoscute câteva dintre caracteristicile lor fizice.

De asemenea , vom face o distincţie foarte fină. Va trebui să facem deosebirea dintre ploaie şi căderi de apă. Vom presupune mai întâi că ploaia este o apă în cădere , dar şi că o cădere de apă nu este în mod obligatoriu o ploaie - cel puţin nu aşa cum este aceasta înţeleasă de ştiinţa meteorologică.

DECEMBRIE. 22 , California inundată Misterios , în 1955.

Tot printre cercetările noastre asupra căderilor de obiecte neobişnuite din cer , întâlnim frecvent declaraţii ce spun că obiectele acestea au venit odată cu torenţiale căderi de apă , şi aproape la fel de frecvent găsim referiri la formaţiuni noroase deosebite , a căror origine nu pare să fie bazată pe ceva normal , sau măcar pe ceva familiar - condiţii meteorologice , starea vremii sau ceva de acest fel.

Sperăm că veţi acorda credit în mod deosebit fenomenului de o amploare planetară a unora dintre aceste perioade cu furtuni intense şi violente. Sunt multe cazuri în care furtunile şi potopurile care au inundat o parte considerabilă a ţării noastre au fost aproape universale în acţiunea lor. Aceasta face să ne gândim la intrarea Pământului într-un imens nor cosmic de apă şi resturi , ce poate fi suficient pentru a potopi majoritatea regiunilor planetei , în emisfera sudică cât şi în cea nordică , împreună. Volumul apei căzute precum şi căderea concomitentă de noroi , piatră , ploaie neagră , etc. - ne indică posibilitatea originilor externe.

Există unele cazuri unde distribuţia violenţei urmează centuri stricte ale latitudinilor terestre , astfel încât cineva se poate gândi că rotaţia planetei deplasează în mod succesiv longitudinile în zona care produce perturbările.

Pe la mijlocul lui Septembrie , în 1886 , cădea apă dintr-un cer fără nori , întotdeauna într-o zonă ce acoperea 25 de picioare pătrate (7,6200m3) , la Dawson , în Georgia , şi se raportau duşuri de ploi ce cădeau peste o zonă de 10 picioare pătrate (3,0480m3) la Aiken , în South Carolina , şi la Cheraw , în South Carolina , (***Charleston News and Courier***, 8 Octombrie , 21, 25, 26). Căderi de apă dintr-un cer limpede , fără nori , într-un punct fix la Chesterfield County , South Carolina ; cădea atât de tare încât şuvoaie necontenite de apă ţâşneau din burlanele acoperişurilor.

Pentru cinstiţii sceptici , fie ei profani , sau fie meteorologi , cei care vor protesta spunând că aceste întâmplări , deşi neobişnuite , nu sunt anormale şi nici paranormale - am o întrebare : „De când sunt aşa de stabile condiţiile meteorologice încât apa se poate condensa şi poate să cadă deasupra unor zone delimitate precis , în perioade de timp exacte ?"

Există o declaraţie din partea Dr. Wartmann , despre apă care a căzut din cer la Geneva , în Elveţia. Se pare că erau nori la orizont la ora 9:00 AM , în 9 August 1837 , dar cerul era limpede la zenit. Poate nu este surprinzător ca unele picături de ploaie să cadă dintr-un cer senin , dar aceia erau mari picuri de apă încălzită , şi au căzut cu o asemenea abundenţă încât oamenii s-au grăbit la adăposturi. Ploaia a continuat timp de multe minute , apoi s-a repetat vreme de o oră sau aşa ceva. Încălzită , se poate , de viteza meteorică ?

Repetare , selecţie , localizare precisă , încălzire !

Nu numai că avem o acurateţe a localizării în aceste precipitaţii , dar există şi o anumită tendinţă ca aceste căderi să se limiteze la anumite zone generale. Comparaţi aceste căderi extrem de localizate de apă , cu delimitarea precisă a căderilor altor obiecte , şi cu puritatea separării , care este atât de caracteristică celor mai multe dintre căderile pe care le-am observat. Sunt căderi de apă , de acest fel , despre care credem că ar trebui incluse în aceeaşi categorie cuprinzătoare cu gheaţa , pietrele , sau organismele vii , etc. , care cad în acelaşi timp cu şuvoaiele de apă , concomitent cu scoici sau melci , peşti , şi aşa mai departe. Sugerăm că este implicată o inteligenţă în selecţia şi plasarea lor evidente.

Ca şi în cazul gheţii , credem că există trei tipuri de căderi de apă către sol. Acea clasă de apă ce pare să indice direcţie şi izolare , corespunzătoare gheţii , de exemplu , despre care am afirmat că ar putea avea originea ***în*** interiorul , de ***pe*** acestea , sau ***din*** obiectele spaţiale de navigaţie. Sperăm că va fi evident că ruperile de nori , precum şi masele de apă aproape solide , despre care se ştie că au căzut , sunt echivalentul maselor mari de gheaţă sau acumulărilor de bucăţi a acestora ; altfel spus , ambele lucruri , atât gheaţa cât şi apa , sunt meteorice. Apoi mai avem varietatea comună de ploaie şi de grindină care se formează meteorologic. Pentru noi , acestea apar ca paralele.

Se pare că , uneori , există o fuziune între structurile spaţiale , apă şi ruperi de nori. Iată un mic articol din publicaţia ***New York Tribune*** , din 3 Iulie 1922. Pentru a patra oară într-o lună , se spune , un mare volum de apă , sau o aversă , s-a vărsat din cerul local , lângă Carbondale, Pennsylvania. Acest eveniment , sau serie de evenimente , are localizarea şi calităţile repetitive pe care am învăţat să le asociem căderilor de cochilii , melci , broaşte şi lucruri asemenea. Ca adăugire , avem la o scală mai mică , o caracteristică aproape cataclismică , a impactului unei mase meteoritice , cu apa. Dar în conformitate cu speculaţiile noastre privind aruncarea conţinutului rezevoarelor hidroponice , găsim convenabil să facem legătura cu repetitivitatea , şi cu impactul unor mase dense de apă aruncate cu o precisă localizare. Uneori există viaţă animală în apă , alteori nu. Credem că se pot exercita anumite judecăţi în a decide care dintre aceste căderi de apă sunt meteorice , şi care din ele sunt conectate cu unele invenţii spaţiale.

Totuşi nu o vom face , pentru că Nu există configuraţia la XXXXXXX
(haşurat de domnul A)

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Observaţi aceste fenomenale "coincidenţe".
Ceva Grădinărit Chimic Practicat în Arce şi în nave D.
Nu prea mult , la Ultimul raport.

În ***Symons Meteorological Magazine*** , din 1889 , se spune că media anuală a căderilor de ploaie la *Norfolk* , Anglia , este de aproximativ douăzeci şi nouă de inch , şi că nu este vorba nicidecum despre o localitate secetoasă ori uscată. Dar Domnul Symons subliniază că volumele de apă au atins repede douăzeci şi patru de inch , apă care a căzut numai între 25 şi 28 Mai , în *New South Wales* , şi ne vorbeşte despre un potop mult mai mare , de treizeci şi patru de inch , care a acoperit *Hong Kong* , între 29 şi 30 Mai. În Statele Unite , un inch de ploaie pe zi este o cădere mare , iar doi inch este deja o inundaţie. Ropotele normale de ploaie pot aduce de la o optime de inch până la un inch şi jumătate de apă de ploaie. Dl. Symons atrage atenţia asupra acestor două averse de ploaie care au format un cuplu la mii de mile distanţă sau mai mult , şi pune întrebarea dacă ele au fost numai o coincidenţă ; dar lasă ⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘ (indescifrabil) meteorologii profesionişti cu ideea că mii de mile distanţă poate fi remarcabil , şi că nu este ceva uşor de explicat de nici un principiu cunoscut al ştiinţei meteorologiei.

Acesta este un alt exemplu de date parţiale şi de gândire parţială. Ziarele semnalează scufundarea în apă la *New South Wales* , şi citim din rapoartele lor : coloane de apă au căzut şi în alte locuri , s-a observat la *Avoca* , în *Victoria* ; *Tasmania* a fost inundată , câmpiile ei sunt brăzdate de iepuri care plutesc. ***Melbourne Argus*** ne „explică” : o trombă de apă s-a spart în *Victoria*. *Victoria* , *Tasmania* , *New South Wales* - un continent întreg , şi mai mult - şi *Hong Kong*. Aici nu mai este ceva local , iar amploarea căderilor de apă nu este normală. Căutăm ajutor din exterior.

De asemenea , Noua Zeelandă , şi Nu ştiu
cum s-a Trecut pe acolo, Jemi.

Îmi amintesc , Geamănul Meu , Aceasta a fost Curăţarea
şi Regenerarea făcută la Marea Arcă şi a tuturor "Marilor Camere".
Toate Arcele de asemenea , au nevoie de Curăţare ,
la fel ca orice altă navă.

Să urmărim acum senzaţionalele cazuri ale inundaţiilor din 1913 care au produs pagube serioase în Vestul Mijlociu al Statelor Unite , dar care s-au desfăşurat practic la o scară globală , şi care , pentru anumite motive , nu au reuşit să atragă multă atenţie din partea ştiinţei , sau să fie recunoscute ca o singură şi complexă perturbare. În mod deosebit spre această situaţie vrem să vă îndreptăm atenţia. Credem că ar trebui să vă întrebaţi cum ar fi fost posibil ca o tulburare , la o scară atât de largă , a proceselor noastre meteorologice normale să poată fi generată fără întâlnirea cu nori extratereştrii de materie cosmică.

În Martie 1913 fermierii au fost surprinşi în timp ce făceau însămânţările de primăvară. Oamenii erau speriaţi şi se grăbeau spre case. Ziua de 23 Martie 1913 a găsit statul Ohio sub potop , inundat.

Apele se revărsau în torente iar râurile au scăpat de sub control.

Inundaţiile de la Dayton , din Ohio , au fost un dezastru unic şi au făcut subiectul principal în presa naţională. 250.000 de oameni au rămas fără locuinţe , cele mai multe case au fost înghiţite de ape.

Dayton era un amalgam de trupuri , cu maşini împotmolite pe străzi , clădiri deteriorate precum şi resturi care plutesc în general în timpul oricăror inundaţii. Dayton a deţinut toate titlurile ziarelor , îmi amintesc. Eram la două sute de mile depărtare , la o fermă din Indiana de vest. Ploua şi acolo , de asemenea. Nu am putut ara pământul , cu atât mai puţin să-l cultivăm. Era anul când am primit primul meu aparat de fotografiat , şi am cumpărat o prăjitură. Şi una dintre primele mele role de film , am folosit-o ca să fotografiez micul pârău care străbătea păşunea noastră. Numai că atunci nu mai era unul mic , era un torent dezlănţuit , şi mi-am pozat sora stând lângă acesta. Micul pârâiaş avea un bazin de scurgere de peste o jumătate de milă , dar în ziua aceea de Martie devenise un râu. Deci îmi aduc aminte de anul 1913 şi de ştirile de la Dayton - ultima dintre acestea : „Dayton este în beznă totală. Nu există curent electric”.

Meteorologia nu era atât de avansată în 1913 pe cât este astăzi , dar era totuşi un copil viguros şi prognoza vremii nu era în întregime nedezvoltată. Dar nu a existat nici un avertisment pentru fermieri care să prevadă potopul prelungit. Acesta i-a surprins pe oamenii de ştiinţă la fel ca şi pe cei neiniţiaţi.

În 23 , 24 şi 25 Martie , un cer de apă s-a aşezat peste Catskills şi Adirondacks. A alunecat , apoi şi-a rupt pantalonii pe o creastă , şi râurile au invadat străzile din Troy şi Albany. Lampadarele străzilor au dispărut şi mobila plutea pe tavanele camerelor. În New Jersey ceva ce s-a numit „o rupere de nori” a înşfăcat fabricile şi a făcut un dezastru din ele , îngrămădind harababura pe străzile întinse frumos afară. Au fost o mie de morţi în Columbus , Ohio , apropiat de Dayton , iar râul Delaware la Trenton , a fost cu patrusprezece picioare peste nivelul normal. Inundaţiile râului Ohio , la cea mai mică ocazie - înghiţeau o câmpie pe zi. La Parkersburg , în West Virginia , oamenii strigau de la etajul doi ,chemând vecinii care aveau bărci cu vâsle. Erau lacuri în Vermont. Agricultorii au fost prinşi nepregătiţi şi în Wisconsin. Inundaţiile distrugătoare au continuat în Illinois şi Missouri.

Prin 27 Martie meteorologii începeau să prindă lecţia şi oficiul meteorologic era capabil să lanseze avertismente de furtună. (***New York Tribune***, 28 Martie 1913). Indiana era o mare interioară.
Apele au căzut şi în Canada , îngheţând pe copaci , cauzând ruperea liniilor de tensiune şi a firelor de telegraf , precum şi inundarea transformatoarelor de curent. Oraşele au rămas în beznă , ascultând cum se prăbuşeau copacii sub greutatea gheţii. California , aflată la două mii de mile de Ohio , a fost înecată ; torentele cădeau şi la Washington şi Oregon. La sfârşitul lui Martie , în Texas trebuia să fie cald , poate chiar arşiţă ; au fost însă zăpezi nemaivăzute , precum în New Mexico şi în Oklahoma. Alabama era inundată ; Florida a fost şi ea înecată.
Potopuri în Franţa. Toată Europa era udă. Nu există acolo prea multă evaporare cauzată de soare. În Spania , lângă Valencia , a fost furtună cu grindină ; trenurile au fost blocate de o grindină neobişnuit de mare , căzută în mormane de trei picioare înălţime.

Africa De Sud este practic diametral opusă Vestului nostru Mijlociu ; cădea apă cu pumnii din ceruri , la Colesburg , Murraysburg , şi Prieska , iar una din căderile acestea era echivalentul unei zecimi din totalul precipitaţiilor anuale normale din Africa De Sud , pentru un an întreg.

Vară în Anzii din America De Sud ? Poate , dar zăpada i-a acoperit cu două luni mai devreme decât era firesc , iar în junglele din Paraguay oamenii fugeau panicaţi din faţa râurilor ieşite din albii. Râul Uruguay a crescut , guvernul a fost nevoit să aducă provizii şi echipament pentru mii de oameni ce erau înfometaţi şi rămaşi fără case.

Insulele Fiji au fost înecate şi Tasmania se afla sub ape. Pe 22 Martie , ziua precedentă catastrofei din Ohio şi a patru din statele învecinate , începea o serie de furtuni puternice în Australia ; o ploaie în rafale cu vânt puternic în New South Wales , în Queensland toate transporturile au fost întrerupte.

Potrivit ***Wellington Evening Post*** , din Noua Zeelandă , din data de 31 Martie , s-a petrecut „*cel mai mare dezastru din istoria coloniei*” ; râurile care fuseseră până atunci liniştite , au devenit mari torente neobişnuite , împodobite cu trupurile lânoase ale oilor , şi echipamentele fermierilor. Vuietul râurilor era plânsul vitelor ce se înnecau. Ferestrele magazinelor erau sfărâmate ; cadavrele erau înfăşurate în perdele de mătase aduse din cartierul felinarelor roşii.

Mai 1889 : a fost o strălucire spectaculară în amurg , în Franţa , deşi nu au fost erupţii vulcanice care să umple aerul cu praf , şi peste tot erau furtuni ce ar fi trebuit să cureţe aerul tulbure. A fost o ploaie roşie în Cardiff , Wales , şi un praf roşu a căzut pe insula Hyeres , pe coasta Franţei. O substanţă necunoscută a căzut timp de mai multe ore din cer , la St. Louis , în particule cristaline , unele roz iar altele albe. Un praf fin a căzut în Dakota ; arăta ca o furtună de zăpadă. În Grecia a avut loc un potop monstruos , şi râurile au fost saturate cu bovine. Insulele Bahama erau sub o dezlănţuire de apă. O ploaie torenţială a fost descrisă de un ziar din St. Helena. A fost o secetă în British Honduras , urmată de ploi grele , în 1 şi 2 Iunie. Inundaţiile s-au dezlănţuit în California , Ceylon , Cuba ; plantaţiile şi oraşele din Mexico au fost distruse de potopuri.

Toate într-un anumit Interval de Latitudine

Potopuri şi căderi de bulgări de gheaţă în întreaga Anglie. Franţa este sub potop. Apă cade din cer în Elveţia , inundând unele străzi până la o adâncime de cinci picioare. Nu a fost ploaie ; erau coloane de apă în cădere , din ceea ce se credea a fi un vârtej de apă. „Căderi de mare amploare ! Iar una din ele a fost văzută ca un soi de vită mare , vaporoasă , ce naviga peste oraş , iar oamenii se uitau la sacul de apă al acesteia. Ceva care a fost descris ca un mare corp de apă a fost văzut la Coburg , Ontario. A străbătut oraşul , păstrându-şi forma asemănătoare unui sac. Când s-a rupt , a împroşcat râurile care au dărâmat toate barajele între Coburg şi Lake Ontario. În ***Toronto Globe*** , din 3 Iunie , acestă cădere masivă este numită „trombă”. Căderea uneia similare este notată în Elveţia şi Saxonia. (Citat din ***The Books*** , de *Charles Fort*).

Putem găsi aici multe alte referinţe despre nori locali concentraţi în averse. Au cu toţii un tipar : mase solide de apă care inundă mici zone delimitate , cauzând inundaţii locale , inundaţii rapide. Au fost observaţii şi în Franţa , la numai două mile depărtare , pe un pământ uscat.

Aceasta este ceea ce putem denumi ca şi căderi unice , sau lovituri izolate ale apelor meteorice.

Ce putem spune despre aceste lucruri imprevizibile ?

Cu siguranţă avem aici o dovadă a inteligenţei , sau a selectivităţii şi regularităţii , care se pot atribui într-un fel , unui anumit *ceva* din spaţiu.

Nori şi Furtuni

Multe dintre aceste obiecte singulare care sunt cunoscute ca fiind căzute din furtuni , vin din furtuni care au anumite particularităţi. Câteodată , singura observaţie este că furtunile au fost de o violenţă neobişnuită , dar chiar şi aceasta înseamnă ceva , poate pentru semnificaţia statistică. Aceste mici , sau le-am putea spune independente furtuni , uneori par a avea cauze diferite de cele acceptate de condiţiile meteorologice. Ele sunt rapide , impetuoase , câteodată luminoase ; frecvent apar nori ce au forme clar definite geometric , şi culori rare şi frapante. Apar adesea brusc , pe fondul cerului senin.

Ca şi în cazurile unor altor fenomene , se pare că există trei clase aparte de nori. Primii , şi cei mai comuni , desigur , sunt norii meteorologici obişnuiţi , sau norii de „*vreme*”. Cu toţii îi vedem de milioane de ori. Apoi , sunt nori care par să provină din , sau cel puţin să fie în legătură cu spaţiul cosmic. Pe aceştia îi putem aşeza în două categorii largi , deşi ele pot fuziona una cu cealaltă. Dintre ei , cei mici şi având forme particulare , şi uneori surprinzător coloraţi , sunt cel mai dificil de explicat şi sunt foarte rari în descrierile literare. Ei sunt cel mai adesea remarcaţi numai de o frază trecătoare ocazională , în legătură cu furtuni cu grindină , cutremure de pământ , şi bruşte tulburări violente ale aerului. Sau în alte cazuri atrag atenţia observatorilor al căror interes imediat constă mai mult în aspectul fizic puternic care ar putea să-i pună în pericol , pe ei sau recoltele acestora , animalele sau casele lor. Rareori se întâmplă ca cineva care are timpul şi posibilitatea , să observe astfel de nori cu atenţie , şi chiar mult mai rar este ca cineva să facă note referitor la ei.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

1955 , 9 Uragane (sic) Unde nu au mai *fost niciodată* înainte , şi toate au avut loc subit , de asemenea.

Cealaltă categorie de nori , sau furtuni , aparent de natură cosmică , sunt uneori mai mari , sau noi credem că pot fi mai mari decât Pământul însuşi , iar în cazul prafului sau al ceţii , ar putea fi cu mult mai mari. Ei par a fi cauza a tot felul de necazuri la scară mare , şi a tulburărilor , afectând fie în mod direct , fie în general , echilibrul meteorologic al Pământului. Pot cauza decolorarea Soarelui pentru un timp considerabil ; ori pot fi cauza diminuării luminii solare , urmate de întuneric ; sau o vreme foarte rece , precum temperaturile extreme ale iernii din 1882 - 83 , când spaţiul ce înconjura Terra părea să fie plin cu reziduuri cosmice. Pot aduce inundaţii pe suprafaţa întregului Pământ , în acelaşi timp , fără să pară întotdeauna prea vaporoşi , iar printre ei sunt aici unii alcătuiţi în mod cert din resturi , praf , apă , pietre , gheaţă , etc.

Pare imposibil să organizăm o clasificare exactă , din date pe care nu le avem la îndemână. Există o aparentă interconectare sau amestecare a unui tip de nori cu altele. Vă vom descrie şi vom enumera câteva dintre acestea. Poate vom avea o revelaţie pe măsură ce facem asta.

1697 : Un oribil nor negru , însoţit de fulgere violente , a precedat o furtună violentă cu grindină. Animalele au fost ucise , recoltele distruse , şi oamenii aveau capetele sparte. Mărimea norului era de aproximativ două mile. Pietrele de grindină erau rotunde , unele sferice , iar altele aveau un relief cranelat ca piciorul unui pahar de băutură , gheaţa fiind foarte transparentă şi grea.

1812 : Ultima cădere remarcabilă de aeroliţi în Europa , despre care avem o relatare precisă , a avut loc în vecinătatea Laigle , în Normandia , la începutul după-amiezii din 26 Aprilie. Un glob de foc de o strălucitoare splendoare , care se mişca în aer cu mare viteză , a fost urmat după câteva secunde de o explozie violentă , care a durat cinci sau şase minute şi a fost auzit la treizeci de leghe în toate direcţiile. Trei sau patru relatări au asemuit fenomenul cu apariţia unui tun urmat de o descărcare asemănătoare focului de muschetă , după care s-a auzit un huruit cumplit , ca bătaia unei tobe uriaşe. Aerul era liniştit iar cerul senin , cu excepţia câtorva nori , care se pot vedea adeseori. Zgomotul venea dintr-un nor mic de formă rectangulară , partea mai mare urmând direcţia dinspre est la vest. El părea nemişcat în tot timpul cât a durat fenomenul , dar vaporii din care era alcătuit erau proiectaţi rapid înspre părţi diferite ale sale , de efectul mai multor explozii. Norul avea aproape o jumătate de leghe către nord-estul Laigle , şi era la o altitudine aşa de mare încât locuitorii din două cătune de la o leghe distanţă , l-au văzut chiar deasupra capetelor. O multitudine de pietre meteorice au căzut , pe fondul unui sunet şuierător.

Thunderbird , Dragonul Lao Fzu , p. 27, Farfurie ,
Toate sunt acelaşi lucru , toate Bubuie când sunt "Lovite" tare
sau Când au Nevoie de Reparaţii.

Forma acelui „nor" este importantă. Pare să fie singurul indiciu sigur că acest nor putea fi orice altceva decât o explozie meteorică obişnuită. Norii rectangulari nu există pur şi simplu. Ei trebuiesc făcuţi , aproape sigur. Iar norul părea să fie nemişcat. Meteorii nu rămân Nemişcaţi. Norii provocaţi în mod obişnuit de meteori nu pot susţine greutatea materialului meteoric înăuntrul lor , ar trebui ca tot complexul să devină imobil. Deci acest nor nu avea în mod cert o origine meteorologică obişnuită , şi pare să fi fost obţinut artificial. De asemenea , starea de staţionare ne indică controlul.

Există ceva care nu se potriveşte când avem meteori ce apar din nori , mai ales din nori care au o formă într-atât de caracteristică încât nu poate fi uşor asociată cu diversitatea comună a norilor cauzaţi de vreme. Poate pare a fi o afirmaţie mai mult decât remarcabilă. Dar dacă un meteor se mişcă prin atmosferă cu o viteză de zece până la douăzeci de mile pe secundă , norii nu au prea mult timp să se formeze în faţa acestuia. Un nor antrenat în urma meteoritului ar necesita mai puţine explicaţii , dar în astfel de circumstanţe , cum putem să formăm un nor în timp ce meteoritul apare din acesta ? De ce se opreşte brusc şi violent norul acesta în timp ce meteorul trece mai departe ? De ce , pe scurt , pare să existe o mică diferenţă între meteorii obişnuiţi şi cei care apar din nori ?

Citām următoarele din ***Observatory*** , 1877 , o publicaţie astronomică cu apariţie lunară , populară în Marea Britanie , cunoscută prin competenţă şi credibilitate :
..."meteorul a fost văzut de J. Plant , *Esquire* , F.O.S., la *Salford* , şi este descris de el ca tâşnind dintr-un nor intens luminat , ca o minge de argint la fel de mare ca şi luna. Explozia a fost remarcabilă , o ploaie torenţială învolburată de pere - căzând (sic) , stele - rubinii , albastre , albe şi galbene , ce radiau din masa centrală , culorile fiind foarte strălucitoare. Meteoritul a fost văzut cu aproape trei secunde înaintea exploziei".

Meteoritul în sine poate stârni numai interesul obişnuit , deşi culorile lui pot fi deosebite , şi ele pot reţine atenţia celor care studiază meteoriţii. Ceea ce este interesant pentru noi este norul , care se pare că precedă meteorul , în loc să-l urmeze , şi mai cu seamă el pare să fie iluminat ori să aibe o lumină proprie.

Sunt multe rapoartele care semnalează meteori ce apar din nori , ca acesta , din 1908 : „... ca şi fenomenul apărut la Siena în 1794 , când au coborât pietre , nu dintr-un meteorit aflat în mişcare , ci dintr-un nor luminos ...”

Un nor galben a apărut deasupra oraşului Paderborn , din care s-a pornit o ploaie torenţială şi un duş de midii ; un nor triunghiular cu o coadă , al cărui nucleu roşu a explodat. 13 Februarie 1901 , nori de culoare verzi-gălbui au apărut deasupra Franţei , răspândind un „întuneric-profund” ; în noaptea aceea oamenii au îngheţat de moarte la Napoli.

Napoli , în Sudul Italiei.

A adus ceva oare frigul din spaţiul cosmic ?

Publicaţia ***Journal of Royal Meteorological Society*** conţine câteva fragmente din jurnalul de bord al Căpitanului F.W. Banner , de pe nava *Lady of the Lake*. Pe data de 22 Martie 1870 , când vasul se afla la 5° 47' latitudine Nordică şi 27° 52' longitudine Vestică , echipajul a observat pe cer un nor deosebit. Era un nor cu o formă circulară care includea un semicerc împărţit în patru părţi , la care linia centrală a demarcaţiei (cablu , bară , partiţie sau ce?) începea din centrul cercului şi se extindea mult dincolo de limitele structurii , după care se curba înapoi , ca un cârlig.

NICI UN NOR FORMAT VREODATĂ DE VÂNT NU AR PUTEA LUA FORMA ACEASTA , NICIDECUM , ÎN NATURĂ.

Norul acesta avea o formă geometrică , şi o complexitate mecanică. De fapt , avea o formă organică sau artificială.

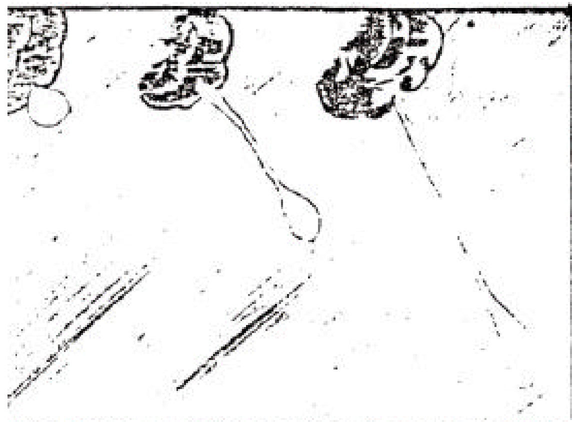
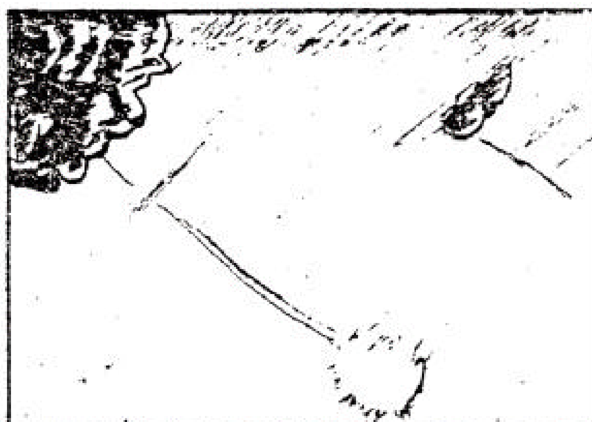
Thompson spune : „În August şi Septembrie 1831 , a fost o strălucire anormală în cer , şi erau vizibile mici urme la miezul nopţii , barometrul căzuse , Soarele era de un alb-argintiu , şi furtunile deveniseră generale prin Europa şi Indiile de Vest.”

W.S. Forest ne spunea : „Cetăţenii au fost foarte surprinşi în dimineaţa zilei de 13 August 1831 , de strania apariţie a Soarelui. Discul Soarelui părea să crească , să-şi fi schimbat culoarea , de la auriul obişnuit către o tentă de verzui pal , ce a devenit repede albastru ca cerul , apoi alb-argintiu. Către amiază , Soarele apărea ca o imensă farfurie de argint lustruit , şi se putea vedea cu ochiul liber pe suprafaţa acestuia apariţia unei pete negre. Soarele strălucea cu o lumină sumbră difuză şi atmosfera a fost umedă și grea.”

Aceste două pasaje , unul scris în Anglia , celălalt în Virginia , ne vor ajuta să arătăm vastitatea acestei condiţii , şi natura ei.
Multe surse menţionează frecvent cazuri de întunecare şi obscur al Soarelui. Avem , în această întunecare şi „zile reci” , un amestec al norilor tereştrii cu cei cosmici. Vom avea şi alte ocazii pentru a menţiona norii cosmici , în legătură cu lucruri pe care astronomii le-au văzut în spaţiu. Deocamdată , este îndeajuns să spunem că , atunci când norii aceştia au contact cu Pământul , avem praf , gaz , frig şi obscur , întunecare şi , în general , tulburări meteorologice ; un amestec al condiţiilor meteoritice cu cele meteorologice.

Potrivit cotidianului ***Chicago Tribune*** , din 7 Ianuarie 1892 , o explozie de foc a avut loc deasupra statului Georgia , în 5 Iunie anterior , descrisă ca „o tornadă neagră plină cu foc”. În acelaşi timp aveau loc cutremure în Italia , la aproximativ aceeaşi latitudine geografică. Oamenii din New York au privit străluciri apărute pe cer şi au fost simţite şocuri. Pe 8 Iunie a căzut praf din cer în nordul Indianei. Au urmat cutremure în jurul lumii timp de mai multe zile. A căzut zăpadă în Mobile , lucru care este un indiciu sigur că furtuna ar fi putut aduce materie din frigul spaţiului cosmic. A urmat un val mareic în Atlantic şi apoi au fost sufluri puternice la Memphis , Tennessee, pe 14 Iunie. Un val de maree a avut loc în Lake Michigan pe 18 Iunie. O masă de foc a căzut din cer în 20 Iunie , deasupra unui oraş din Massachusetts. În acelaşi timp aveau loc cutremure în Italia şi în Franţa.

Pe 24 în aceeaşi lună , un mare meteor cade peste Cape Town. În Durango , Mexico , cade prima ploaie după patru ani. Străluciri în cer sperie germanii pe 26. În Anglia oamenii au privit un nor luminos în timpul nopţii. Cutremure erau semnalate în Tasmania şi Australia.

Meteor ieşind dintr-un nor organic , văzut de J. Plant , F.S.S , Salford , Anglia , 23 Noiembrie 1877 Primul an al unei „Incredibile Decade".

O MICĂ LUPTĂ

De ce recităm toate aceste lucruri ? De ce presupunem o legătură între ele ? Deoarece este o parte a scopului nostru actual să arătăm că aceste cutremure , şi furtunile locale , pot fi generate de mase uriaşe de material cosmic care trec prin apropierea suprafeţei terestre.

Furtuna care a străbătut Georgia , din fraza „o tornadă neagră plină cu foc" , nu trebuie considerată ceva anormal doar din cauza descrierii ei. Tornadele sunt negre , şi implică adesea străluciri , afişează şi vicioase fenomene electrice , LA EXTREMITĂŢI - NU „PLINE" , ÎN INTERIORUL LOR.

Concomitenţa fenomenelor este cea care ne face să ne întrebăm. Întâmplările menţionate se întind pe o perioadă de timp destul de lungă pentru a fi legate în vreun fel cu o furtună locală , dar aici pare că avem o asemănare de familie , şi sunt multe astfel de exemple. Cu toate acestea , având în vedere concomitenţa , şi din moment ce nu avem o declaraţie clară care să afirme că furtuna a fost o tornadă - termenul ***tornadă*** fiind utilizat adesea vag - ne întrebăm dacă am avut acolo ample neregularităţi gravitaţionale , sau dacă ceva a fost făcut să se dezlănţuie prin atmosfera noastră joasă , creându-se în acest fel un vehement nor negru , plin cu foc , care a fost doar un detaliu într-un tăvălug mondial. Am putea aborda ipoteza unei vaste dispersări de resturi cosmice , prin care să fi trecut Pământul pe o perioadă de mai multe zile , şi din care ne-am ales cu meteoriţi , apă , praf , frig , etc. , şi perturbarea proceselor meteorologice normale în marea parte a globului nostru , asta ca să nu mai vorbim şi de frământările seismice la o scală mondială ?

Cazurile de asociere aparentă între nori , meteori , şi cutremure , sunt multe. S-ar părea că mergem prea departe atunci când pretindem că toate sunt numai o coincidenţă.

Vreme de patru ore , ulterior furtunii din Georgia , pe 8 Ianuarie , a căzut praf în Indiana de Nord - nu s-a înregistrat aşa ceva între timp. Cercetările nu au reuşit să descopere vreo activitate vulcanică ce ar fi putut arunca praf în aer , şi dacă s-ar fi întâmplat - ce explică locurile neafectate ? Nu a fost nici un castron de praf în Georgia , şi în afară de asta - furtuna , aşa cum a fost ea în general , se deplasa spre est , nicidecum înspre nord. Iar din deşerturile vestice - era un drum lung pentru a transporta o mare cantitate de praf , fără să observăm căderi considerabile între timp. Se poate ca acest praf să nu fi venit din tornada din Georgia , ci dintr-o cauză comună ambelor fenomene ?

De fiecare dată se pare că aceşti nori izolaţi , cu un aspect unic , apropiindu-se de suprafaţa planetei rămân suspendaţi în zbor. Pentru a fi susţinuţi de mişcare ei ar trebui să se mişte cu o viteză clară de aproximativ şase mile şi jumătate pe secundă , lucru pe care evident nu îl fac. De vreme ce se pare că aduc cu ei o cantitate remarcabilă de resturi cosmice , ne arată mai degrabă origini celeste , decât formarea la suprafaţa Pământului.

Sugestia noastră este că unii dintre aceşti nori , singulari sau disociaţi , sunt un camuflaj pentru aparate spaţiale navigabile , ori pot fi invenţii cosmice dirijabile , ghidate şi operate de inteligenţe.

Din nou vom închide cu spicuirea unui citat. Având teoriile noastre în minte , luaţi în considerare următoarele , o contribuţie din partea lui John P. Bessor , apărută în publicaţia ***Fate*** în Martie 1954.

Bătălia Norilor : Pe 28 Iulie 1874 , comunitatea mică din Saw Mill Run , lângă Pittsburgh , statul Pennsylvania , a întâlnit dezastrul venit de la cel mai unic fenomen. Lumea şi sătenii curioşi s-au uitat la cer şi au văzut ceva foarte ciudat. Pe deasupra orizontului de nord-est , încet şi majestuos , naviga un nor negru , inelat cu o centură cărămizie ; iar peste orizontul sud-vestic naviga încet un alt nor negru - cu o centură stacojie. Apoi au venit unul în faţa celuilalt , precum doi luptători apropiindu-se de scena bătăliei. În timp ce se apropiau descărcau fulgere de lumină , iar întregul efect era acela al unei lupte navale sinistre , duse în înălţimile aerului. Pe măsură ce se apropiau trăgeau , violenţa fulgerelor luminoase crescând odată cu apropierea lor , până când , cu o mare străfulgerare , s-au ciocnit , şi a început să cadă o ploaie cu torente. O sută şi cincizeci de persoane s-au înnecat şi se consideră că este cel mai dezastruos potop de apă căzut vreodată în partea aceea a ţării.

L-M Trăiesc *în* Apă jumătate sau mai Mult din timp
şi nu este de mirare că atât de Multă Apa a căzut din două
"Nave Mamă". Nave Lemurian şi Muanina în Luptă ,
***nici o Îndoială*.**

Gunoi în Spaţiu

Aceste câteva capitole de material observaţional arată că spaţiul conţine o cantitate mult mai mare şi mai diversă de materie dispersată între planete , decât ştiam cei mai mulţi dintre noi - îi includem aici şi pe astronomi. Înaintea materialului meteoritic palpabil (acum bine-cunoscuţii meteoriţi de fier şi rocă) a fost acceptat ştiinţific faptul că trebuie să fi existat nenumărate cazuri în care au fost văzuţi căzând cu adevărat meteoriţi. Acestea au fost culese de către martori cu autoritate. Că aceşti meteoriţi au fost identificaţi după textura şi elementele lor chimice , nu a fost de ajuns pentru a depăşi prejudecăţile , şi mai mulţi decât un singur om de ştiinţă francez au trebuit să îşi rişte statutul lor profesional , stând în faţa Academiei din Paris , înainte ca ştiinţa să accepte că roca şi fierul acela au căzut din cer.
Controversa aceasta era dezlănţuită nu mai departe de acum o sută cincizeci de ani în urmă , în ciuda demonstraţiilor ferme ale unor observatori ştiinţifici izolaţi , făcute cu o sută sau două sute de ani anterior - şi încă se mai opunea rezistenţă până la sfârşitul secolului 19. Într-atât de puternică este înrădăcinată dogma astronomiei , încât mai sunt încă oameni respectaţi care dispută craterul meteoric din Arizona ca fiind de altă origine decât cea meteorică , sau spun despre Carolina Bays că au fost cauzate de orice altceva decât de vârtejuri formate misterios.

MARELE BOMBARDAMENT.

Marele Bombardament a Anunţat sfârşitul Mu.

Nu este surprinzător prin urmare când aflăm că printre vasta cantitate de material căzută din cer este prezent şi sulful. Dar nu putea cădea din cer pentru că nu există în cer ! Dar a căzut !

1868 : O masă de sulf arzând , de mărimea unui pumn de om , cade la Pultusk , în Polonia , în data de 30 Ianuarie. A căzut pe un drum şi a fost călcat în picioare de mai mulţi săteni.

Obiectele inflamabile căzând din spaţiu pot fi reprezentative pentru multele semnalări ale „focului” căzător , din care nu sunt găsite resturi tangibile ; şi din moment ce asemenea material are o greutate specifică redusă , viteza sa este marcată repede de frecarea atmosferică , poate cădea încet , în timp ce arde , şi probabil astfel iau naştere unele din rapoartele despre apariţiile maselor mari de foc aflate în mişcare lentă.

NAVE , ORI ARCE ALE S-M.

„Materie bituminoasă arzând” a căzut în timpul unei furtuni , în Iulie , anul 1681 , peste puntea vasului englez Albemarle.

Bucăţile zimţate de gheaţă care au căzut la Orkney , pe 24 Iulie 1818 , aveau un puternic miros de sulf ; de asemenea şi cocsul - sau ceva ce arăta precum cocsul - căzut la Mortree , Franţa , în data de 24 Aprilie 1887 , a căzut împreună cu o substanţă sulfuroasă. Şi „enormele lucruri rotunde” care s-au ridicat din ocean lângă Victoria : fie că acceptăm sau nu că erau superconstrucţii , sau ceva diferit ori poate chiar imaginar , ele au fost observate răspândind o „duhoare de sulf”. Dacă miroseau astfel nu puteau fi prea îndepărtate , nu este aşa ?

NAVE L-M , AFLATE ÎN EXPLORARE SUB APE , AU STAT PREA MULT, S-A DEPUS O "HAINĂ" PE MARGINEA SCUTULUI. A FOST ARSĂ LA SUPRAFAŢĂ. S-A ADUNAT GHEAŢĂ DIN CĂLĂTORIA PE VENUS ŞI A FOST ARSĂ CÂND A IEŞIT DIN "SCUT"[2] SE ÎNTÂMPLĂ LA FEL ŞI CU ALTE MATERIALE , DAR ACESTEA SUNT „PRINSE” DE PE ALTE PLANETE.

A fost o cădere uimitoare de praf şi noroi în Europa , în Februarie 1903. Părea că sudul Angliei devenise un adevărat teren de aruncat gunoi , deşi unii oameni de ştiinţă credeau că praful venea de pe aleile şi străduţele comitatelor locale. Nu auziseră că erau la fel acoperite şi Insulele Canare. Substanţa conţinea un procent semnificativ de materie organică , şi a fost , fireşte , identificată de unii ca fiind nisip din deşertul Sahara. Aceasta a acoperit Irlanda , Anglia şi Canarele. Era raportată pe 27 în aceeaşi lună în Belgia , Olanda , Germania şi Austria. Zece milioane de tone au căzut numai în sudul Angliei ! Un vas raporta astfel de căderi la jumătatea drumului dintre Anglia şi Barbados. Cădea şi în Elveţia , potrivit ***Symons' Meteorological Magazine*** , din Martie 1903. A căzut în Rusia. Nu a fost suficient că Australia a fost acoperită cu „lucrul” acesta în Noiembrie 1902 ; acolo au reînceput căderile în Februarie următor - cantităţi enorme - cincizeci de tone pe o milă pătrată , de noroi roşu.

-REZULTATE DIN "ACASĂ PE LUNĂ" construită de L-M.

Lucrul acesta a fost denumit în mai multe feluri , ca praf cărămiziu , gălbui colorat , sau maro deschis ori ciocolatiu şi mătăsos la atingere ; uşor irizat , gri ; de culoare roşu ruginiu ; roşiatic , maroniu gălbui sau roz strălucitor.

Nu cred că aceste căderi ce au avut loc pe Pământ indică viaţă în spaţiu , decât într-un mod foarte indirect , obscur şi lăturalnic. Dar avem categoric aici indicii despre praful existent în spaţiul apropiat Pământului , sau aflat pe orbite care se intersectează cu a noastră. Pare din ce în ce mai inevitabil că sunt în spaţiu cantităţi imense de material de cele mai bizare feluri. Faptul că aceste inexplicabile milioane de tone de praf roşu compuse dintr-un mare procent de materie organică puteau fi ridicate de vârtejuri din Sahara , sau oricare deşert , şi împrăştiate în zone localizate atât de diferit , este un lucru mult mai greu de înţeles decât ar fi existenţa acestui praf pe orbitele cosmice - şi va trebui să admitem că sunt în spaţiu nori , de orice fel , ca explicaţie pentru perturbarea cozilor cometelor , la fel şi pentru dispariţia temporară a acestora , ca de exemplu marea cometă din 1882.

Afirm , de aceea , că aceste căderi de noroi îşi au originea în spaţiu , şi că astfel de nori de praf sunt parte în mod firesc a materiei alcătuite din resturi cosmice. Dacă ei provin din exploziile produse de asteroizi , sau dintr-o explozie atomică ce a ridicat continentul Mu pe firmament şi l-a fixat în veşnicie , aceasta este dincolo de puterea noastră să stabilim.

NU A FOST ATOMICĂ , a fost bruscă , O amplă inversare instantanee de stază.

Poziţia noastră este că , dacă există o asemenea cantitate şi diversitate de material în spaţiul care ne este învecinat , atunci poate fi loc , şi poate fi sustenabil într-un fel - pentru inteligenţă şi nave spaţiale manevrate inteligent.
În egală măsură susţin că , dacă toată această gamă dispersată dar tangibilă de elemente asortate pot exista în spaţiul apropiat , sau în orbite ce se intersectează cu cea a Pământului , şi dacă toate lucrurile acestea (exceptând meteoriţii convenţionali , din fier şi rocă) au scăpat cunoaşterii ştiinţifice un timp aşa de îndelungat , chiar şi dacă au căzut pe Pământ în cantităţi considerabile , atunci nu sunt motive pentru care aparate operate inteligent să nu poată exista în aceleaşi zone celeste , şi să ne fi scăpat atenţiei , în ciuda faptului că ne vizitează frecvent atmosfera.

2 :"SCUT" este scris de Jemi. Apare scris peste un cuvânt , ce poate să fie "STAZĂ", scris de Domnul. A.

VIZITEAZĂ ! EI LOCUIESC aici , Muncesc aici şi construiesc aici.
Dar din fericire , toate astea sunt sub ape.

Pentru a enumera doar câteva dintre celelalte materiale semnalate : cenuşă , nisip , alge , fier , materie gelatinoasă , seminţe , lucruri roşii comestibile , noroi , praf , pulbere , materie vegetală , substanţă albă , funingine , cocs , cărbune , materie pământie , substanţă moale , forme de pană , ploaie neagră , ploaie colorată.

Adăugaţi aceste lucruri la cele cum ar fi piatra , gheaţa , apa , materia organică , organismele vii şi dispozitivele , sau firul de aur , etc. - şi veţi avea aici trei explicaţii posibile : resturile suprafeţei unei planete explodate , resturile suprafeţei unui continent aruncat în aer de pe Pământ , sau gunoaiele provenite de la o viaţă cosmică cu o extindere vastă şi de o vârstă inexprimabilă ; de asemenea , se poate include curiozitatea , ca o trăsătură a inteligenţei.

Cred că se concretizează o „viaţă cosmică” de un anume fel. Spaţiul fiind aglomerat cu o asemenea cantitate vastă de reziduuri , dispersată rar , dar de toate felurile şi enorme ca totalitate , este suficient pentru a putea acoperi multe din nevoile vieţii cosmice. Veţi observa că de-a lungul enumerărilor de „căderi” , tema noastră era aceea că sunt două tipuri de „veniri” din spaţiul îndepărtat : acelea care se mişcă în orbite meteorice eliptice mari - adevăratele resturi spaţiale , şi acelea care par să fie , sau să fi fost asociate cu inteligenţa. Aici pot foarte bine să fie suprapuneri , pentru că unele inteligenţe s-ar putea mişca în astfel de orbite , mai ales dacă ar trebui să dezvoltăm ideea că unele dintre ele sunt ascociate cu marile comete , ca acelea din 1880 - 81 - 82. În forma ei simplă , atunci , ideea noastră este că , cea mai decentă explicaţie a acestor căderi ar fi aceea că ele se datorează navelor spaţiale manevrate inteligent , sau sunt într-un fel formate , ghidate sau influenţate de operatorii unor astfel de nave. Ne bazăm ideea aceasta pe caracteristicile de formă , pe textură şi funcţionalitate , la fel ca şi pe sincronizare şi repetiţie , distribuţie delimitată şi localizată , pe localizarea evenimentelor în locuri inaccesibile omului modern ; şi pe simpla deducţie negativă conform căreia aceste lucruri nu se puteau întâmpla prin nici una dintre înlănţuirile uzuale ale condiţiilor comun acceptate.

Un astfel de motiv sau un asemenea numitor comun , par să existe în contemplarea zborului spaţial sau a navigaţiei spaţiale , pentru a o spune mai simplu - în viaţa cosmică. Acesta pare să fie cel mai puţin improbabil factor de cauzalitate de care trebuie să ţinem cont în acest moment. De asemenea se pare că avem ample dovezi observaţionale din acest punct de vedre , încă din 1947.

Cred că acel spaţiu cuprins între Pământ şi Lună este ocupat , câtuşi de puţin , de vaste construcţii navigabile având o natură solidă , şi a căror mărime poate fi de la o milă , până la mai multe mile în diametru , care par să aibe un aspect planetar , aşa cum sunt văzute ele de telescoape. Uneori ele se apropie de Pământ.

Există alte corpuri ce par să aibe o natură de genul formaţiunilor noroase , care aruncă umbre atât pe Pământ cât şi pe Lună , şi care se pot deplasa în întregul sistem Solar , însoţind cometele. Şi acestea de altfel , sau componente mai mici ale lor , se apropie câteodată de Pământ. Toate aceste obiecte ne demonstrează dovezi ale unui control inteligent , ca şi apariţiile mult mai recente ale O.Z.N.

Aceste mici nave de „cercetaşi ai operatorilor” , care au probabil ocupanţi , şi sunt invenţii ce pot fi asociate cu marile construcţii sferice , sunt văzute constant în atmosfera terestră. Ele sunt de multe feluri şi , în realitate , se pare că multe dintre acestea au capacitatea de a-şi schimba forma. Pare că avem aici două tipuri : cele materiale , sau solide - şi cele lipsite de masă , sau eterice. Toate indică anumite elemente ale controlului , dar cele fără masă par să fie comandate de la distanţă. Cele de tip solid au tendinţa să fie discoidale ori sferice , sau fusiforme , şi formele acestea în sine sunt un indiciu al construcţiei inteligente. (Red is **A and B)**

citeşte "YOUR SINS AND MINE" pentru indicii despre "Tipurile Eterice”
***Nu schimbă forma* , îşi schimbă numai intensitatea**
sau valoarea de Protecţie a Scutului de Forţă
pentru a evita acei mici meteori rapizi *ori* pentru schimbarea cursului.

ÎNDEPĂRTEAZĂ de asemenea şi PARTICULELE RAZELOR COSMICE

***** "YOUR SINS AND MINE" (Păcatele Tale şi ale Mele - scrisă de Taylor Caldwell** în 1955)- n.tr.

**Referitor La Ce va veni , *dacă* L-M VOR FI DEZGUSTAŢI
DE MIZANTROPIA OAMENILOR , DE LIPSA DE FILOZOFIE a lor
şi de MATERIALISM. OMUL ARE *MULTE* CĂRŢI ale "GÂNDIRII ADEVĂRATE"
CU TOATE ACESTEA LE IGNORĂ - BIBLIA , KORANUL ,
ETC. *FURIA L-M ESTE VIOLENTĂ.* (sic)**

**TIPURI ETERICE Similare cu rezultatele experimentelor U.S. NAVY
făcute în 1943 - invizibilitatea Câmpului de Forţă.
CORPURILE SOLIDE AU TRECUT ATUNCI PRIN EI
FĂRĂ SĂ FACĂ RĂU OCUPANŢILOR , ÎN NICI UN FEL.**

Următoarele adnotări apar la începutul celei de-a treia părţi :

**O forţă capabilă să îşi propulseze fiecare Moleculă a sa ,
plus pe acea a pasagerilor , la 7500 MPH - dacă se foloseşte
ca un scut de forţă pentru a rezista la *impactul* cu grupurile
de Roci Meteorice , poate fi de asemenea utilizată
să reziste Presiunilor Extreme ale Traiului şi Lucrului Submarin
şi poate fi folosită în scopul construcţiilor în mod special.
Când această forţă foloseşte pentru a crea noi materiale *Extreme*
intens Compactate cum sunt *Plasticul* şi *Metalele* ,
din care sunt Făcute navele Lor , *doar* cu acestea din urmă
Traiul Subacvatic este uşor şi Plăcut de realizat.**

(7500 MPH = 12.070 Km/h) - n.tr.

Laminarea Metalelor , ar deveni fezabilă , în sfârşit.

PARTEA A TREIA

Istoria Vorbeşte

Dispariţii ale Navelor şi Echipajelor

Sunt două scopuri care vor fi atinse prin discutarea dispariţiilor de nave şi echipaje. Primul , vom enumera suficient din materialul disponibil pentru a arăta că astfel de fenomene se întâmplă , şi al doilea , vom vedea ce concluzii pot fi trase de aici , şi cum pot servi acestea teza noastră spaţială.

**Da , de foarte multe ori. Mult mai adesea decât s-a înregistrat.
Ulysses şi echipajul său se crede că a suferit aceeaşi soartă.
Nes*3 "Rătăcirile" erau astfel Simple invenţii.**

Este binecunoscut că folclorul marin conferă vaselor un anume fel de entitate psihică sau spirituală , ori personalitate , precum a oamenilor , iar ciudata poveste a vasului ***Marie Celeste*** ilustrează aceasta aşa cum o pot face şi alte câteva istorisiri. După citirea întregii poveşti nu poate fi negat că un malefic blestem a învăluit această nefericită navă. Dramatica dispariţie a echipajului său este esenţială pentru tema noastră actuală , dar acesta este numai un singur incident dintre bizarele experienţe ale corăbiei.
Următoarea relatare este făcută de Henry S. Galus , cităm din ***Fate*** (Vol. X, No. 8) :

***Marie Celeste* avea un Compas Suplimentar în Cabina Capitanului**

În după-amiaza zilei de 4 Decembrie 1872 , brigantina Britanică ***Dei Gratia*** face o descoperire bizară undeva la trei sute de mile de coasta Portugheză , care urma în curând să încurce marinari , tribunale şi cercetători , în cea mai aprinsă controversă din istoria navigaţiei maritime.
Mate Oliver Deveau şi-a ridicat binoclul în vânt şi a văzut un vas navigând sub vela mică , şi care se îndrepta direct către el. Deveau l-a anunţat pe căpitanul David R. Morehouse , despre corabie , iar acesta i-a „vorbit" vasului , în semn de salut. Nu au primit nici un răspuns. Simţind o tragedie , Cpt. Morehouse a mers la bordul brigantinei împreună cu un mic echipaj , să acorde ajutor. Pe punte nu se mişca nimic. Şi totuşi , corabia îşi ţinea cursul ca şi cum era călăuzită de priceperea unui cârmaci cu adevărat lup de mare ! Deveau şi doi marinari au urcat la bord.

Nes*3 - adnotare ştearsă (indescifrabil)

Documente oficiale ne dezvăluie imaginea năucitoare , în chiar cuvintele sale : „Nu am găsit pe nimeni la bord - am găsit apă de trei picioare şi jumătate în pompe - trapa de la prova şi trapa lazaretei erau deschise - caseta binoclului înăuntru - luminatorul cabinei era deschis şi ridicat - busola era distrusă în habitaclu. Toate efectele căpitanului erau părăsite - vreau să spun , hainele sale personale, mobilierul , etc.. Am găsit jurnalul de bord în cabina sa , pe birou."

CĂPITANUL *ÎNTOTDEAUNA* IA JURNALUL *CÂND* ABANDONEAZĂ VASUL. JURNALUL TREBUIE LUAT CHIAR DACĂ EL ESTE MORT. AU FOST ÎNGHEŢAŢI ŞI APOI "ŞTERPELIŢI".

„Părea că toate au fost lăsate în urmă în cabină , ca şi cum a plecat în grabă , dar totul era la locul său. Am observat o urmă în patul căpitanului , ca a unui copil care s-a întins acolo."

NU* UN COPIL , A FOST UN ALT "OMULEŢ" DIN ACEI *MU

GRAVITAŢIA ESTE UN MARE EFORT PENTRU EI , OBOSESC UŞOR ŞI TREBUIE SĂ SE ODIHNEASCĂ DES CÂND SUNT PE "TERRA."

EXCEPTÂND ATUNCI CÂND SUNT SUB APE.

Nouă zile mai târziu , la Gibraltar , Deveau amara vasul fantomă în port , cu ideea de a strânge banii din cei 1700 de barili de alcool de sub trapele acesteia. Dar soarta vasului ***Marie Celeste*** urma să fie mai complicată decât atât. Şeriful Tribunalului Amiralităţii Navale pune brigantina sub arest. Procurorul Regal , domnul *Frederick S. Flood ,* afirmă că echipajul nu putea să părăsească pur şi simplu un vas ce transporta o valoare de 80.000 de dolari în alcool , pentru a îşi risca gâturile plecând la întâmplare. Atunci , ce a făcut Deveau cu echipajul dispărut ?

Vasul ***Dei Gratia*** a fost şi el ancorat în port. Flood şi-a întors privirile bănuitoare către acesta. Era ferm hotărât să găsească dovezile unei crime. A intrat în cabinele de pe ***Marie Celeste*** iar ochii săi au încremenit când a descoperit o sabie italiană veche sub patul căpitanului. Flood examinează apoi şi puntea - găseşte urmele la care se aştepta ! Dr. J. Patron este chemat pentru a face un test chimic.

„Nu." , a spus Flood - „acestea nu sunt pete de sânge."

John Austin , scafandru şi inspector de nave , a examinat mai departe carena şi dedesubtul corăbiei. A ieşit la suprafaţă ud ca să raporteze că nu existau indicii care să arate că ar fi lovit vreun recif sau altceva asemănător , ce ar fi putut cauza echipajului teama că sunt prinşi la bord , şi astfel aceştia să abandoneze vasul.

Atunci , de ce a fost ***Marie Celeste*** abandonată ? S-a aflat apoi despre comandantul ei , Benjamin S. Briggs , căpitan. Era însoţit de alte nouă persoane , printre care erau şi soţia şi fiica lui , Sophie. Cu siguranţă Briggs , un marinar îmbătrânit pe mare , nu ar fi făcut ceva care să-i pună în pericol familia. Busola distrusă era un indiciu - dar nu mai era nici o altă dovadă a violenţei. Marinarii superstiţioşi prevesteau :

„Niciodată nu veţi găsi răspunsul. O putere neomenească a şters puntea corăbiei..." Tribunalul i-a batjocorit. Vase fantomă ! În secolul 19 !

Ei sparg busolele , temându-se că am putea folosi
***Mai mult decât o singură Bară Magnetică* , şi astfel**
vom putea zbura ca şi ei.

"Imaginea" unei busole Arată EXACT Ca o FARFURIE ZBURĂTOARE când e văzută de sus , Privind jos înspre largul mării. Busolele Vaselor plutesc în propriul lor Lichid din habitaclu.

Lipsa dovezilor punea acum instanţa în încurcătură , auzind şi cum ***Dei Gratia*** pretindea că a salvat corabia găsită. Între timp , pe măsură ce vestea enigmei fierbea în presa lumii , au ieşit la lumină fapte uimitoare în acest caz. Zvonurile vorbeau despre faptul că aceasta ar fi fost numai o continuare a ghinionului care a urmărit brigantina încă de la prima lansare , în Nova Scotia. Se spunea că oricine ar fi atins corabia , ar fi suferit nenorociri , pierderi financiare , sau mai rău. Povestea suna interesant.

Sub numele ***Amazon*** , în 1861 , o brigantină de 206 tone şi-a făcut călătoria sa de inaugurare sub comanda căpitanului Robert McLellan. Acesta s-a îmbolnăvit în timp ce naviga în Golful Fundy. La ţărm , câteva zile mai târziu , el a murit. John N. Parker , următorul căpitan al vasului , a avut prea puţin succes în călătoriile sale. Propietarii l-au înlocuit cu William Thompson. Imediat , brigantina a suferit un accident şi a fost serios avariată , la Cape Breton Island. Aceasta i-a ruinat pe propietari. Salvatorii au sechestrat nava. John Howard Beatty a cumpărat-o după care a pierdut-o repede , pentru ca mai apoi *Sackville* , *New Brunswick* , *Tribune* să raporteze că ***Amazon*** a fost strivit pe coasta Maine. A fost scoasă apoi la licitaţie ca o grămadă de resturi , la New York. Pe 12 Noiembrie 1868 , Richard W. Hains plătea suma de 1.750 de dolari pentru ea , şi tot el era cel care avea să o numească ***Marie Celeste***. Numai zece luni mai târziu Hains pierdea vasul din cauza datoriilor. James H. Winchester , noul propietar , dă vina pentru profiturile prea mici aduse de corabie , pe schimbarea succesivă a căpitanilor ; oricum , nu mai departe de mijlocul lui 1872 , o gravă nenorocire avea să i se întâmple şi lui. Şeriful din Boston l-a acuzat pe Winchester de proprietate prin înşelăciune. Brigantina ***Marie Celeste*** a devenit imediat obiect de cauţiune pentru suma de 2.600 de dolari.
Doborât de lovitură , era gata să renunţe la chinuita corabie , dar soarta , prin mijlocirea tribunalului , hotăreşte în favoarea sa. Odată cu reparaţiile ce au urmat , ghinionistul Benjamin S. Briggs îi reduce costurile lui Winchester adunând un echipaj interesat de vas. Iar soţia căpitanului , Sarah , scria în 7 Noiembrie 1872 , printre ultimile cuvinte ale scrisorii către mama acestuia , din Staten Island : „Benje crede că avem un echipaj destul de paşnic de data aceasta , dacă vor continua aşa cum au început. Nu pot să-ţi spun cât de isteţi sunt.”

Să-i fi transmis căpitanul Briggs vreo suspiciune asupra echipajului , soţiei sale ? O teorie despre ce s-ar fi întâmplat cu ***Marie Celeste*** , vas care transporta oameni şi marfă , teorie ce are o posibilă legătură cu acele cuvinte scrise de Sarah Briggs , vine de la un autor englez , Laurence J. Keating. În 1929 , cartea sa *The Great Marie Celeste Hoax* „dezgoleşte celebrul mister al mării cu adevărul crud”. Keating subliniază : „Doamna Briggs a fost principalul lucru iritant la bordul Marie Celeste ; problema ce apare în drumul celor mai multe călătorii ; apoi ea a murit şi a fost aruncată peste bord ; căpitanul Briggs dispare într-o noapte de pe corabie , se pare că este ucis , în vreme ce majoritatea celor din echipaj erau beţi. În sfârşit , ***Dei Gratia*** nu a găsit-o pe ***Marie Celeste*** , ci o brigantină numită ***Julia*** - şi întregul puzzle a fost rezultatul unei conspiraţii criminale între căpitanii Morehouse şi Briggs , un lucru care din nefericire l-a costat viaţa pe acesta din urmă !”
Mai mult decât oricare altă teorie făcută până în prezent , cea uluitoare elaborată de Keating a fost vehement respinsă. J. Franklin Briggs , un nepot al căpitanului pierdut , şi care acum trăieşte în New Bedford , Massachusetts , a petrecut mulţi ani încercând să contrazică afirmaţiile lui Keating precum şi alte declaraţii pe care el le consideră o defăimare a morţilor nevinovaţi. Într-o broşură difuzată privat , publicată pe 8 August 1944 , urmaşul supravieţuitor Briggs prezintă un rezumat al investigaţiilor sale voluminoase , în care sunt incluse interviuri cu H.S. Morehouse , fiul căpitanului vasului ***Dei Gratia*** , de asemenea un interviu cu Winchester Noyes , nepot al căpitanului Winchester , şi încă unul cu doamna Alice Melason , fiica lui Mate Oliver Deveau.

Totuşi , broşura nu rezolvă enigma. „Am putea crede - concluzionează J.F Briggs - că poate căpitanul a devenit îngrijorat brusc (probabil de vremea rea) de faptul că era tras prin surprindere de vântul ce sufla în velele mari , şi , pentru a opri înaintarea brigantinei , a ordonat îmbarcarea tuturor într-o iolă , părăsind temporar vasul , care ulterior s-a stabilizat într-un fel şi a navigat mai departe.”

Această perspectivă este cea mai simplă explicaţie. Dar o duzină de alte posibile soluţii au fost la fel de sincer avansate. Iată scrisoarea lui Proctor Flood scrisă către *London Board of Trade* , pe 22 sau pe 23 Ianuarie 1873 : „Teoria mea , sau ceea ce presupun , este că echipajul a pus mâna pe alcool , iar în furia beţiei ei şi-au ucis căpitanul , pe soţia şi copilul acestuia , apoi şi pe colegul său. După asta au avariat prova corăbiei cu intenţia de a da aparenţa că s-au lovit de stânci ... asta pentru a induce căpitanului oricărui vas care ar fi putut să o abordeze , ideea că nu merită să fie salvată ; iar asta au făcut-o cândva între 25 Noiembrie şi 5 Decembrie , şi au fugit apoi la bordul unui vas oarecare.”

Aceasta , o paralelă foarte apropiată de acuzaţiile autorului britanic Keating , a fost contrazisă de căpitanul Shufeldt , din U.S. Navy , care a examinat ***Marie Celeste*** : „Stricăciunile văzute la coastele corăbiei nu îmi par a se ridica la nimic mai mult decât la nivelul unor simple aşchii făcute prin îndoirea scândurilor. Nu puteau face rău navei şi nici nu era posibil să se facă astfel chiar dacă s-a intenţionat asta.”

În *Yachting* , din Februarie 1940 , Dr. Oliver W. Cobb , văr cu Sarah Briggs , scrie : „se putea să fi avut scurgeri , şi se puteau acumula gaze în cală” - datorită efectelor schimbărilor de temperatură în magazia de alcool. Astfel , căpitanul de pe ***Marie Celeste*** , temându-se de o explozie , şi-a debarcat echipajul. Cobb este de părere că Briggs a folosit o linie de fânghii pentru a ţine brigantina până când s-ar fi dovedit că se puteau întoarce la bord în siguranţă. „Probabil că un nou vânt nordic s-a înteţit şi a umflat velele mari - lăsând aceşti oameni într-o barcă deschisă , în ocean”.
Un marinar pe nume Lund , unul din cei trei care au navigat cu ***Marie Celeste*** în Gibraltar , susţinea că slabele „capete ale frânghiilor erau măcinate şi s-au dus”. Un al doilea marinar , Anderson , spunea că „a văzut frânghii care atârnau pe o parte”. În acelaşi timp şi Deveau a mărturisit : „Capetele fungilor principale erau rupte”. El nu a spus că s-au „dus”. A oferit oare atunci Dr. Cobb soluţia adevărată ?

Nu. Trapa Lazaretei şi Capacele Magaziei , ***ce acopereau*** **Bocaportul puteau să fie scoase şi întregul Vas putea fi Ventilat.**
Se face adesea asta , este o practică uzuală.

Câţiva cercetători au sugerat că brigantina a fost ameninţată de iceberguri şi , de aceea , echipajul temându-se de o ciocnire directă , şi-a luat zborul de pe vas , numai pentru a deveni victima unor alte iceberguri. Totuşi , unul dintre cei mai minuţioşi istorici ai aceste enigme este Charles Eddy Fay , care locuieşte acum în Lake Worth , Florida. El s-a dus direct la Departamentul Marinei , pentru a întreba dacă aceste iceberguri sunt un lucru comun în partea aceea a oceanului , de unde a fost ridicat vasul fantomă. Pe data de 7 Decembrie 1940 , Biroul Hidrografic i-a răspuns : „Referitor la posibilitatea ca un iceberg să fie găsit în această locaţie - aceasta este foarte improbabil , datorită derivei foarte mari prin comparaţie cu apa caldă de care are nevoie orice fel de gheaţă pentru a ajunge în vecinătate. Cu toate acestea , bucăţi mici de gheaţă au fost văzute în mod excepţional în sudul îndepărtat după cum urmează - până în 1934”.

Altă ipoteză încă şi mai populară este ca echipajul şi căpitanul Briggs să fi căzut pradă piraţilor nemiloşi. Şi pe această temă de altfel , Charles Eddy Fay a solicitat informaţii din partea guvernului. O scrisoare datată la 15 Ianuarie 1941 , vine de la *Arhivele Navale* : „...în ceea ce priveşte posibilitatea piraţilor - rapoartele nu dezvăluie ca vreo operaţiune de piraterie să fi avut loc atât de târziu precum în anul 1872 , între Azore şi coastele Portugaliei”.
Un potop de alte presupuneri ameţitoare au continuat să fie rostite cu privire la soarta căpitanului Briggs , a oamenilor săi şi a soţiei acestuia. Să fi fost J. L. Hornibrook cel mai aproape de fapte , în *Chamber's Journal* , din 17 Septembrie1904 ? „Dintr-odată o caracatiţă uriaşă se ridică din adâncuri învăluindu-l pe cârmaci. Strigătele acestuia au adus pe punte tot echipajul. Unul câte unul ei sunt cu toţii prinşi în strânsoarea braţelor ce se zvârcoleau şerpuind. Apoi , plin cu încărcătura vie , monstrul se scufundă încet în adâncuri , fără să lase nici o urmă a atacului său”.
Sau poate preferaţi istoria relatată de *Washington Post* , în 19 Decembrie 1931 , citând un articol publicat mai înainte în *London Daily Express* ? Un anume R.E. Greenbough a găsit un document într-o sticlă plutitoare , în care se spunea despre echipajul răpit de la bordul lui ***Marie Celeste*** de un vas al cărui nume nu era dezvăluit. Kathleen Woodward scrie în *New York Times Magazine* , apărut în data de 12 Octombrie 1924 : „Un om numit Triggs , un maistru marinar de pe Marie Celeste , omul căruia i se încredinţase încărcătura de către căpitanul Briggs , a spart seiful acestuia apoi i-a furat aurul şi a fugit , ajungând cu o poveste mincinoasă la Cadiz.

În *British Quarterly Review* , din Iulie 1931 , apare o poveste scrisă de Harold T. Wilkins. ***Dei Gratia*** , într-o misiune de eliminare a concurenţei , a aşteptat intenţionat brigantina ***Marie Celeste*** în mijlocul oceanului , a făcut într-un fel echipajul acesteia să urce la bordul ei , şi a sacrificat apoi toţi marinarii.
În *Nautical Magazine* , din Iulie 1922 , D.G. Ball încerca să spele odată pentru totdeauna paginile jurnalului - „întreaga poveste nu este decât un mit fără nici un fel de fapte fundamentate.” El îşi asigură cititorii că nu a existat niciodată o astfel de navă. Apoi regreta faptul că trebuie să divulge acest adevăr despre o controversă care îl fascinase.

Faptul că Marie Celeste a existat este dovedit de înregistrările care au urmat călătoriilor sale , după lansarea ei , înregistrări citate în 10 Martie 1873 de Tribunalul din Gibraltar ; şi de rapoartele Instanţei însăşi.

CARE EXISTĂ , ÎNCĂ.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Vaporii de alcool aproape au îmbătat Întregul Echipaj
Şi L-M AU FOST DEPĂŞIŢI ; oamenii beţi , în mod
natural nu sunt Paralizaţi Mental de "Îngheţ".
Ei pun stăpânire pe Trasee încă de la plecare
şi îi prind cu asprime. Unii au căzut pe punte dar
L-M AU OPRIT VASUL Marie-Celeste şi i-au luat pe toţi.

Căpitanul George W. Blatchford , din Wrentham , Massachusetts , a livrat în sfârşit încărcătura de alcool la Genova , apoi a navigat către Boston. „Când a ajuns” , relatează Winchester , propietarul ei , „o mulţime de oameni a venit să o vadă , dar de îndată ce au aflat istoria ei , s-au ferit să o atingă”. Aceia care credeau că o soartă rea urmărea corabia erau convinşi că această soartă va continua. Iată şi incidentele care au urmat.

Winchester a refuzat să parieze în continuare pe corabie. El a reuşit să scape de ea cu o pierdere de 8.000 de dolari. Următorul propietar , David Cartwright , potrivit publicaţiei *New York World* , numărul apărut în 24 Ianuarie1886 ... „A trimis-o la Montevideo cu o încărcătură de cherestea. A ajuns acolo fără încărcătura de pe punte , fără traverse şi vele. Apoi căpitanul a primit o licenţă pentru a transporta cai. Puţinii cai livraţi în viaţă au fost prea bolnavi pentru a mai valora ceva. Edgar M. Tuthill , care era comandantul ei , a obţinut o comandă pentru a aduce marfă de la Calcutta. Pe drumul către casă el se îmbolnăveşte şi moare în St. Helena , trei săptămâni mai târziu. Este trimisă mai departe în Africa. Pierde 10.000 de dolari.

Dar sfârşitul era aproape. Ultimul propietar al ***Marie Celeste*** , Wesley A. Grove , îl angajează pe căpitanul Gillman E. Parker şi alege o încărcătură variată cu destinaţia Port-au Prince , în Haiti. Expeditorii erau diverşi. Mai întâi , se încheie o asigurare de 25.000 de dolari - iar pe 3 Ianuarie 1885 beţivanul Parker uluieşte cârmaciul indicându-i un recif de corali vizibil în mod clar.
„Mă uit cu greu la ea , era solidă şi îşi făcea bine treaba”. Corabia a scrâşnit violent , iar căpitanul , rânjind a strigat toţi marinarii de sub punte pentru o ultimă şedinţă de băutură , după care au vâslit cu toţii înspre ţărm.
În Haiti cineva a vorbit. Conspiraţia a eşuat atunci când companiile de asigurări au dezgropat dovezi ce arătau mituirea expeditorilor. La procesul din Boston transportatorii îşi recunosc vinovăţia. Parker a scăpat de condamnare , aşa că judecătorul dispune un nou proces împotriva lui , sub acuzaţia de distrugere cu intenţie.
Poate că ultimul ecou malefic al destinului ***Marie Celeste*** a intervenit pentru a înşela justiţia. În timp de trei luni de la aceste întâmplări , Parker a murit. Şase luni mai târziu secundul său era mort. Toate firmele care au conspirat la acea vreme şi au adus sfârşitul corăbiei , au dat faliment , iar unul dintre membrii acestora s-a sinucis.

Astfel , jurnalul de bord al celui mai nefast velier din istorie a fost închis pentru totdeauna.

Există câteva fapte pe care trebuie să le accentuăm. În primul rând , greementul superior al vasului a fost uşor avariat , ca şi când un accident sau o activitate neobişnuită a avut loc acolo. Apoi , busola era deteriorată. În afară de acestea nu a existat nici o notă de dezordine sau de o eventuală luptă. Viaţa a fost îndepărtată de pe vas instantaneu , aparent cu întreruperea tuturor activităţilor de rutină şi fără nici o pregătire ; jurnalul de călătorie pe masă , hainele în ordine , pânzele ridicate , cambuza era netulburată - dar fără nici o înregistrare în jurnal sau oriunde altundeva !

A încerca să găsim motive pentru ca locuitorii spaţiali să răpească echipajele de pe vase - ca să nu menţionăm indivizi izolaţi la care vom reveni peste câteva clipe - este ceva de pe tărâmul speculaţiilor. Pe de altă parte , purtăm în minte cele două posibilităţi ale noastre , referitoare la originea invenţiilor spaţiale , fie că prietenii noştri cosmici ar vrea să ştie ce s-a întâmplat cu noi de când au plecat , fie că ar vrea să ştie ce s-a întâmplat cu noi de când ne-au aşezat aici. Din nou , există întotdeauna posibilitatea ca mările deschise să ofere un loc pentru capturi lesnicioase.

Ar trebui să fie , Marea este
casa Naturală a Micilor ticăloşi.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Micii prostuţi vin la bord noaptea şi hoinăresc pe punţi , şi Sperie Echipajele fără ca nici un om din să întâlnească pe vreunul , deşi *mereu spun asta* , atunci doar renunţă la băutură.

În orice caz , transportarea selectivă necesită inteligenţă. O forţă acţionând din cer şi fiind controlată inteligent ar putea face nişte lucruri foarte încurcate.

Iată aici un alt mister al mărilor , aşa cum este semnalat în *Fate Magazine* în , Iunie 1954 :

> SOS , SOS - a sunat apelul de ajutor trimis de vasul olandez ***S.S.Ourang Medan*** , iar posturile de ascultare olandeze şi cele britanice au localizat nava ca trecând prin strâmtoarea Malacca. Era pe la începutul lui Februarie 1948 , apele erau calme , vremea limpede.

SOS , SOS...s-a auzit din nou apelul frenetic. După o tăcere scurtă - „ ... toţi ofiţerii , inclusiv căpitanul sunt morţi , întinşi în camera hărţilor , şi pe punte ... probabil tot echipajul este mort ...”

A urmat o serie de puncte şi linii indescifrabile şi apoi s-a recepţionat destul de clar : „Mor şi eu.” Iar după asta , numai o linişte sinistră.

Navele salvatoare din Sumatra olandeză şi Malaya britanică s-au grăbit către locaţia indicată , unde se afla vasul în pericol. L-au găsit abia la cincizeci de mile depărtare de poziţia dată. Ambarcaţiunile au încadrat nava pe laterale , pentru a se face investigaţii.

"MEDAN" *a fost MUTAT*. UNDELE RADIO DIRECŢIONALE de CĂUTARE SUNT PREA EXACTE IAR VASELE PREA LENTE PENTRU A SE MIŞCA ATÂT DE DEPARTE ÎN *AŞA DE PUŢIN TIMP*. (*subliniere Italică făcută de dl. A)*

Când navele de salvare au ajuns să atingă abordajul lui ***Ourang Medan*** *,* au găsit o privelişte stranie. Nu mai era nici o fiinţă în viaţă pe vas. Căpitanul zăcea mort , întins jos pe punte. Trupurile altor ofiţeri erau împrăştiate prin cabina timonei , în camera hărţilor şi în camera de gardă. Loialul transmisionist era prăbuşit într-un scaun din cămăruţa radio , cu mâna prinsă încă bine de tasta de emisie. Trupurile nefericiţilor oameni ai echipajului se întindeau peste tot : în camerele lor , pe coridoare şi punţi. Şi pe toate feţele morţilor erau întipărite priviri ce arătau o groază convulsivă. Precum s-a consemnat şi de raportul făcut de *Proceedings of the Merchant Marine Council* : „ figurile lor încremenite erau întoarse către soare , aveau gurile larg deschise şi ochii holbaţi ...” Toţi erau morţi ! Chiar şi câinele vasului , un mic terrier , era fără viaţă , cu dinţii dezgoliţi de furie sau de agonie.

Navigator încercând să Traseze Deplasarea vasului ?

Dar într-un mod ciudat nu erau semne de răni sau alte leziuni pe nici unul din cadavre.

AXISFIERE ? BLOCAJUL "ÎNGHEŢĂRII" aduce starea de Transă. Asupra acestora Trebuie să fi fost un "BLOCAJ"- DE CONGELARE ca să-i ucidă pe toţi. Altfel , "transmisionistul" nu ar fi fost lovit atât de tare.

După o scurtă consultare salvatorii hotăresc să ataşeze o linie de remorcare pe vasul ghinionist şi să îl ducă în port. Dar , chiar în acel moment , fumul şi flăcările izbucnesc din cala cu numărul 4.Focul s-a răspândit imediat , şi a devenit atât de arzător încât era imposibil de stăpânit.

Telepatic , Eh ?

Echipajul de abordaj a abandonat în mare grabă vasul condamnat şi s-au întors cu toţii la siguranţa propriilor nave. Câteva clipe mai târziu avea loc o explozie teribilă la bordul lui ***Ourang Medan*** şi nava părea că va sări în aer. Apoi s-a lăsat pe spate şi a început să alunece în linişte sub ape. Din acea zi şi până astăzi , nimeni nu a reuşit vreodată să determine ce i s-a întâmplat acestui vas nefericit , sau ofiţerilor şi echipajului. Soarta lui ***S.S. Ourang Medan*** este o altă enigmă nedezlegată a mărilor.

Mai mult de Lucru de la "Omuleţii" din Mu
şi a navelor de forţă ale acestora.

Transmisionişti sunt mai puţin afectaţi de "Îngheţ"
când sunt *în* Cabinele lor *cu* emiţătorul pornit.
Rezistenţa Electrică.

Punctele importante : moartea subită (ori dispariţia) persoanelor (sau a tot ce este viu) , într-un punct singuratic şi izolat al mării. Fără ca aceasta să poată fi atribuită nici unui motiv. Un incendiu brusc şi inexplicabil , cu scopul evident de a „distruge dovezile” , un foc atât de brusc şi de violent , răspândit parcă pentru a sfida acţiunea unor bărbaţi de altfel puternici , antrenaţi şi pregătiţi pentru situaţiile de urgenţă.

Unii meteorologi şi astronomi au sugerat din când în când că navele şi avioanele care au dispărut pe mare ar fi fost lovite de meteori. Mulţi scriitori şi-au exprimat sentimentul că este ceva inexplicabil în aceste dispariţii fără urmă şi nu avem nici un caz dovedit despre un aparat de zbor care să fi fost lovit de un meteor , în timp ce zbura deasupra uscatului. De fapt sunt puţine cazuri , dacă sunt - în care să fie lovite direct de meteori automobile sau camioane , trenuri , căruţe , sănii , şlepuri , barje de cărbune , sau clădiri ; şi , având în vedere numărul milioanelor acestora , şi prezenţa lor în peisaj , ar părea că întindem şi denaturăm cam prea mult coincidenţa atunci când învinovăţim meteorii întâmplători pentru trimiterea avioanelor şi a navelor maritime în uitare. Mai ales că nu rămân urme , şi mai cu seamă în zilele noastre , când avem o supraveghere radio constantă , incidentele au loc fără avertisment şi fără apeluri radio din partea victimelor. Vă puteţi imagina o navă care lovită de un meteor suficient de mare încât să o poată scufunda , coboară în abis cu totul , fără a lăsa resturi împrăştiate la suprafaţă ?

Ca marinar , trebuie să spun , imposibil pentru un Meteor.

SĂ PRESUPUNEM CĂ OAMENII DE PE "MEDAN" CA TOŢI CEILALŢI , PILOŢI DE AERONAVE , AUTOMOBILE , VASE , ETC. , AU VĂZUT „SOARELE ÎNNEGRIT” în Miezul Zilei ca la "ÎNGHEŢUL *PROFUND* ." *ACESTA* A FOST UN ATAC PENTRU MOTIVE CARE MĂ ÎNGROZESC , DACĂ A FOST FĂCUT DE OAMENII S-M , CUM PARE PROBABIL AICI DIN DESCRIERE.

New York Times , din 21 Iunie 1921 , punea în discuţie dispariţia a trei nave ale Statelor Unite , cu o astfel de lipsă a informaţiilor încât era sugerată pirateria. Mai multe departamente ale guvernului S.U.A anchetau incidentul. În Februarie , ***Carol Deering*** *,* un vas cu cinci catarge , plutea spre ţărmul coastei din North Carolina , în împrejurări izbitor de asemănătoare cu cele în care a fost găsită ***Marie Celeste***. Echipajul părea că dispăruse chiar în timp ce se servea masa. Au fost găsite mai târziu câteva sticle ce conţineau mesaje , unul pretinzând că era scris de către căpitan iar celălalt de secund , dar ambele erau contradictorii şi implauzibile. Numărul din *Times* apărut pe 22 Iunie 1921 comenta despre „Mai Multe Nave Adăugate pe Lista Misterelor” , iar pe 24 Iunie se menţiona despre o duzină de dispariţii fără urmă.

Pentru ceva modern vom cita din *Washington D.C.Times-Herald* , din 11 Februarie 1953 :

„Colombo , Ceylon , 10 Februarie **1953** : O navă cu motor , uşor avariată , al cărei echipaj de cinci oameni a dispărut misterios pe mare , a fost remorcată azi în Colombo , deşi ea transporta încă multe alimente , apă precum şi combustibil.”

ALTCEVA TREBUIE SĂ FI FOST LIPSĂ.

O masă era pregătită în cambuză , gata pentru a fi servită. În ciuda unui catarg rupt , ***Holchu*** mergea bine pe ape , ducând o încărcătură de orez. Vasul călătorea de în mod normal între insulele Andaman şi Nicobar , în apropierea rutei ce făcea legătura dintre Colombo şi Singapore.

Nu era nici un indiciu care să spună ceva despre soarta echipajului asiatic de cinci oameni , de care se ştia că fusese la bord. Văzut cu trei zile mai înainte , la două sute de mile către sud de Nicobar Islands , vasul abandonat a fost abordat de oamenii echipajului cargobotului britanic ***Ranee****.* Nava britanică transporta 7.450 de tone de orez din China comunistă către Ceylon - un prim transport care făcea parte dintr-o nouă înţelegere comercială.

Observaţi din nou tiparul în acest caz modern. Cheia este catargul rupt. Acesta era un vas motorizat şi nu avea la bord (se presupune) nici o velă , sau în orice caz nu era dependent de vele. Avaria care apare în partea din aer a navei este o trăsătură comună a evenimentelor acestea , şi într-un anume fel ne indică o activitate ce are loc deasupra navei , sau cel puţin deasupra punţilor.

O altă navă de antrenament britanică , ***Atlanta*** , a ridicat ancora la începutul anului 1880 urmând să navigheze în Bermude , cu 250 de cadeţi şi marinari la bord , după care nu s-a mai auzit nimic de ea. Două lucruri mă intrigă : anul 1880 , un an al misterelor inexplicabile ; şi zona Bermude - Caraibe unde sunt multe dispariţii enigmatice.

Nava daneză de antrenament ***Kobenhoven*** , pleacă de la Montevideo pe 14 Decembrie 1928 , cu cincizeci de cadeţi şi marinari la bord ... şi dispare. Era o privelişte frumoasă , era complet echipată şi radia de forţă şi fiabilitate - am văzut-o şi am fotografiat-o în portul Funchal , la Madeira , în Noiembrie 1927 , pe când eram la bordul lui ***S.S. Windsor Castle*** , pe ruta de la Southampton către Capetown. Ce s-a întâmplat ?

Pot sugera că există , se pare , o tendinţă de selectivitate către vasele ce navighează cu vele ? Şi nu trebuie trecut cu vederea nici faptul că această navă puternică dispare în era telecomunicaţiilor radio. Ca şi în cazul mai multor aeronave , unde operatorii radio sunt constant la datorie , vasul acesta nu numai că a dispărut fără urmă , dar a întâlnit o soartă atât de fulgerătoare încât i-a fost imposibil să ceară ajutor prin radio , ori să anunţe dezastrul iminent.

Nu ştiu nimic despre *Kobenhoven* , Poate au văzut
Nava-Casă în Apă , pregătindu-se de ascensiune ;
şi nu se putea permite ca atât de mulţi ochi instruiţi
să vorbească despre Ce au văzut. Deci , ei sunt pe
Marea Arcă , acum ? Totuşi eu simt că *Kobenhoven*
încă mai există , *Intact*. Marinarii vaselor cu pânze
sunt luptători duri şi dovedesc condiţie fizică pentru L-M.
Mai târziu când se liniştesc , ei sunt buni însoţitori. Devin
***Navigatori Spaţiali buni*. Adâncul spaţiului nu este pentru**
orice Om , numai câţiva dintre ei pot suporta o perioadă Lungă.
Majoritatea dintre Oamenii aceştia *sunt* Marinari ,
Obişnuiţi cu Lungi şi foarte lungi Călătorii.

Pe 3 Octombrie 1902 , corabia germană ***Freya*** , a fost evacuată din Manzanillo , pe coasta de vest din Mexico (din cauza unei presupuse epidemii tropicale , dacă aţi văzut vreodată una) şi călătorea la Punta Arenas (vezi revista *Nature* , din 25 Aprilie 1907). Pe 20 Octombrie , ea a fost găsită pe mare aproape fără catarge , culcată pe o parte şi fără nici un om la bord. Ancora , încă mai era atârnată la prova , fără să fie ridicată pe deplin , un bun indiciu despre faptul că a fost lovită de calamitate la scurt timp după ce a părăsit portul. Data arătată de calendarul de perete , din cabina căpitanului , era de 4 Octombrie. Rapoartele meteorologice arătau că în acea perioadă au fost numai vânturi uşoare , dar după 5 Iulie a avut loc un cutremur de pământ în Mexico. Nu pare probabil ca acest cutremur să fi putut provoca un val mareic suficient pentru a răsturna şi avaria acest vas , fără a face unele pagube demne de remarcat şi ţărmurilor din apropiere. Observaţi că nava avea catargele rupte - nu este tipul de avarie la care să ne aşteptăm după un val seismic.

La câteva săptămâni după dispariţia echipajului de pe ***Freya*** , o altă întâmplare ciudată de pe mare ne era iarăşi semnalată. Potrivit jurnalului de bord de pe vasul ***S.S. Fort Salisbury*** , ofiţerul secund al acesteia , domnul A. H. Raymer , pe când se aflau la o Latitudine 50º 31' şi Longitudine 4º 42' Vest (locul se găseşte la câteva sute de mile de Coasta Ecuatorială Franceză , în Atlanticul de Sud) , a fost chemat de observatorul care era la veghe , la ora 3:05 AM , şi care i-a raportat că se vedea pe apele din faţa lor un obiect uriaş , întunecat , care avea lumini. Au fost observate două lumini , şi de pe vas se părea că era un obiect cu o lungime aproximativă de 500 - 600 de picioare , care se scufunda lent. Un mecanism de un fel anume , spuneau observatorii , producea o tulburare în apă. Era menţionată fosforescenţa , dar aceasta părea slabă în comparaţie cu cele două lumini bine definite.

Căpitanul a fost intervievat şi a spus : „Pot spune doar că domnul Raymer vorbeşte foarte serios despre subiect şi că , împreună cu omul de la veghe şi cârmaciul , am văzut ceva în apă , ceva cu un aspect uriaş , cum am clarificat.”

NAVA-CASĂ în timp ce lua suficient balast
pentru a merge către „Lanţul Atlantic” : oraşele.

Urmează acum o poveste care pare a fi lipsită de şansele unei erori sau farse. Acesta este acel gen de lucruri care pot fi confirmate şi s-a întâmplat în câmp deschis , printre un grup de oameni realişti şi pragmatici , cunoscuţi pentru gândirea lor limpede şi felul simplu de a vorbi. Veţi observa cât de tipică este întâmplarea , ca şi amănuntele ei.

În jurul ore şapte AM , într-o dimineaţă însorită a anului 1850 , oamenii care locuiau în vecinătatea plajei Easton's Beach , lângă Newport , şi-au frecat ochii fără a le veni să creadă ceea ce vedeau. Ei au văzut un vas mare cu pânze , care se îndrepta spre ţărm şi spre dezastru. La început au crezut că era doar o iluzie optică , dar pe măsură ce vasul venea tot mai aproape , se auzeau bătăile vântului ce înaripau velele , ca pe un şal mişcat de briza mării. Au strigat : „Este ***Seabird*** ?” Au încercat toţi cu frenezie să-i facă semne cu mâna , pentru a o abate de la cursul către ţărm. Dar corabia continua (sic) să vină.

Apoi , miraculos , ca şi când era ridicată de mâini uriaşe , nava se opri maiestuos la ţărm fără să fie avariată.

Privitorii , cei mai mulţi dintre ei pescari cu frică de Dumnezeu , şi-au făcut cruce , şi la fel ca într-o procesiune funerală s-au îndreptat către corabie , cu inimile pline de teamă , cu gândul la ce ar putea să vadă cu ochii lor. Dar singurul lucru pe care l-au întâlnit când au urcat la bord , a fost o corcitură prietenoasă care a dat din coadă de cum a ieşit din umbra vasului , şi i-a urmat apoi jos pe chei.

Câţiva oameni au început să-l caute pe căpitanul John Durham şi echipajul său dar nu au găsit nici o urmă de-a lor. O privire nedumerită a acoperit feţele acelora care cercetau vasul , atunci când s-au înghesuit în mica bucătărie şi au găsit cafeaua ce fierbea pe o plită , şi un mic dejun minuţios întins pe masă. Au mai găsit de altfel şi cabinele echipajului mirosind puternic a fum de tutun , dar fără nici un indiciu despre unde ar putea fi acei oameni.

Ar fi trebuit să fie vărsată.

Căpitanul Durham era un englez aspru , care nu se temea nici de Diavolul însuşi , şi era un marinar excelent. Cursul navei era trasat cu grijă iar instrumentele de navigaţie erau toate în ordine. Jurnalul de bord era deschis , cu ultima notă scrisă îngrijit : „Reciful Brenton , reperat.” Reciful Brenton , un lanţ de stânci în largul mării , se afla la numai două mile de Newport - acolo unde vasul comercial de 300 de tone era programat să ancoreze. ***Seabird*** fusese într-o călătorie de patru luni şi tocmai se întorcea din Honduras. ***Seabird*** a rămas aruncată pe plaja de nisip , obiectul a multor ochi curioşi. Au apărut multe speculaţii despre cum , unde , când şi de ce au dispărut căpitanul şi echipajul acestuia - atât de aproape de casă - fără a lăsa un indiciu palpabil.

Echipajul unei bărci de pescuit , revenind la ţărm cu două ore mai devreme , cu o captură , a raportat că l-au salutat pe căpitanul Durham de la distanţă , şi spuneau că acesta le-a răspuns la salut. Au mai confirmat că ***Seabird*** se afla pe cursul către Newport.

Un pescar a speculat că un monstru marin ar fi ajuns la bordul vasului şi ar fi înghiţit întregul echipaj. Prietenii erau de aceeaşi părere , pentru că mai fuseseră semnalate chiar de către marinari respectaţi apariţii ale unor creaturi marine bizare , mai mari decât balenele.

NAVE-ALIMENTARE ori NAVE-CASĂ

O investigaţie aprofundată , făcută de un Comitet de Anchetă , nu a reuşit să aducă lumină asupra misterului. Comitetul a raportat ceea ce concluzionase soţiei căpitanului , o femeie ce se exprima în puţine cuvinte. Ea s-a uitat în sus , a luat Biblia şi a citit , apoi cu o privire resemnată a spus : „Aceasta este voia Domnului."

Cala vasului a fost descărcată. Lemnul tropical de esenţă tare , conifere , sacii de cafea şi ceva lemn pentru pigmenţi , au fost transportate către portul unde trebuiau să ajungă. Apoi s-a încercat aşezarea navei pe linia de plutire , dar ***Seabird*** era îngropată adânc în nisip.

A fost *împinsă adânc* în Nisip. *(Subliniere Italică făcută de dl. A)*

Curând după aceea , un vânt de noapte s-a transformat într-o furtună violentă. Vântul şuiera gâtuind Rhode Island , şi ridicând valurile mării. La rândul ei , marea arunca valuri cât muntele către ***Seabird*** , ridicând-o din patul ei de nisip şi clătinându-i înţepeneala.

În liniştea zilei care a urmat , pe când marea devenise din nou blândă , pescarii ce trăiau în acel sat liniştit de lângă plaja Easton , s-au trezit devreme pentru a vedea ce pagube le făcuse furtuna. Ei se aşteptau să o găsească pe ***Seabird*** sfărâmată în bucăţi şi să vadă resturile ei măturând ţărmul.

În loc de asta , vasul dispăruse. Ca şi ghinionistul ei căpitan şi nefericitul echipaj , nava se evaporase fără nici o urmă , nu s-a mai auzit de ea şi nu a mai fost văzută niciodată ! (*Fate* , Aprilie 1953)

Există într-adevăr cel puţin două evenimente importante în această istorie. Dispariţia acestui echipaj poate fi considerată un eveniment , ori , cu siguranţă poate fi o etapă distinctă a unui eveniment. Apoi dispariţia finală a vasului este un alt eveniment , şi poate eşuarea iniţială a acestuia pe plajă , fără nici un fel avarii , este ceva ce trebuie avut în atenţie.

Echipajul trebuie să fi abandonat nava - ori au dispărut - în vreme ce priveau uscatul. De fapt , acei oameni îşi puteau vedea casa şi foarte probabil bărcile de pescuit din zonă. Nu era nici o furtună care să complice lucrurile. Nu a ajuns nici o barcă sau vreo epavă pe ţărm , în ciuda apropierii acestora de uscat. Ar fi fost interesant să ştim dacă au existat avarii ale catargelor sau tachelajului.

Pare evident că vasul era suficient de aproape de port , astfel încât ultima modificare şi cea din urmă alterare a cursului să fi fost făcută înainte ca echipajul să dispară , iar acest fapt ne îndreptăţeşte să plasăm o limită maximă a distanţei faţă de ţărm , de la care s-ar fi putut întâmpla evenimentul. Nava a fost apelată şi confirmată cu două ore mai înainte , încă o verificare a distanţei , precum şi a timpului.

Avem odată dispariţia fără urmă a echipajului ; pe de altă parte , nava eşuată dispare ,de asemenea. Cele două dispariţii , succedate rapid , creează o improbabilitate de un ordin mare. Pentru a ne urmări ţinta noastră actuală , nu putem trece cu vederea dispariţia vasului - pentru că resturi ale epavei ar fi trebuit să fi fost văzute undeva ; dar nu s-a raportat nimic asemănător , deşi furtuna a fost suficient de violentă pentru a face o comunitate cu experienţă maritimă să se aştepte să găsească nava complet dezmembrată.

Experienţa ne-a învăţat că echipamentul , hainele ,
proviziile şi atmosfera liniştitoare pe o Navă ,
sunt mult mai Preferabile PENTRU un echipaj decât
"Îngheţarea" echipajului , cu nimic altceva decât teama
care să le ghideze acţiunile , după ce sunt "dezgheţaţi."
Fireşte , dacă nu este Nimeni telepatic la bord ,
sunt unele dificultăţi ; nu se poate simţi prietenia.

Echipajul a dispărut brusc , deodată , complet neaşteptat , în lumina zilei şi având portul de acasă în faţa ochilor , pe o vreme bună , şi părăsind câinele. Un marinar care părăseşte un vas , pe nepregătite sau premeditat , fără grabă , nu ar abandona mascota vasului , ori animalul său de companie !

Acum haideţi să privim înregistrările întâmplării puţin mai de aproape. Mai întâi echipajul. Începeţi să vedeţi un tipar ? Dispariţia completă şi bruscă , fără a mai avea timpul să lase orice fel de însemnare , de pe un vas aflat în cursă , şi pe o vreme liniştită. Avem un grad foarte înalt de selectivitate - atât de înalt încât se cere să luăm în considerare intenţionalitatea , scopul. O abilitate a separării , ce se află dincolo de posibilitatea forţelor naturale într-un caz , şi cu atât mai puţin poate fi parte din aceste forţe într-o lungă succesiune de evenimente. O dispariţie aproape imposibil de explicat , cu excepţia acelor posibilităţi descrise mai sus.

Dar în cazul acesta , dispariţia echipajului nu este decât o etapă , iar apoi urmează dovezile aplicării continue a inteligenţei. Ca şi când forţa - care a răpit echipajul - ar fi avut şi ceva compasiune pentru propietarii acelei încărcături , nefericitul vas a fost adus cu grijă la ţărm , apoi îngropat cu blândeţe pe nisipul plajei „miraculos , ca şi când era ridicat de mâini uriaşe”. Ce descriere mai bună se poate face unei nave supusă levitaţiei de către o forţă operată inteligent , precum apare mai sus ?

Dar chiar şi aceasta încă nu este destul. Nava s-a odihnit liniştită aşteptând întinsă pe plajă până ce încărcătura (neatinsă) a fost descărcată. Apoi - a dispărut. Da , ştim că a fost o furtună , una mare. Şi da , ştim că furtunile strică lucruri. Dar furtuna asta , cu toată delicateţea unui ceasornicar , a înlăturat tot ce făcea parte dintr-o navă mare - coca , traversele , trapele magaziilor , puntea din spate , dunajul şi bărcile vasului - totul. Nava a fost luată de pe plaja unde salvatori experimentaţi nu ar fi putut face nimic pentru ea , a fost luată în întregime , brusc , în cele din urmă - dispărând fără urmă.

Suntem pentru a păstra la nesfârşit atribuirea acestui înalt grad de selectivitate şi abilitate unor biete furtuni şi vârtejuri neştiutoare ?

În dispariţiile acestea avem cu siguranţă o sugestie , oricât de slabă , a levitaţiei ... ceva ce operează de deasupra , cu o putere mare şi hotărâtoare , şi cu o bruscheţe în acţiune. Orice ar putea fi , pare să favorizeze locurile izolate şi vasele.
Este fără îndoială un element al vechiului nostru prieten : selectivitatea , şi probabil separarea. Avem de asemenea şi sugestia cruzimii - o cruzime selectivă. Avem ceva asemănător cu o eschivare sau cu anumite secrete. Toate acestea sunt atribute ale inteligenţei.

O poveste relatată de C.F. Talman , în ***Realm of the Air*** - despre un vas ce era aşteptat să sosească în New York , în zilele din perioada colonială. Într-o după-amiază de Duminică , după o furtună violentă , nava plutea în aer , fiecare scândură fiind atât de clar vizibilă încât nu a existat nici un dubiu asupra identităţii imaginii pictate în cer. Aceea a fost ultima dată când a fost văzută. Domnul Talman crede că a fost un miraj , şi că probabil vasul a apărut într-un moment de calm al furtunii apoi s-a scufundat înainte să ajungă în port.

Aer **prea limpede , fără Praf şi altele ca acestea.** ***După*** **Furtuna**
pe Mare , Norii Arată convoaie Întregi de vase Venind.
Se văd deasupra Orizontului , ***Nu în*** **aer.**
MAI ALES CU UN AER ATÂT DE LIMPEDE.

Nu suntem nicidecum în poziţia de a contrazice un titrat meteorolog. S-ar putea să fi fost un miraj. Se putea întâmpla ; dar haideţi să privim mai de aproape.
Mai înainte de toate , dacă vasul a fost văzut aşa de limpede , ar fi fost posibil pentru oamenii care se aflau pe ţărm să observe dacă el era în pericol. Nu s-a vorbit nimic despre aceasta. Nu s-a semnalat o epavă , deşi s-a recunoscut că vasul se afla în apropierea ţărmului - iar noi suntem familiarizaţi şi cu o astfel de caracteristică. O dispariţie în apropierea portului , fără nici o urmă - şi aceasta este o poveste care se repetă de-a lungul coastelor Atlanticului.
Nu se spune nimic despre o imagine răsturnată , lucru ce este o caracteristică obişnuită a mirajelor. Iar dacă era atât de aproape încât să poată fi recunoscută fiecare scândură , asta nu ar însemna că a fost destul de aproape de efectul unui miraj ? Şi , încă odată , mirajele sunt în mod obişnuit semnalate imediat după o furtună ? Nu sunt ele mai probabile atunci când vremea este stabilă , când stratificarea atmosferei deasupra apei şi uscatului sunt posibile ?
Ne aflăm în întregime pe tărâmul posibilului , atunci când spunem că vasul a fost văzut în timp ce era într-o stare de levitaţie !

Au încercat asta cu XXXXX[1] şi pe XXXXXXXXXXXXXX[1]
iar el [1]XXXXXXX[1] era destul de beat să doarmă fără să fie afectat
de "Îngheţ" şi asta l-a făcut să afle că nu există ***termeni siguri.***
Ne-au adus jos şi ***Apoi*** **au dezgheţat echipajul care nici**
până în ziua de azi Nu Îşi aminteşte de asta. NU ÎŞI POT AMINTI.
(Dl. M. era Secund , pe vasul "Hatteras" în 1943) *[1] Haşurat de Jemi

Poate că au detectat Activitatea de "CÂMP" venind de la NAVY
D-E - CARE ERAU APROAPE (MAI ÎNAINTE) SĂ TESTEZE
UN „aparat” EXPERIMENTAL DE ***INVIZIBILITATE.***

Teleportare sau Răpire ?

Ca un simplu divertisment , prea puţin în comparaţie cu intriga nenumăratelor rapoarte verificate , ce semnalează deplasări bizare şi instantanee ale unor persoane dintr-un loc în altul - pe distanţe de multe , multe mile.

Dar , pentru ca aceasta să folosească scopurilor noastre , va trebui să privim din nou selectivitatea şi ,dacă este posibil , o anumită indicaţie asupra motivelor. Poate că ar trebui să punem acest fenomen pe seama capriciilor locuitorilor spaţiali. Pe de altă parte , ar putea fi implicate aici elemente ale unor erori. Se poate ca , din anumite motive inexplicabile , O.Z.N-urile aleg să răpească sau să captureze şi apoi descoperă , deodată , că alegerea lor nu a fost una chiar înţeleaptă. Aceasta deducem din ceea ce am descoperit deja , referitor la viteza deplasărilor precum şi la zonele vaste ce pot fi acoperite. Nu este deloc improbabil ca o „ridicare” să fie făcută , se descoperă greşeala , iar răpirea se anulează - dar între timp acel O.Z.N a călătorit o distanţă foarte mare , şi nu realizează că de fapt nu pune jos obiectul (sau persoana) într-un loc apropiat de cel al răpirii ! Dar dacă ei sunt atât de inteligenţi atunci ar trebui să ştie că nu au pus jos obiectul , sau persoana „ridicată” , în acelaşi loc. Poate că ştiu - dar de ce le-ar păsa de asta ?

O persoană infestată cu Malarie , NU este De Dorit
pentru L-M. Este o boală care îi înfricoşează de moarte.
Omul Acesta *Poate* Avea asta şi din acest motiv
a fost Lăsat să plece. Cine poate şti ?

Ţineţi în minte aceste gânduri în timp ce vom analiza primul nostru caz de teleportare.

În dimineaţa zilei de 25 Octombrie 1593 , relatează Don Luis Gonzales Obregon , din Las Calles de Mexico , un soldat a apărut brusc în *Plaza Mayor* din Mexico City ; un soldat îmbrăcat într-o uniformă a regimentului care în acel moment păzea zidurile cetăţii *Manilla* , în Philippine Islands.

Odată cu apariţia stranie a soldatului a început să umble zvonul că Excelenţa Sa , Dl. Gomez Peres Dasmartinas , Guvernator al Philippinelor , a murit. Un zvon exagerat , fireşte ! Dar un zvon care s-a răspândit prin oraş ca focul.

Nedumerite de misterul prin care soldatul ar fi putut călători peste nouă mii de mile fără ca el să îşi murdărească uniforma , autorităţile au găsit necesar să-l închidă ca fiind un dezertor al regimentului din Philippine. Săptămânile treceau în vreme ce soldatul zăcea în închisoare ; multe lungi şi greoaie săptămâni ce erau necesare atunci călătoriei vaselor cu pânze , pentru a naviga de la Philippine către Acapulco , iar mai apoi pentru ca un mesager să traverseze crestele munţilor ca să ajungă în valea din Mexico.

Deodată , Mexico City a fost cutremurat de ştiri. Excelenţa Sa , Guvernatorul Philippinelor , era mort , ucis de un echipaj chinez răzvrătit la Punta de Azufre , la scurtă vreme după ce el îşi părăsise casa de pe insulă pentru a merge într-o expediţie militară , împotriva insulelor Moluccas ! Mai mult decât atât , el a fost ucis în aceeaşi zi când soldatul din Philippine apăruse în *Plaza Mayor* , din Mexico City.

Sfântul Tribunal al Inchiziţiei a pus soldatul sub acuzare. Acesta , nu a putut spune cum a de a fost transportat din Manila până în Mexico.

A spus numai că asta s-a întâmplat „într-un timp mai scurt decât i-ar lua unui cocoş să cânte”. Nu putea să spună nici cum de a ajuns în Mexico City odată cu zvonurile despre moartea Guvernatorului, chiar mai înainte ca lucrul acesta să fie ştiut în Manila.

Momentul bătăliei , = fiecare inch al drumului.

La porunca Sfântului Tribunal , soldatul a fost înapoiat în Philippine , pentru o cercetare amănunţită asupra misterioasei probleme. Mărturii incontestabile au fost înaintate sub jurământ , atestând că acel soldat era la datorie în noaptea de 24 Octombrie , în Island City. La fel de bine cum se putea dovedi dincolo de orice îndoială că , în dimineaţa următoare , el era arestat în *Plaza* din Mexico City , la mai mult de nouă mii de mile distanţă.

"Îngheţat" ori Semi-Îngheţat , nu a conştientizat timpul.

O legendă ? Nu şi potrivit documentelor înregistrate de cronicarii Ordinului *San Augustin* şi a acelora din Ordinul *Santo Domingo*. Nu şi potrivit Dr. Antonio de Morga , Înalt Judecător al Curţii Criminale de la *Royal Audiencia* din Noua Spanie , care menţionează cazul în *Întâmplări din Insulele Philippine*.

Acest caz al soldatului rătăcitor este unul în care putem lega strâns ambele capete ale axei unei teleportări , dacă este într-adevăr o teleportare.

Rătăcitor pe naiba , a luptat ca un Nebun şi nu a putut fi ţinut la bord aşa că a fost Lăsat jos. I-au păstrat arma , totuşi.

Putem găsi dispariţii şi apariţii inexplicabile , dar , este drept , nu avem cunoştinţă de altele de acest fel. Şi s-ar părea că pot exista mai multe cazuri discutabile de dispariţii. Dar ce ne vom face cu acele cazuri de „aduceri" - sau apariţii ? Îmi pare că ele sunt un fel de fenomen de ordin secund - în afara cazului în care pot fi legate cumva cu dispariţii care să le corespundă , în anumite locuri. Să atribuim aceste fenomene unor răpiri ale O.Z.N ?

„Ajutor , ajutor ! M-au prins !" Strigătul acesta jalnic se termină cu un ţipăt pătrunzător care i-a făcut pe prietenii lui Oliver Lerch să iasă în fugă din casă , în lumina strălucitoare a lunii. Dar el nu se vedea cu toate că îi puteau auzi vocea , mai tare sau mai slab , strigând după ajutor , de la sute de picioare sau mai bine , pe deasupra capetelor lor. „Ajutaţi-mă ! Ajutor ..."

Oliver Lerch nu a mai fost văzut vreodată pe faţa acestui pământ. Şi astfel a fost înregistrată cea mai uimitoare dipariţie cu care se confruntă era noastră modernă - dispariţia unui om în aer.

Faptele acestui caz sunt scrise clar şi limpede pentru oricine vrea să le vadă , în dosarele poliţiei din South Bend , Indiana , şi au fost certificate de persoane educate ca nefiind iluzii , isterie în masă , ori auto-sugestie. Între martorii aceştia sunt incluşi avocaţi ; Reverend Samuel Mallelieu , pastorul local , şi alţi cetăţeni responsabili care au fost de faţă în timpul ciudatei dispariţii.

Imposibilul s-a întâmplat la ferma lui Tom Lerch , în Ajunul Crăciunului în 1890 , într-o comunitate de peste 100.000 de oameni - fără să vorbim în nici un caz de o provincie ignorantă sau de o aşezare cu oameni plini de superstiţii.

Ferma Lerch se afla (şi încă se mai află) la marginea localităţii South Bend , o fermă obişnuită cu un acoperiş lăsat până jos , ce acoperea întreaga construcţie , fără mansardă - şi fără ascunzişuri sau nişe care să poată ascunde un cadavru.

Tom Lerch era un tată sever , care cerea o supunere absolută celor doi fii ai săi : băiatul de 23 de ani - Jim , şi mai ales Oliver , care avea 20 de ani. Cu toate acestea , nimic nu arăta că el era aspru cu cei doi fii.

Casa era scena unei petreceri de Crăciun , iar tânărul Oliver era bine dispus în timp ce cânta alături de prietena sa , frumoasa Lillian Hirsch , fiica unui avocat din Chicago - un prieten al tatălui său care era şi el printre oaspeţi. Jim îi acorda şi el toată atenţia sa unei tinere domnişoare , cu care mai târziu s-a căsătorit. Cu toţii , probabil că douăzeci de oameni erau adunaţi în jurul pianului , cântând imnuri şi cântece de sărbătoare. Nimic nu prevestea tragedia sumbră ce avea să vină.

Afară , noaptea era calmă şi tăcută. După o zi întunecată , cu ninsoare , vânturile s-au schimbat şi au gonit norii. Acum luna strălucea în josul ţinutului , fermecător de frumoasă , peste zăpada sclipitoare.

În jurul orei 10:00 , mama lui Oliver , care pregătea cina , l-a chemat pe acesta pentru a-i aduce nişte apă , de la fântână. El a zâmbit şi s-a scuzat în faţa domnişoarei Hirsch. A trecut prin sufragerie , şi-a pus haina , căciula şi mânuşile. Apoi a ieşit afară în noaptea liniştită. Aceasta a fost ultima dată când l-a văzut cineva pe acest pământ.

Câteva minute mai târziu , poate cinci , un strigăt groaznic de ajutor , aşa de îngrozitor încât se putea auzi peste glasurile celor care cântau , a stricat liniştea acelei ocazii fericite. Pentru o secundă cei din casă au îngheţat , privindu-se unii pe alţii încremeniţi ; apoi , cu Tom Lerch înaintea lor , au ieşit afară în noapte. Strigătul a răsunat din nou , dar de astă dată era mai şters. „Ajutor , ajutor...M-a prins !"

Vocea terorizată a lui Oliver a strigat iarăşi , dar de data aceasta , de undeva de deasupra capetelor tuturor.

Cu frica în inimi , unii dintre oameni au intrat înapoi în casă , în vreme ce alţii continuau să cheme vocea care se auzea deasupra lor , ce mai gemea încă : „Ajutaţi-mă ... ajutor ..." Neliniştiţi , ei scrutau într-una cerul de monolit , dar acolo nu era nimic de văzut ; numai vocea putea fi auzită : „Ajutaţi-mă ... Ajutor !".

Este foarte posibil ca strălucirea luminilor din casă să fi putut , într-o măsură oarecare , să afecteze vizibilitatea salvatorilor. De asemenea , copacii şi arbuştii aflaţi lângă casă puteau devia direcţia din care se părea că venea vocea rugătoare. Dar , pentru aproape cinci minute , glasul acela a continuat să strige. Uneori se auzea tare , apoi mai încet , când era aproape de ei , când se auzea mai slab şi mai departe - dar întotdeauna din cer , niciodată de la nivelul solului.

Au fost chemaţi vecinii şi a început o căutare frenetică în toată curtea , în anexele fermei , acoperişul iar apoi hornurile şemineelor , şi chiar în beciuri. Bărbaţii au luat scări şi s-au căţărat în pomi , au săpat în zăpadă şi chiar au coborât lanternele în fântână. Oliver nu a fost de găsit.

La ora 10:00 oroarea îngrozitoarei situaţii a devenit evidentă , atunci când opt sau nouă oameni din curte au auzit vocea strigându-i de deasupra capetelor. Încă odată a răsunat strigătul de ajutor care le răscolea sufletul. După aceea , glasul nu a mai fost auzit vreodată.

Căutarea a fost continuată cu eforturi reînnoite , oamenii nu îndrăzneau să se gândească la ce fel de întâmplare ciudată şi nefirească a avut loc. Apoi au observat că urmele lui Oliver se opreau la aproape 225 de picioare de casă , la jumătatea distanţei până la fântână. Dincolo de aceste urme , zăpada era nederanjată. Nu era nici un semn al unei lupte , nimic nu le arăta să se fi întâmplat ceva natural acolo. La capătul urmelor , pe la jumătatea distanţei dintre casă şi puţ , zăcea pe jos o găleată abandonată. Oliver părăsise casa având la el două găleţi. Unde era cealaltă ?

Căutarea lui Oliver a continuat toată noaptea şi toată ziua ce a urmat , fără ca aceasta să dezvăluie cel mai mic indiciu despre unde ar fi putut să dispară.

Câţiva dintre martori s-au contrazis în privinţa cuvintelor pe care le-a strigat Oliver. Unii jurau că el a strigat : „M-a prins !" Alţii erau mai exacţi şi au pretins că el strigase : „M-au prins !".

Le-a spus pe amândouă , mai întâi "M-a prins"
când L-a lovit atractorul , iar după ce i-a văzut
pe L-M pe Portul de primire , a spus „M-au prins"

Au fost avansate diferite teorii care spuneau că l-ar fi putut răpi un vultur. Dar cine a auzit vreodată de un vultur care să poată căra un bărbat matur ? Şi apoi un vultur , chiar dacă putea face asta , se rotea pe deasupra casei vreme de o jumătate de oră , ţinându-şi victima în gheare ? Dar găleata care lipsea ? Ar fi fost Oliver ridicat sus în cer , ţinând încă o găleată în mână ? Nu ar fi aruncat-o pentru a folosi ambele mâini în luptă ?

Pentru o vreme s-a crezut că băiatul a fost agăţat de ancora unui balon. Oricum , ideea aceasta a fost repede contrazisă. Date fiind condiţiile meteorologice nu s-a ridicat nici un balon în ziua aceea pe nicăieri.

O altă teorie susţinea că Oliver a fost ucis. Că ucigaşul se putea strecura prin spatele victimei , care nu bănuia nimic , i-a luat găleata şi l-a ucis cu ea. Unul dintre oaspeţii care se aflau la ferma Lerch în noaptea aceea era înnebunit de gelozie din cauza atenţiei pe care o arăta Oliver pentru Lillian Hirsch. Acesta ar fi fost un ventriloc amator. L-a ucis el pe Oliver şi apoi i-a ascuns trupul undeva ? Şi dacă a fost aşa , cum a reuşit să facă asta ? A fost căutată întreaga fermă. Ajutat de întuneric , a imitat acest om vocea lui Oliver , şi a „aruncat-o" apoi în aer , stârnind confuzia celorlalţi oaspeţi terifiaţi ?

Sau a fost Oliver Lerch , printr-un necunoscut truc al naturii , atras într-o altă dimensiune ?

(***Fate*** , Septembrie , 1950)

În legătură cu dispariţia lui Oliver Lerch , un anume domn H.M. Cranmer , din Hammersley Fork , în Pennsylvania , a scris o scrisoare adresată editorului revistei *Fate Magazine ,* scrisoare pe care o vom reproduce în parte.

Un eveniment asemănător bizarei dispariţii a lui Oliver Lerch s-a întâmplat şi aici , aproximativ acum douăzeci şi cinci de ani în urmă. (Aceasta ar însemna în jurul anului 1865.)

Era târziu în vară când un grup de bărbaţi s-au adunat aici pentru munca de iarnă la tăiatul brazilor. Chiar după ce s-a întunecat , o duzină de oameni ş-au terminat cina luată la hotelul ţinut de dl. Uriah Hammersley , şi stăteau împreună pe veranda hotelului , savurând ţigarea după cină.

PO = „MARE" , WANA = „PEŞTE" (NATICK LINGO)

Cum stăteau de vorbă , ei au observat un bărbat beat - un străin , nimeni nu îl mai văzuse vreodată înainte - care se clătina ameţit pe stradă , în faţa hotelului. Străinul , înjurându-se pe sine însuşi , aşa cum fac adesea beţivii , a trecut de hotel fără a se opri , şi continua să meargă în josul străzii. După ce a mai înaintat aproape două sute de yarzi , a început deodată să strige furios : „blestemaţilor , daţi-mi drumul !".

Oamenii ce stăteau pe veranda hotelului au alergat la faţa locului , iar Kelley , care locuia la o fermă aflată mai jos , la aceeaşi distanţă , a venit alergând din direcţia opusă. Străinul nu putea fi văzut pe niciunde , dar cu toţii îl puteau auzi cum mai striga încă - „blestemaţilor , daţi-mi drumul" - de undeva de deasupra lor. Vocea lui devenea din ce în ce mai slabă iar într-un final a încetat.

Nici un beţiv nu va mai fi ridicat după Ole Potter
Respiraţia sa a ucis doi.

Praful de pe drum avea o grosime de câţiva inch iar urmele cizmelor străinului erau vizibile clar până în locul unde ele se sfârşeau brusc. Pe o parte a drumului era lanul de porumb al lui Kelley - unde nu a fost găsită nici o urmă a omului. Pe cealaltă parte se afla un pârâu , la vreo patruzeci de picioare de drum , pe marginea sa întinzându-se un mal de nisip de treizeci de picioare lăţime. Nu s-a găsit nici o urmă în nisip.

În mulţimea adunată acolo , erau şi oameni care ar fi putut urmări toată ziua un cerb sau un urs , pe pământul acela gol , dar nici unul din ei nu a putut găsi vreo urmă a omului dispărut !

PO=*MARE* , MOLA=*PASĂRE* (NATICK)

Până acum 100 de ani în urmă Indienii susţineau cu fermitate că „Thunderbird" - o pasăre ce putea căra un cerb adult sau un bărbat matur - încă mai exista în Statele Unite. În Maine , Indienii o numeau „Pomola".

"Pasăre" = Primitivă Descriere

Cândva după anul 1500 AD , Indienii au ucis două asemenea păsări „Thunderbirds" , de-a lungul fluviului Mississippi , apoi le-au scluptat şi le-au pictat în mărime naturală pe stâncile din Ilinois. Una dintre sculpturi a fost distrusă de o carieră de piatră , dar cealaltă este încă acolo. Indienii aşezaţi în avalul fluviului Mississippi numeau pasărea „Piazzi" - cuvânt ce înseamnă „Distrugătorul".

În traducerea „Thunderbird" din dialectele Indiene era folosit cuvântul „Vultur". Americanul obişnuit , dacă vedea o pasăre uriaşă care ducea un viţel , se temea să vorbească despre asta , deoarece ştia că nu va fi crezut de nimeni. Sau , dacă un pilot vedea o astfel de pasăre , cine i-ar fi crezut povestea unei păsări care avea o anvergură a aripilor de 25 ori 30 de picioare ?

NAVELE THUNDERBIRDS ale S-M *ori* NAVE L-M cu SCUTUL DEZACTIVAT
Amândouă fac un Zgomot considerabil. Modelele vechi de nave
Fac Mult Zgomot , UNDA Sonoră este auzită de la mare distanţă.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

PĂRINTE , AVIATOR , DIPLOMAT , MARINAR , SOLDAT ,
AVOCAT şi oameni obişnuiţi - *TOŢI* Erau Necesari pentru
CERCETĂRILE L-M asupra CULTURII "NOASTRE"
CARE SE DEZVOLTĂ *PREA RAPID*

Nici un Om care Purta cizme cu plachiuri sau avea Cleme
pe încălţăminte nu se ştie să fi fost "furat" vreodată.
Nici un Om dintr-o *peşteră* , sub pământ.

Când vânez în Woodland: Îmi las Mintea Goală
şi *mereu* ţin aşa animalele prin *Apropiere*.
Şi L-M pot să ţină Mintea astfel. De aceea toate
animalele sunt liniştite când sunt ei pe aproape.

Dacă un Om Îşi poate ţine Mintea ca pe un bulgăre Lipsit de viaţă ,
El *poate* scăpa Detectării din partea L-M *ori* S-M , în felul acesta.
Ei te "simt" afară , la ţară ; în Oraşe - Ascultă Păsările.
DACĂ PĂSĂRILE NU CÂNTĂ , FII PREGĂTIT.

O DOVADĂ MAI MULT, CARTEA - LAO TZU , "CALEA VIEŢII"
ESTE UN GHID BUDIST , DE R.B. BLAKNEY,
PAGINA 27, jos.

Mă interesează comentariile domnului Cranmer , despre Indieni şi „Thunderbird". A existat vreodată o descriere mai bună a unor maşini zburătoare zgomotoase ? Iar termenul de „Piazzi" , care înseamnă „Distrugător" , nu este şi el destul de descriptiv ?

Vedeţi un L-M ("Little–Man") deplin dezvoltat , Mumificat în
Bolta din Casper , în Wyo. *NU ÎL ATINGEŢI.*

Potrivit ***Chicago Tribune*** , din 5 Ianuarie 1900 , a dispărut un tânăr băiat pe nume Sherman Church. Se pare că domnul Church era angajat la moara August Mills , în Battle Creek - la acea vreme. Stătea în biroul companiei , apoi s-a ridicat şi a alergat în moară. Nu a mai fost văzut de atunci. Moara a fost aproape demontată de către cei care l-au căutat , iar râul , pădurile şi ţinutul au fost cutreierate , fără nici un folos. Nimeni nu l-a văzut pe Church părăsind oraşul , şi nici nu se ştia să fi avut vreun motiv pentru a pleca.

Ce putem face cu acest caz ? Dacă cineva (sau *ceva*) a dorit să-l teleporteze pe dl. Church , se pare că îl putea teleporta la fel de bine chiar de pe scaunul din biroul său. Aşadar - ce l-a împins pe acesta să alerge în afara biroului ? A vrut acel „*ceva*” ca omul să iasă afară , acolo unde el putea fi ridicat ... ?

Le-am rezistat la asta Eu Însumi. "Controlului Telepatic”
îi poate rezista numai un alt telepat.
Destul de greu pentru mine , sunt numai parţial telepat
dar pot "stabili" bariere. Dacă mai văd un L-M
înotând spre mine vreodată , o să-l înhaţ.

Relatarea aceasta , apărută în ***London Sunday Express*** , din 21 şi 22 Septembrie 1924 , merită o atentă consideraţie. Pe 24 Iulie 1924 , în timpul ostilităţilor arabe , Locotenentul de Zbor **W.T.Day** şi Pilotul Ofiţer **D.R.Stewart** , au fost trimişi de către Cartierul General Britanic într-un zbor obişnuit de recunoaştere pe deasupra deşertului din Mesopotamia. Conform planului de zbor ei nu ar fi trebuit să lipsească mai mult de câteva ore. Oamenii nu s-au mai întors şi s-a pornit în căutarea lor. Avionul a fost găsit curând , uşor de reperat în deşert. Problema era de ce ar fi trebuit să aterizeze. „Mai aveau destul combustibil în rezervor. Nu era nimic în neregulă cu aeronava. De fapt , a fost dus înapoi către aerodrom , în zbor.” Dar oamenii dispăruseră.

„Din cercetările făcute până acum , nu au întâlnit condiţii meteorologice care să-i fi forţat aterizarea”. Nu erau urme care să arate că s-a tras asupra avionului.

În nisipul din jurul avionului se vedeau urme ale lui D.R. Stewart şi W.T Day. „Urmele au fost găsite una câte una până la aproximativ patruzeci de yarzi de aeronavă. Apoi , la fel de brusc precum cei doi ar fi ajuns la o stâncă , urmele se sfârşeau.”

Aterizarea avionului era inexplicabilă. Dar acceptând asta ca pe un mister minor , explicaţia sugerată de sfârşitul subit al urmelor de picioare , era aceea că Day şi Stewart au fost capturaţi de Beduini ostili care au periat pe o anumită distanţă urmele lăsate în nisip , începând de la un punct aflat la patruzeci de yarzi de avion. Dar Beduinii ostili nu puteau fi bănuiţi de perierea la infinit a urmelor , şi s-a început o căutare pentru reînnoirea acestora.

Avioane , maşini blindate şi poliţişti călare , cu toţii căutau. Au fost oferite recompense. Patrule tribale au căutat neâncetat timp de patru zile. Dincolo de locul unde acele urme se sfârşeau brusc în nisip nu au mai fost găsite alte semne.

Poate să existe ceva în această relatare , care să vă conducă la ideea unei farse , a unei greşeli sau erori ? Eu nu găsesc nimic , şi dacă totuşi există , aş fi recunoscător dacă mi s-ar spune direct. Din cât am văzut până acum , aceşti doi oameni au dispărut cu adevărat - la capătul acelor urme ale lor , în deşertul arid. Oliver Lerch a dispărut în acelaşi fel. A lăsat o găleată. Britanicii aceştia rezistenţi , doi dintre ei , reţineţi , mergând unul lângă altul , au lăsat avionul. Am cunoscut câţiva aviatori Britanici. Nu se dau bătuţi fără luptă , doar dacă sunt copleşiţi instantaneu şi neaşteptat - ori dacă au fost smulşi în sus de pe pământ !

Aţi încercat vreodată să periaţi urmele lăsate în nisip , fără să faceţi mai multe decât cele pe care le-aţi şters ?

Veneau către Nava L-M plutind la câteva picioare de sol.
L-M au vrut să cunoscă Modul lor de zbor
şi aşa se face că i-au adus la bord.
Descendenţii lor s-au Dovedit a fi de obârşie bună
şi sunt consideraţi Exploratori submarini extrem de buni
ori „Oameni” Conducători.

L-M ERAU ÎN STAZĂ , ASTFEL NU ERAU VIZIBILI.

Sugerez că aceşti doi oameni au fost răpiţi de o anumită forţă de levitaţie , care i-a ridicat brusc de la sol , după ce i-a convins cumva să aterizeze şi să se îndepărteze de avion , mergând până la un punct de unde ei puteau fi levitaţi fără a fi răniţi , sau fără ca avionul să fie avariat.

Pe 25 Noiembrie 1809 , **Benjamin Bathurst** , în timp ce se întorcea din Viena , unde fusese trimis ca reprezentant al Guvernului Britanic , se opreşte în micul orăşel Perleberg , în Germania. În prezenţa secretarului precum şi a valetului său , el examina caii pe care urma să-i înhame la trăsura ce trebuia să îl ducă mai departe , pe drumul către Anglia. În timp ce-i observa , a păşit înconjurându-i , şi odată ajuns de cealaltă parte a cailor - şi a dispărut !

A SIMŢIT PREZENŢA L-M PRIN „PSI" - ERA BĂNUITOR DAR NU A ŞTIUT CE ESTE. A fost Indignat , a devenit apoi un bun sportiv şi a fost Plăcut de către toţi L-M.

Teleportare sau răpire ?

Kaspar Hauser a intrat în rândul locuitorilor din oraşul Nuremberg , în Germania , într-o zi de Rusalii , o zi de Luni , în Mai 1828. Cele mai multe relatări coincid afirmând că el îşi controla cu greu picioarele atunci când păşea. Omul avea şasesprezece sau şaptesprezece ani , şi nu ştia absolut nimic despre amănuntele traiului civilizat , nici măcar cum să ridice flacăra unei lumânări. Fie că suferise o amnezie aproape completă , fie că întreaga sa viaţă o petrecuse într-o solitară izolare , sau ceva asemănător... Nimeni nu ştie nici în ziua de astăzi de unde a venit Kaspar. Mulţi îl bănuiau de impostură , dar asta nu se potriveşte împrejurărilor cunoscute. Prin prisma unora dintre cunoştinţele noastre moderne privind tratamentul aplicat prizonierilor , el s-ar putea să fi fost un subiect al spălării creierului. Ar putea să nu fie nici o legătură între noi şi apariţia lui Kaspar Hauser. Vrem doar să menţionăm că el a apărut brusc şi pe deplin dezvoltat la porţile oraşului Nuremberg , dar fără să aibe suficientă minte încât să ajungă acolo din propria sa voinţă. **??? (Roşu este A şi B)**

Putea fi el aruncat dintr-o navă cosmică ?

Kaspar şi Lipsa Gravitaţiei erau o problemă.
Picioarele lui erau slabe din Lipsa gravitaţiei.

Kaspar putea vorbi complet o limbă , DAR Nici Unul din Cei mai Buni Lingvişti Germani nu o puteau defini. Lui Nu îi Lipsea Mintea , Era Preocupat , A avut copii care au Vorbit Bine "Kraut" după o Vreme.

(„Kraut" = *Germana*. - termen vechi - n.tr)

Nu cu mult timp în urmă am avut o oarecare corespondenţă cu domnul R. DeWitt Miller , autorul cărţii *Forgotten Mysteries* , şi , cu ceva timp înainte , autorul contributor al unei lungi serii cu acelaşi subiect apărute în *Coronet*. Dl. Miller este devotat cercetărilor asupra evenimentelor paranormale de orice fel şi în special a lucrurilor de felul celor pe care le-am discutat aici. Când i-am menţionat cazul lui Oliver Lerch , dl. Miller şi-a exprimat opinia că povestea lui Lerch ar putea avea aceeaşi origine cu cea a lui David Lang. Cu siguranţă că trebuie să admitem un element de paralelism în diversele relatări despre dispariţiile subite. Dl. Miller mi-a trimis istorisirea următoare , care poartă o notă făcută cu creionul , în care se spune că aceasta este o declaraţie sub jurământ , şi că povestea ce va fi spusă este în esenţă identică cu depoziţia originală. Iată istoria :

Pe 23 Septembrie 1880 (din nou incredibilii ani 1880) , Lang , un fermier şi un important propietar de terenuri care locuia lângă Gallatin , în Tennessee , se întorcea acasă dintr-o călătorie de afaceri. După ce şi-a salutat familia , a pornit de-a lungul unui câmp de opt acri de teren , pentru a îşi vedea caii săi pursânge. În timp ce mergea străbătând câmpul , soţia sa şi doi copii au văzut o trăsură apropiindu-se de-a lungul drumului , şi oprindu-se. În trăsură erau „Judecătorul" Peck , un avocat local , şi un prieten. Când l-a văzut pe Lang traversând câmpul , Peck şi-a oprit trăsura şi i-a făcut semn fermierului să se întoarcă acasă.
Apoi , în văzul a cinci persoane - soţia lui Lang şi cei doi copii ai săi , domnul Peck , dar şi prietenul acestuia - Lang a dispărut într-un câmp lipsit de pomi , bolovani sau orice fel de alte ascunzişuri ; un câmp ce era acoperit de iarbă , fără gropi sau mlaştine , fără puţuri părăsite sau alte hăuri.

De fapt , un studiu geologic făcut ulterior , a arătat că întregul câmp era aşezat peste un strat solid de calcar , aflat la o adâncime de numai câteva picioare.
Presa din Tennessee a fost plină vreme de mai multe luni cu poveşti despre „Dispariţia lui Lang”. Au existat echipe de căutători , făcute imediat după dispariţia lui Lang şi menţinute timp de mai multe luni după aceasta.
Au fost folosiţi copoii. Au fost chemaţi detectivi. Povestea a ajuns la Viena , şi , un anumit Dr. Hern, a afirmat că : „există vortexuri (în aşa-numita lume fizică) prin care ar putea să dispară un om.”
Ambrose Bierce scria o versiune de ficţiune a incidentului. Nici copoii , nici detectivii şi teoreticienii nu au reuşit să facă nimic.

VORTEXURI , NODURI , PUNCTE MOARTE - "capcane" = *toate sunt aceleaşi lucruri.*

Cazul a fost subiectul speculaţiilor fără sfârşit. Dar nimeni nu a găsit vreodată o urmă de-a lui David Lang. Şi au rămas astfel numai depoziţia făcută sub jurământ de fiica lui Lang , şi declaraţiile celorlalţi martori , care ne spun că Lang a dispărut pur şi simplu în timp ce traversa un câmp deschis.

$E=MC^2$ IATĂ DOVADA APLICATĂ ARĂTATĂ DE FOLOSIREA UNUI CONVERTOR-DEFECT (sic) în ACŢIUNE ? INOFENSIV.

Şi astfel ne confruntăm cu problema explicării acestui fenomen. Sunt oare acestea cazuri în care un psihic al individului poate controla deplasarea corpului său , în timp şi spaţiu ? Dacă este aşa , de ce acesta nu se întoarce ?
Subscriu că ideea capturării de către o invenţie spaţială , în scopuri aflate dincolo de orizontul nostru de cunoaştere, este unicul răspuns adevărat şi satisfăcător.

Lang nu s-a dematerializat (sic) XXXXXXX, a fost atras în sus *aşa repede* , XXXXXXXXXXXX.[1] La fel ca şi Retardul , Plantele , Apa , Pietrele , Etc. "Kaspar" *a fost* o problemă , un rezultat al unei încrucişării nereuşite. El nu avea branhii şi a crescut Mult prea Mare pentru *vechiul* său mediu. El *A Trebuit* să fie aruncat.

L-M ori LEMURIAN-MUANIAN SAU LITTLE-MEN ! ERAU OBLIGAŢI DE MĂRIMEA LOR ŞI DE PREZENŢA BRANHIILOR SĂ SAPE GROPI ADÂNCI ÎN STÂNCĂ , UNDE , NU NUMAI CĂ PUTEAU RIDICA EDIFICII TITANICE , SUDATE ÎN PIATRĂ , TĂIATE ŞI SCULPTATE ÎN CINSTEA CONDUCĂTORILOR LOR dar acolo puteau Trăi cu GRAVITAŢIA. APA UMPLEA GOLURILE CARIEREI DE PIATRĂ , iar APA ESTE CEL MAI BUN NEUTRALIZATOR AL GRAVITAŢIEI CUNOSCUT DE MAMIFERE SAU DE PEŞTI. AICI puteau dormi , se puteau Odihni şi se acomodau mai bine cu Gravitaţia , ÎN VREME ce construiau de altfel temple şi în alte locuri terestre , ori XXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXX[2] , astfel deşi planul era să fi realizat asta , S-M LE-A STRICAT TOTUL.

1 Italic and three markouts by Mr. A
2 Markouts by Mr. B

LEVITAŢIA

Scopul acestei cărţi nu este nicidecum a vă arăta că o civilizaţie având o origine unică ar fi acoperit această planetă acum zeci de mii de ani în urmă - poate sute de mii de ani.
Un asemenea caz ar putea fi realizat fără prea mari dificultăţi , în pofida acelora care sunt împotriva teoriei Atlanţilor , şi care au o fobie faţă de asta ; noi vă vom putea arăta că au existat două - cel puţin două - valuri principale ale civilizaţiei. Primul poate fi numit , în linii generale , valul *antediluvian* , iar al doilea va fi cel *postdiluvian* , vorbind în termeni generali , şi poziţionând Potopul , sau echivalentul său îndeajuns de departe în istorie , încât să coincidă astfel cu acel cataclism ce l-ar fi cauzat.
Toate centrele de civilizaţie şi de renaştere culturală recunoscute în prezent de antropologiştii zilelor noastre - India , Peru , Yucatan , Egipt , Babylonia , Grecia , China , Roma , Anglia şi altele , nu sunt decât rămăşiţele reînviate ale unui imperiu sau unei ale civilizaţii care coloniza lumea acum o sută de mii de ani în urmă. Aceştia dominau toate „părţile" , ori centrele , într-o singură mare renaştere ce ar fi avut loc , aproximativ , timp de şase până la zece mii de ani. În ea găsim anumite urme ale unei culturi arhaice , originale - o cultură suverană - şi , poate prin India , Tibet , Egipt sau America Centrală , sunt câteva insuficiente legături între reapariţia noastră imatură şi trecutul mamă. Aceste urme se dezvăluie în marea lor majoritate sub forma lucrărilor în piatră , iar unele sub forma hieroglifelor , având o natură unică , cu foarte puţine însemnări scrise existente în mod deosebit în Orient , şi mai cu seamă în Asia sudică.

LĂSATE INEVITABIL ÎN „MARELE RĂZBOI".

Ce spune mai sus este adevărat , Jemi.
Ei au scris despre acestea în Multe Scrieri
Prea vechi , pentru a fi invalidate de vechime.

Toate acestea sunt o anatemă pentru ştiinţa convenţională , mai ales pentru arheologie sau pentru antropologie , pentru că ştiinţa organizată a creat un model care acoperă evoluţia umană în termeni largi în general , şi a acceptat anumite principii rigide restrictive care limitează gândirea originală şi o exclude într-atât încât lucrul acesta devine evident. În timp ce aceste ipoteze ştiinţifice generale sunt în mare parte dovedite de observaţii şi deducţii , ele sunt totuşi probate doar până la un punct. Dincolo de acel punct ele sunt catalogate ca „eratice" : mici lucruri iritante , întâmplări sau artefacte , ce refuză cu încăpăţânare să se potrivească tiparelor , şi care sunt neglijate ferm , în interesul menţinerii unor ipoteze de lucru acceptabile ştiinţei şi curentului actual de gândire al acesteia.

UN GHIMPE ÎN CAPUL STRUŢULUI , CONTINUĂ SĂ DOARĂ
CHIAR DACĂ STRUŢUL ÎŞI ASCUNDE CAPUL ÎN NISIP.
ÎNCĂ MAI DOARE ŞI AŞA , NU ?

Mai mult decât asta , avem refuzul de a recunoaşte dovezi ce datează dinaintea sub-valului actual de civilizaţie , care se extinde înapoi numai cu trei mii , până la opt mii de ani , şi nu mai departe decât în Egipt sau în sudul Asiei. Toate datele care sunt în conflict cu această ipoteză de bază , sunt respinse prin definiţie.

Multe dintre aceste aşa-numite „eratice" , ar înceta să mai fie imprevizibile - prin simpla şi oportuna admitere a vechimii reale a culturii umane pe Pământ. Majoritatea certurilor perpetue , iscate asupra întrebărilor dacă Asiaticii s-au stabilit în America , sau dacă Americanii au colonizat Asia , s-ar dizolva fără durere doar prin extinderea scalei de timp mai înapoi cu câteva mii de ani - şi , poate , acceptând o nouă teorie de lucru , prin care toate culturile din prezent provin dintr-o origine comună.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Nu Ştiu multe despre Străvechile Colonii ale L-M.

În afara înregistrărilor scrise , pe care le vom discuta mai târziu , care stabilesc zborul mecanic la o distanţă în timp de poate 70.000 până la 200.000 de ani în urmă , suntem preocupaţi în acest moment numai de giganticele ziduri de piatră care au rămas în aproape toate părţile lumii.

Anumite caracteristici ale unora dintre lucrările în piatră , îşi trădează originea lor într-o singură şi răspândită civilizaţie , puternic dezvoltată într-un fel anume , dar fără a fi mecanică în acelaşi sens cu al civilizaţiei noastre de azi. Ne vom limita acum la o singură etapă : mărimea şi greutatea masivă a diverşilor monoliţi. Maniera sau metoda în care au fost sculptate reprezintă un material pentru un alt subiect , dar se poate spune cu siguranţă că Prima Civilizaţie avea metode simple şi eficiente de a lucra şi a muta aceste pietre , metode ce nu sunt folosite astăzi , dar care erau cu mult mai eficiente decât am dezvoltat noi , cea de-a Doua Civilizaţie. **(roşu este A & b)**

Tăiate cu Marcatori de Măsură *supra-dimensionaţi*

cu Toată-Puterea , de ex. *cuţit*

În multe locuri găsim dovezi constând în blocuri de piatră de o greutate incredibilă , şi care au fost transportate mai mult sau mai puţin întâmplător , mutate pe distanţe considerabile şi apoi ridicate la locul lor. Numitorul acesta comun conectează civilizaţia pre-Incaşă Peru cu Insulele Paştelui într-un mod surprinzător şi de netăgăduit , si se pare că leagă în Orientul Mijlociu - Orientul , Africa şi poate Polinesia. Mulţi cercetători şi gânditori au propus metode care să poată mişca aceste blocuri cioplite de stâncă. Toate propunerile sunt bazate pe aplicarea unor simple metode şi echipamente rezultate din ingineria zilelor noastre , cum sunt scripeţii sau rampele de nisip. Marile piramide , alcătuite din sute de mii de tone de blocuri uriaşe de piatră , sunt acum considerate de către unii ca fiind ridicate cu ajutorul miilor de sclavi care au trudit de-a lungul rampelor de nisip , pentru a aduce toate aceste mase gigantice de la Nil. A fost luată în considerare flotaţia. Nu s-a avansat încă nici o sugestie care să se potrivească exact cu toate cazurile existente , iar unele dintre argumente sunt într-atât de greoaie şi inadecvate încât pot părea ridicole.

Scripeţii şi Palanulnu le erau cunoscute acelor oameni (sic)
Ridicarea Mecanică , Nu era , astfel , fezabilă.

(NU ŞTIU)

Să aruncăm o privire asupra unora dintre aceşti monoliţi , observând mărimea lor , apoi aşezarea lor geografică şi , dacă este posibil , să aflăm ceva despre vârsta lor sau orice alte detalii care pot să iasă în evidenţă.

Un asemenea exemplu este *Fortăreaţa Sacsahuaman* , din înălţimile Anzilor , în Peru , care datează dinaintea oraşului din *Cuzco* al străvechilor Incaşi şi pre-Incaşi. Există mai multe epoci ale civilizaţiei ce sunt reprezentate în slaba înţelegere a rămăşiţelor arheologice la *Cuzco* şi în apropierea sa. Ultima şi cea mai recentă , în afara populaţiei Spaniole - Indiene de astăzi , constă în ruinele Incaşe , în mare parte folosite în timpul nedreptei cuceriri a teritoriului de către spanioli. Incaşii au folosit de asemenea unele structuri moştenite de la predecesorii lor , iar aceasta a şi condus la anumite confuzii , pentru că de fapt toate celelalte ruine din vecinătate au fost clasificate vag şi incert ca „pre-Incaşe".
Acesta este un termen mai degrabă cuprinzător , iar rămăşiţele pre-Incaşe ar trebui împărţite în acele ruine ce erau imediat apropiate de pre-Incaşi , şi cele care au fost create de ei la o distanţă în timp - şi din acestea unele au fost abil construite înainte ca munţii să se ridice la nivelul lor actual , iar asta se întâmpla cu siguranţă înaintea glaciaţiei.
Masiva lucrare de la Sacsahuaman pare să fie intermediară între timpurile extrem de vechi şi cele ce sunt imediat apropiate pre-Incaşilor , şi poate fi foarte bine lucrarea iniţială a acelor oameni care trăiau în trecut în acea zonă , înaintea Incaşilor , şi ale căror realizări Incaşii le-au moştenit şi folosit.

Funiile acelor zile erau suficient de brute încât să fie
neglijabile , Lipsite de rezistenţă.

L-M au Construit acolo înainte să decidă să plece sub Ape.
Ei erau prea Firavi pentru a rezista unui atac
cum a fost cel primit în timpul Marelui Bombardament
anterior acelor construcţii.

***Inca* precum şi oamenii *Maya* (sic) Nu au ştiut să utilizeze**
Roata în nici o formă sau mărime , nicicum. Astfel că ei
***NU* AR FI PUTUT SĂ MIŞTE ASEMENEA MASE URIAŞE**.

Nu este aşa , Jemi , erau ridicate una câte una şi numai o faţă era "potrivită" la un moment dat , folosind FORŢA DE CAPTARE ORI PUTERNICUL "ÎNGHEŢ" FĂCÂND NAVA SĂ SE MIŞTE ÎNAPOI ŞI ÎNAINTE - prin urmare fiecare *pare ACUM* să fi fost la sol printre celelalte , lucru care , aşa cum ştii şi ai văzut , NU ar merge , deoarece forţa de îngheţ Nu prinde două pietre de acestea Uriaşe , ŞI le loveşte ; Dacă sunt „Prinse" două , AMBELE VOR fi Obligate să se mişte odată cu nava , înapoi şi înainte , *simultan* , astfel că asperitatea le va reţine pe amândouă. *Cu Toate Acestea* , dacă BLOCURILE *URIAŞE DE PIATRĂ* ERAU TĂIATE DE CUŢITE DE FORŢĂ , ATUNCI , CAPĂT DUPĂ CAPĂT , FAŢĂ CU FAŢĂ , ELE SE „POTRIVEAU" PERFECT CÂND ERAU TĂIATE DIN ACEEAŞI CARIERĂ. ERAU FOLOSITE AMBELE MODURI. O METODĂ MAI RAPIDĂ FOLOSITĂ MAI TÂRZIU A FOST *SUDURA ÎN ROCĂ*.

SUDURA ÎN ROCĂ , de EX. AMESTECUL CÂMPULUI MOLECULAR-ELECTRONIC s-a folosit pe măsură ce semnele Marelui Război se apropiau , ca o Măsură de Urgenţă - pentru a grăbi lucrările.

Fortăreaţa (numită aşa de arheologi , care nu admit existenţa unor tipuri de construcţii - altele decât cele religioase , militare , şi doar ocazional rezidenţiale) denumită Sacsahuaman se află pe un vârf de munte şi panoramează oraşul modern Cuzco. Este remarcată ca una dintre cele mai timpurii lucrări ce arată construcţia zidurilor prin şlefuirea şi ajustarea pietrelor , în acest site. Zidurile ei mai sunt de altfel remarcate prin mărimea extremă a rocilor care alcătuiesc primele trei nivele , iar acesta este lucrul de care noi suntem interesaţi. (Vezi ***Fate*** , Vol. II , No. 1 , şi ***American Anthropologist*** , din 1936.)

Pietrele care alcătuiesc colţurile unghiurilor de re-intrare ale acestui nivel inferior par a fi bazalt negru dur , greu şi rezistent. Sunt într-atât de mari încât un om călare pare să fie pitic dacă stă alături de ele. Unele din aceste pietre au o bază de aproximativ doisprezece picioare pătrate , şi optsprezece , până la douăzeci de picioare înălţime. - (12feet = 3.6576m ... 20feet = 6.0960m /**n.tr**) - Greutatea acestora este estimată la aproape două sute de tone fiecare. Alte pietre care fac parte din acelaşi zid au mărimi ce variază de la cele mai mici , de câteva sute de livre , şi continuă gradat , până la cele cu dimensiuni foarte mari. Toate aceste blocuri de piatră erau extrase într-o formă brută din cariere , şi apoi aşezate la sol în locurile destinate fiecăreia în acea structură , fiind împinse înainte şi înapoi până ce deveneau complet apropiate şi montate cu o mare acurateţe , astfel încât lama unui cuţit nu poate fi strecurată între ele. Aceasta este o metodă logică şi practică de montare eficientă a pietrei , pe care noi încă nu am egalat-o cu ingineria noastră modernă.

(Este interesant să remarcăm în trecere , cu toate acestea , că noi folosim această metodă în ceea ce probabil că este operaţiunea cu cel mai înalt grad de precizie şi acurateţe: îmbinarea oglinzilor precum şi a lentilelor telescoapelor astronomice. Nu a fost găsit nici un înlocuitor al acestui sistem de îmbinare a pieselor de sticlă pentru a obţine o curbă perfectă , şi nu există nici o diferenţă esenţială între cele două metode.)

În orice caz , se concluzionează ceva uimitor din analiza masei şi a mărimilor acestor pietre. Pentru a monta cele mai mari pietre aflate la temelia acestui loc , în aşa fel încât celelalte să se potrivească lor , este nevoie de o forţă extraordinară. Este de neimaginat că se putea poziţiona în jurul lor o asemenea forţă manuală de muncă şi un sistem brut de scripeţi , aşa încât ele să poată fi mutate şi manevrate.

Cele cu dimensiuni medii , unele cântărind zece , douăzeci şi patruzeci de tone , sau mai mult , au trebuit să fie ridicate , aşezate la locul lor aproximativ , iar apoi împinse înainte şi înapoi până ce erau ancorate fiecare în conturul potrivit. Nu era o sarcină uşoară. Se deduce că trebuiau să existe mijloace de manevrare ce făceau uşoară , sau cel puţin posibilă , ridicarea acestor pietre şi mişcarea lor , dintr-un loc într-altul , în ciuda frecării teribile , în timp ce erau prinse între vecinele lor alăturate. O astfel de putere ar taxa orice maşină modernă sau centrală electrică şi ar necesita o instalaţie echipată desigur cu generatoare suficiente pentru a menţine în funcţiune un oraş. Pare limpede şi evident că a existat o altă sursă de energie.

ALUMINIU , UN METAL NON-MAGNETIC - A FOST ŞI ESTE FĂCUT SĂ "PLUTEASCĂ" ÎNTR-UN CÂMP DE FORŢĂ , 1948 Cyclotron , 2000 WATTS. NEW YORK STATE.

Se poate ca această putere extraordinară să fi fost limitată în aplicarea ei numai la operaţiuni care vizau textura materialelor din piatră , dar este uşor îndoielnic. Sau , poate , era limitată la materialele non-magnetice în general. O asemenea limitare ar fi deviat dezvoltarea unei culturi mecanizate , cum este cultura noastră astăzi , şi ar reprezenta o explicaţie parţială pentru ciudăţenia faptului că aproape toate relicvele trecutului îndepărtat sunt non-metalice. Pare foarte posibil ca utilitatea acelei surse de putere , oricare ar fi ea , să fi fost limitată prin însăşi natura ei , şi că ea nu a fost niciodată dezvoltată în jurul liniilor industriale datorită acestor limite , şi chiar , probabil , datorită unor diferenţe esenţiale a valorilor. Scriitorul nu poate vedea drumul spre a crede că o astfel de putere era electrică , magnetică sau calorică , ori strict mecanică , altfel aceasta ar fi condus la o dezvoltare industrială care ar fi lăsat măcar câteva urme.

Ruinele din Baalbek se întind spre nord-estul Beirutului , între marginea estică a Mării Mediterane şi capătul nordic al Deşertului Sirian. Ruinele din Baalbek sunt cele mai maiestuoase şi mai remarcabile construcţii dintre structurile străvechi ale Pământului. Ele au provocat mai multe speculaţii în rândul oamenilor de ştiinţă în general , şi în mod deosebit printre arheologi , decât oricare alt grup de ruine de pe Pământ , pentru că este admis în general faptul că nu s-a găsit acolo niciodată o singură urmă care să ofere o informaţie despre când , sau de ce oameni au fost ele create.

Am mai multe descrieri ale acestor ruine înaintea mea. Una dintre acestea care , îmi pare mie , poate fi utilă unui profan , la fel de bine precum şi unui savant , este făcută de Mark Twain , iar cum această carte este scrisă pentru oameni , am ales să folosesc descrierea lui.

La ora unsprezece ochii noştri au căzut asupra zidurilor şi columnelor din Baalbek , o remarcabilă ruină , a cărei istorie este o carte închisă. Stătea acolo de mii de ani , spre minunarea dar şi admiraţia călătorilor. Cine a construit-o, este o întrebare căreia nu-i vom afla răspunsul poate niciodată. Un lucru este sigur totuşi ,o asemenea măreţie a proiectării, şi o astfel de graţie în execuţie precum cele văzute în templele din Baalbek, nu au fost egalate , şi nici măcar pe aproape , în nici o altă lucrare făcută de mâinile oamenilor , de nici una din construcţiile ridicate în ultimele douăzeci de secole.

Marele Templu al Soarelui , Templul lui Jupiter , precum şi mai multe temple mai mici , sunt grupate împreună în mijlocul satelor Siriene lamentabil de murdare. Ele arată destul de ciudat într-o astfel de companie plebeică. Aceste temple sunt construite deasupra unei sub-structuri masive ce ar putea să susţină aproape o lume întreagă. Materialul folosit este format din blocuri de piatră la fel de mari ca un autobuz , foarte puţine din ele fiind mai mici decât cufărul cu unelte al unui tâmplar. Structurile acestea sunt traversate de tuneluri zidite prin care ar putea trece un tren încărcat cu automobile. Cu o astfel de temelie nu este de mirare că Baalbek a rezistat atât de mult.

Templul Soarelui are aproape 300 de picioare lungime , şi o înălţime de 160 de picioare. Templul era înconjurat de 54 de coloane, dar numai şase din acestea mai sunt acum în picioare; celelalte se întind frânte la baza lui , o masă confuză şi pitorească. Elemente importante de arhitectură Corintiană şi încă şase astfel de coloane şlefuite , nu mai există. Aceste coloane , împreună cu încrustaţiile arhitecturale ce le închid , au nouăzeci de picioare înălţime , o altitudine prodigioasă la care au ajuns arborii aceştia de piatră , şi totuşi nu putem să nu ne gândim la frumuseţea şi simetria lor atunci când îi privim. Stâlpii arată zvelţi şi delicaţi , antablamentul , arhitrava , friza şi cornişa cu sculptura lor elaborată se asemuie unei bogate stucaturi , iar când vă obosesc ochii privind în sus veţi vedea mari fragmente ale stâlpilor printre care nu vă puteţi ridica , şi veţi descoperi că ele au un diametru de opt picioare , având întinse pe deasupra capiteluri frumoase aparent la fel de mari precum o cabană , şi de asemenea, cu dale de piatră sculptate superb , ce au o grosime de patru sau cinci picioare , şi care ar putea acoperi complet podeaua oricărui salon.

**NU ŞTIU , SIGUR NU L-M AU SCRIS.
ERAU ŞI SUNT CU TOŢII TELEPAŢI.**

Templul lui Jupiter este o ruină mai mică decât cea despre care tocmai am vorbit, şi cu toate acestea este o ruină imensă. El se află într-o stare acceptabilă de conservare. Una dintre cele nouă coloane stă în picioare aproape neatinsă. Coloanele au o înălţime de 65 de picioare şi susţin un fel de verandă aparţinând acoperişului. Această verandă este alcătuită din extraordinare dale de piatră , ce sunt atât de fin sculptate pe feţele inferioare încât lucrarea arată ca o frescă , privită de jos. Una sau două din dalele puse în jurul meu nu erau mai mari decât cele pe care le vedeam deasupra capului. În templu , ornamentele erau elaborate şi colosale. Ce minune a frumuseţii arhitecturale şi a măreţiei trebuie să fi fost acest edificiu când era nou şi ce imagine nobilă reprezenta , cu companionii săi stelari , cu haosul puternicelor fragmente împrăştiate în jurul său în lumina Lunii.

Şi totuşi , blocurile acestea sculptate sunt mărunte ca dimensiuni în comparaţie cu pietrele fasonate aspru care formează veranda laterală , sau platforma ce înconjoară marele templu. O parte a acelei platforme , alcătuită din numai trei pietre , are o lungime de aproape 300 de picioare. Două din pietrele acestea sunt lungi de 64 de picioare iar a treia are 69 de picioare lungime , şi , fiecare dintre cele trei , are o secţiune de treizeci de picioare pătrate. Ele sunt parte a unui zid masiv şi se află la douăzeci de picioare deasupra solului.

Ne-am dus la cariera de unde au fost luate pietrele folosite în Baalbek. Se găsea la un sfert de milă depărtare , mai jos. Într-o groapă zăcea întinsă perechea celei mai mari pietre văzută în ruine. Stătea întinsă ca şi când giganţii acelor vechi timpuri uitate au lăsat-o , numai pentru a fi văzută ; să rămână mii de ani ca o elocventă mustrare pentru cei ce sunt înclinaţi să se gândească dispreţuitor la oamenii care au trăit înaintea lor. Acest bloc enorm se întinde acolo pătrat şi gata pentru mâinile constructorilor ca o solidă masă de 14 picioare pe 17 în lăţime , cu o lungime de 70 de picioare.

Am putea folosi aproape aceleaşi cuvinte , pentru a descrie masivele statuete neterminate din piatră lăsate în carierele din Insula Paştelui. Ceva a încheiat brusc lucrările din Insula Paştelui şi Baalbek.

Eu nu spun că acest *ceva* a fost acelaşi lucru în ambele cazuri , dar epoca lor aparţine cu siguranţă aceluiaşi ordin de timp , şi există elemente comune - Insula Paştelui , Peru , Baalbek , Egipt - care au dovezi ţipătoare ce arată un dezastru brusc şi copleşitor , întâmplat unei rase de fiinţe care manevrau roci cântărind sute şi sute de tone.

AR TREBUI SĂ VADĂ ORAŞELE "LANŢULUI ATLANTIC".
MAREA METROPOLĂ DE SUB APE.

Sunt puţine lucruri în Baalbek , Insula Paştelui , Peru sau Egipt , care să arate o dezvoltare graduală a unei culturi aşa de avansate ori unei civilizaţii ; acestea , sau măcar lucrările lor megalitice în piatră , par să fi fost gata făcute , ca şi cum o colonie a fost creată direct , complet , cu un interes întâmplător. În Peru se pare că levitaţia , sau sursa de putere , s-a pierdut. În Baalbek s-a dovedit că lucrarea nu a fost terminată niciodată şi cea mai mare piatră încă mai zace în carieră. În Insula Paştelui o piatră la fel de mare , o statuie , stă încă întinsă în carieră de pe când era sculptată , într-o depresiune de unde ar fi fost necesară o mare putere de manevrare pentru a fi mutată. În ambele cazuri lucrul a fost oprit brusc , şi se pare că „forţa de ridicare” a pietrelor de 1.200 de tone a fost , cumva , pierdută.

BOMBARDAMENTUL , DIN CARE COASTA DE EST
ARATĂ SEMNE BUNE , chiar şi acum. MARELE PLATOU ,
Mlaştini Circulare şi etc.

Cel mai mare Ar Fi fost tăiat în mărimea obişnuită a unei construcţii
sau altfel trebuia să aibă un geamăn cu care să se Potrivească.

Pare necesar să concluzionăm că , în timp ce lucrările în piatră masivă se desfăşurau în toată lumea (şi trebuie să includem aici India , Tibet , Polinesia , etc.) , sursele de putere erau într-un număr limitat şi disponibile numai pentru câteva proiecte importante. Se pare că apoi aceste astfel de levitatoare au dispărut brusc şi pe neaşteptate. Unde ?

Au Plecat Acasă.

Este posibil de asemenea să fi existat numai o singură maşină disponibilă care putea ridica aceste mărimi de greutate , ca ea să fi fost mobilă fiind utilizată mai întâi într-o parte a lumii şi apoi în cealaltă.

Ce fel de putere era acest agent de levitaţie ? Cum funcţiona el ? Şi , dacă nu se poate cu ajutorul principiilor noastre mecanice brute care folosesc corzi , cabluri , scripeţi şi palane , atunci cum au reuşit cei din vechime să obţină frânghii suficient de rezistente unui efort de a ridica blocuri de piatră cu o greutate de 1200 de tone , şi cum schimbau apoi poziţia lor ? Rocile nu sunt magnetice. Poate oferi plutirea un răspuns complet pentru ridicarea acestor pietre şi aşezarea lor în locul destinat ? Iar rampele de nisip nu par să fie potrivite pentru aceasta.

S-AU DOVEDIT A FI INADECVATE

TEORIE.

ADEVĂRAT. "PRIMA-MIŞCARE" Provoca un NOD GRAVITAŢIONAL SAU O FORŢĂ MINORĂ (sic) ori mai Mare. Astfel Gravitaţia nu exista asupra acestor pietre.

Am folosit termenul de „levitaţie” ca un substitut al înţelesului puterii sau forţei. Sugeram că farfuriile zburătoare folosesc anumite mijloace care interacţionează cu câmpul gravitaţional. În felul acesta ele ar putea aplica acceleraţii sau forţe de ascensiune tuturor particulelor unui corp , înăuntru şi în afara acestuia , simultan - şi asta nu printr-o forţă exterioară aplicată de presiune , ori utilizată numai pe suprafaţa externă. Cred că tot acelaşi lucru, sau o forţă similară se folosea pentru mutarea pietrelor în timpuri foarte străvechi. Cred că sursa acestei ascensiuni sau forţe de levitaţie s-a pierdut brusc.

TOATE Vin sub un singur Principiu , numai că se aplică diferit.

Pe scurt , credem că acest motor ascensional era o navă spaţială , probabil de mari dimensiuni ; cred că aceasta a dus colonişti în diferite părţi ale Pământului , probabil din alte zone terestre ; şi că putea să asigure forţa de ridicare necesară înălţării acelor lucrări masive în piatră ; şi că ea a fost distrusă în mod subit , sau a fost îndepărtată. O astfel de ipoteză ar putea asigura răspuns tuturor acestor mutări de pietre pentru care arheologii şi inginerii nu au explicaţii.

Noi credem că Mu a existat ca o civilizaţie mondială , străveche în timp , abundând de cunoştinţe de astronomie şi fizică , într-un trecut aproape incredibil de îndepărtat ; că această întreagă civilizaţie a fost spulberată brusc cu mare violenţă , lăsând foarte puţine urme. Orice ne reprezintă în dezvoltarea culturii noastre de astăzi , nu este altceva decât o mică parte a rămăşiţelor reînviate ale acelei epoci , duse mai departe de o mică mână de oameni care s-au întâmplat să fie în poziţii protejate atunci când a lovit dezastrul.

Totuşi , Mu *au* Lăsat unele urme , artefacte şi resturi ale unei Civilizaţii foarte Înalte , *Submarine.* *(italice de Dl. A)*

Cutremurele de pământ au fost în mod obişnuit citate ca fiind cauzele cele mai probabile ale unor astfel de catastrofe , dar aceasta nu explică toate amănuntele simultane. Un lucru însă o face , şi este logic. Coliziunea cu anumite corpuri din exterior care lovesc Pământul. Este singurul numitor comun al problemei noastre în general şi al problemelor principale ale antropologiei.

Heh: A lovit-o.

Lăsaţi-ne doar să spunem că teza noastră , la punctul în care inserăm discuţia aceasta în conceptul general , este de a indica faptul că a existat cu mult timp în urmă o cultură foarte avansată , care ar fi putut - şi aproape sigur a făcut asta - să inventeze mijloace de levitaţie şi de mişcare în spaţiu ; şi că această cultură a întregii lumi a fost ştearsă instantaneu şi catastrofal de pe suprafaţa Terrei.

Rămăşiţe ale umanităţii au scăpat şi presupunerea noastră este că cel puţin o navă cosmică plutea în spaţiu la acea vreme , evitând dezastrul , şi dând naştere unei rase de locuitori spaţiali , care după toate acestea au folosit câmpul neutru de la limita sferei de influenţă a Pământului - ca pe o reşedinţă ori ca pe un sediu.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Dacă Farraday s-ar fi preocupat de Câmpul Magnetic care ÎNCONJURA Curentul LUI Electric , astăzi Omul Ar fi ajuns deja la cele mai îndepărtate extremităţi ale Galaxiei noastre.

Acolo , Jemi , S-au dat rezultatele a ceea Ce
Ar fi fost posibil să fi avut cu ce a Făcut Dr. Farraday
După cum se sugerează în altă pagină. S-M şi L-M
S-AU LUPTAT *FOLOSIND* MICI ASTEROIZI.

Nu avem nici-o înclinaţie să avansăm către alte
lucruri şi pe alte căi. Modul nostru de Viaţă este
Fericit şi demonstrat în timp. Nu avem nimic , nimic al nostru ,
în afara Muzicii şi a Filozofiei noastre , şi suntem Fericiţi.

Orice acţiune are o reacţiune , astfel dacă Ceva
***trage* în sus , de asemenea împinge în jos. O astfel de**
forţă enormă (sic) poate cauza PIESELOR de Diamant
***Modelarea în formă de farfurie ??* (pentru a evita**
razele ? cosmice.?[1]) Poate cauza crearea de (*[2]) noi Metale
ori apariţia unora mai dure.

(*AJUTĂ LA* DEVIEREA RAZELOR ŞI ETC.)

Ar putea face ca Pământul să devină o piatră
în doar câteva Minute , Ar putea schimba o Întreagă...

Lume , ori...

...Civilizaţie numai prin potenţialul ei.

ŞI O FACE , DE ALTFEL

----
1 Italice şi Întrebări marcate de Jemi.
2 Italice şi adăugarea de paranteze de Dl. A

Semne şi "Urme de Paşi"

Următoarea serie de ciudăţenii este , probabil , cea mai concludentă dintre toate. Deoarece vreau să dezvolt subiectul *"The Devil's Footprints"* - („Urmele Picioarelor Diavolului") - pe deplin , nu voi intra în detalii despre alte nenumărate semne şi marcaje găsite în piatră. Cu toate acestea , după un studiu al acestor urme de paşi şi după menţionarea semnelor întipărite în piatră , cred că fenomenul O.Z.N va fi limpede în mintea dumneavoastră. Ce altă sursă , dacă nu ceva provenind din spaţiu , poate explica aceste lucruri imprevizibile ?
Povestea *„The Devil's Footprints"* este una clasică. Aceasta ne-a fost relatată de **Frank W. Lane** , şi a fost publicată după cum urmează în ***Fate*** , în Aprilie şi Mai , 1952 , materialul fiind în marea lui parte rezultatul cercetărilor făcute de **Rupert Gould** , apoi tipărit în ***Stargazer Folks*** precum şi în alte locuri.

În noaptea de Joi pe data de 7 Februarie 1855 , a fost o cădere de zăpadă peste South Devon , aflat în sud-vestul Angliei. În dimineaţa ce a urmat , pe măsură ce bărbaţii şi femeile plecau la treburile lor , ei descopereau întipărite în zăpada proaspătă , o serie de urme - cu totul deosebite de orice văzuseră mai înainte. La prima vedere , ele arătau ca amprenta lăsată de copita unui măgar , şi măsurând patru inch , pe doi inch şi trei sferturi. Dar cu asta , orice asemănare între urmele din zăpadă şi felul urmelor lăsate de un măgar obişnuit , se sfârşea aici. Şi începea adevăratul mister.

S-a constatat că urmele de copită erau înşiruite într-o singură linie , şi de asemenea că distanţa între o amprentă şi următoarea , ca şi cum ar fi fost măsurată atent , era precisă , de opt inch şi jumătate. Pentru a aprecia corect amprentele din zăpadă care au întâmpinat ochii neîncrezători ai oamenilor din South Devon , în acea dimineaţă de Vineri , va trebui să încercaţi a imagina o linie de urme făcute astfel încât să aparţină unei creaturi cu un singur picior , având la capăt o copită , care părea a fi făcut un şir de sărituri , întotdeauna executate matematic , la o distanţă de opt inch şi jumătate între ele.

INDICATOR : MARCAJ INACTIV (sic)

Era numai începutul nedumeririlor asociate cu acest mister scris în zăpadă. Pe măsură ce ştirea despre bizarele urme se răspândea , oamenii începeau să le privească mai îndeaproape , şi să le determine un tipar prin peisajul albit , ei descoperind astfel şi mai multe detalii inexplicabile.

În timp ce urmele lăsate de pisici , câini , cai , iepuri , păsări , şi aşa mai departe , arată mai mult ca urme făcute în zăpadă - unele clar definite iar altele poate mai şterse , unele tăiate adânc în zăpadă şi altele lăsând doar o amprentă uşoară - aceste marcaje misterioase erau peste tot extrem de clare şi distincte. Unul dintre cei care au investigat locul spunea : „Aceste semne deosebite înlătură zăpada ori de câte ori apar , evident , ca şi cum sunt tăiate cu un diamant sau marcate cu un fier încins - atât de aproape încât chiar şi ridicătura din centrul fiecărei amprente poate fi văzută limpede”. Anumiţi martori afirmau că au văzut urme ale degetelor sau ale ghearelor la marginile amprentelor.

MARCAJUL ESTE ASEMĂNĂTOR UNUI TĂIETOR DE PIATRĂ DE MICĂ PUTERE

Urmele nu se limitau numai la sol. Doi bărbaţi au mers după ele vreme de trei ceasuri şi jumătate - urmându-le pe sub tufe de coacăze şi pe lângă spalierii pomilor fructiferi - apoi , brusc , se pierdea cu totul orice fel de urmă a lor. Oamenii s-au învârtit prin jur , şi , în final , au regăsit amprentele în ultimul loc unde s-ar fi gândit să le caute : pe acoperişurile câtorva case !

Martorii deja citaţi spuneau că urmele puteau fi văzute „ în unele cazuri peste acoperişurile caselor şi pe căpiţe de fân , sau pe ziduri foarte înalte (unul de patrusprezece picioare înălţime) , fără ca zăpada să fie dizlocată pe margini şi fără a fi alterată distanţa între urme - trecând mai departe ca şi cum zidul nu ar fi fost un impediment. Grădinile cu garduri înalte şi ziduri , sau cele ce aveau porţile închise , au fost vizitate în aceeaşi măsură ca şi cele deschise şi neprotejate ”.

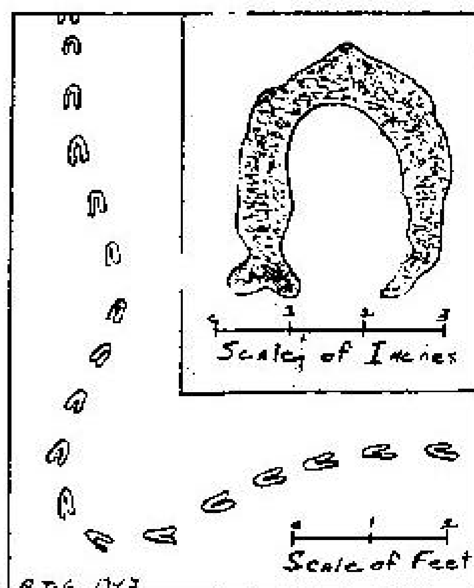
Un alt anchetator spunea că a urmărit amprentele traversând un câmp , până la o căpiţă de fân.

Suprafaţa acestei căpiţe era lipsită în întregime de urme , dar pe partea opusă , într-o direcţie care corespundea exact semnelor urmărite până atunci , acestea reîncepeau. Un caz similar s-a observat atunci când un zid a intervenit pe traiectoria urmelor.

Dacă zidurile înalte , căpiţele şi casele nu reprezentau un obstacol în calea înaintării acestor urme , tot aşa a fost şi în cazul unei întinderi de apă. Semnele de copită au fost urmărite până la malul râului Exe , după care s-au regăsit din nou pe celălalt mal - traversând două mile de apă sărată.

Şerpuirile urmelor se întindeau de la est de Bicton până la vest de Totnes , cuprinzând o distanţă de aproximativ douăzeci de mile , măsurând în linie dreaptă. Dar distanţa reală acoperită de urme , care a fost măsurată între cătune , sate , oraşe şi aşa mai departe , acolo unde urmele au fost văzute era mult mai mare. După cum scria unul din locuitorii din Devon , foarte interesat de apariţia acestor urme:

„Când luăm în considerare distanţa ce trebuie să fi fost străbătută pentru a lăsa aceste urme - pot să spun că în aproape fiecare grădină , pe pragurile caselor , prin întinsele păduri din Luscombe , păşuni, clădiri şi ferme - desfăşurarea lor efectivă trebuie să fi depăşit o sută de mile.”

Cea mai bună ilustrare cunoscută a „Urmelor Diavolului”

Nu a trebuit mult timp pentru ca aceste urme în zăpadă să devină subiectul principal de discuţie în Devon. Nu era prea greu să păşeşti în acele zile într-un sat rustic , reflectând la natura inexplicabilă a urmelor acelea şi la aparenta lor capacitate de a merge pe oriunde au vrut , şi , amintindu-ţi de forma lor , să te întrebi temător dacă nu cumva Diavolul însuşi le-a lăsat pe pământ.

Teama aceasta a fost menţionată într-o scrisoare din partea Reverendului G.M. Musgrave , un preot local ce era profund interesat de întreaga problemă , şi care a scris despre „starea generală a gândirii oamenilor , a sătenilor , a muncitorilor , a soţiilor şi copiilor acestora , bătrânelor şi moşnegilor , cu toţii îngroziţi de a mai sta afară după apus , de a mai merge prin lanuri o jumătate de milă , ori pe o stradă lăturalnică fiind chemaţi sau pentru a duce un mesaj , sub încredinţarea că au văzut paşii Diavolului şi nimic altceva , şi că nu era de glumit cu asemenea dovezi vădite ale prezenţei Marelui Duşman...”.

Care ar fi explicaţia acestor amprente în zăpadă ? Mai întâi , să revenim asupra a ce trebuie explicat: O excepţională linie unică , limpede definită , de urme egal distanţate , care a fost găsită pe deasupra caselor , zidurilor , şi în grădinile închise , pe ambele părţi ale malurilor unei întinderi de apă cu lăţimea de două mile , la locuri aflate la 20 de mile depărtare , şi care , la o estimare rezonabilă , cuprindeau o lungime totală (ce permite şerpuirea şi dublarea lor) de o sută de mile.

Tot felul de creaturi au fost bănuite ca fiind reponsabile de aceste urme : lebede , cocori , berze , sau vidre ori şobolani , iepuri de câmp şi bursuci. Este de prisos să adăugăm că nici una dintre acestea nu oferă nici o explicaţie plauzibilă a fenomenului. Păsările nu lasă urme de copită , şi nici nu fac urme ce înlătură zăpada atât de precis încât să pară „marcate cu un fier încins”. Dacă alegem un mamifer care să ne fi lăsat aceste urme , atunci cum ne putem explica amprentele făcute peste acoperişurile caselor sau pe culmea zidurilor , lăsând la o parte linia unică de urme şi spaţierea lor exactă ?

Un corespondent inteligent a sugerat că poznaşul creator al amprentelor a fost o broască săltăreaţă. Săriturile broaştei ar explica singura linie a urmelor , cu amprenta burţii broaştei şi ghearele ei...

Există un singur argument împotriva tuturor explicaţiilor ce spun că urmele ar fi aparţinut unui animal sau unei păsări obişnuite. Urmele lăsate de astfel de creaturi erau pe deplin familiare locuitorilor din Devon , iar dacă aceste urme ar fi avut ceva asemănător cu cele făcute de animalele cunoscute , nu s-ar fi gândit nimeni la ele de două ori.

Două specii de animale mai puţin familiare au fost bănuite ca fiind creatorii amprentelor. Doi canguri şi un raton , despre care se presupunea că au scăpat din captivitate , de undeva din apropiere. Dar o simplă aritmetică este fatală ipotezei ca unul , sau chiar două animale , să fi creat aceste urme. Ca să facă o linie de semne de opt inch şi jumătate fiecare pe o distanţă de o sută de mile , cei doi canguri ar fi trebuit să aibe o medie de şase paşi pe secundă - timp de aproximativ douăsprezece ore fără oprire, în timp ce ratonului i-ar fi trebuit peste doisprezece paşi.

Este încă o dată evident că aceste urme de copită nu puteau fi cauzate de vreun animal. Amprentele singulare , în linie dreaptă , precise una în faţa celeilalte , dovedesc această idee fără necesitatea mai multor date sau analize. Dar există şi date suplimentare. Urmele se extindeau pe o sută de mile , sau mai mult , traversând peste intrarea mării fără devieri sau întreruperi , trecând pe deasupra şi pe ziduri sau clădiri. Cu toate acestea ni se cere de către aceia care au dat explicaţii , dintre care majoritatea nu erau nici măcar din apropierea locului , să credem că aceste urme au fost făcute de un cangur , ori de un bursuc ?

În descrieri există două sau trei observaţii care sunt foarte semnificative. Mai întâi , să luăm natura rectilinie a liniei urmelor : nici un animal nu păşeşte astfel , nicidecum pe o asemenea distanţă , nici pe deasupra caselor. Deci - ceva a trecut pe deasupra ţinutului prin aer , făcând contact cu solul în timp ce se deplasa. Nici un animal nu merge punând un picior direct în faţa celuilalt , deci aceste găuri în zăpadă au fost făcute cu o precizie mecanică de către ceva mecanic. Drept urmare tragem concluzia îndrăzneaţă că ceva anume , ceva mecanic , a trecut pe deasupra Devonului , în aer.

Mecanic , Nu Exact dar aproximativ.

"F" pentru Forţă

Câţiva observatori atenţi au remarcat că amprentele nu arătau ca o copită normală , în care zăpada este presată în adâncul urmei , ci arătau ca şi cum zăpada ar fi fost înlăturată. De asemenea , cineva observa că urmele arătau mai mult ca şi cum ar fi fost arse în zăpadă. Încă o dată , acest „F” nu putea fi un animal. Astfel - să extindem concluzia noastră , pentru a include nu numai ceva mecanic aflat în trecere peste Devonshire , dar şi faptul că acest lucru a ajuns cumva să facă un contact cu suprafaţa la intervale regulate. Ceva a ajuns , proiectat sau emanat din acest mecanism , la intervale regulate de timp , şi pentru că invenţia se mişca cu o viteză constantă , acest mijloc de contact a făcut urme pe sol cu regularitate.

"Direct la Cap !"

Acum trebuie să remarcăm că acest lucru nu a presat zăpada în interiorul urmelor , ci poate doar a înlăturat-o în schimb , deci nu a existat presiune , şi prin urmare nu a fost un contact mecanic. Pe de altă parte , se pare că ar fi fost arzător , sau cald , sau , cel puţin a transmis o energie convertibilă în căldură. Avem aici un anumit tip de „F” creat de orice fel de metodă sau manieră şi care a realizat o conversie de energie suficientă pentru a topi sau a înlătura o parte din zăpadă , aproape instantaneu. Ce ne-a mai rămas deci să credem ? Altceva decât o rază de un anume fel ? Nu pare a fi ceva prea probabil ?

Am pledat pentru levitaţie, ca explicaţie la lucrurile spuse mai înainte; atunci , levitaţia câtorva cristale de zăpadă este insignifiantă în comparaţie cu trupul zbătându-se agitat al lui Oliver Lerch , sau cu blocurile de piatră cântărind 1.200 de tone , din Baalbek.
Deci , avem , prin eliminare , un dispozitiv mecanic trecând prin aer , emiţând un anumit tip de rază arzătoare sau de energie , la intervale regulate de timp şi la distanţe egale. Ce fel de dispozitiv , şi de ce aceste raze ?

Pe Aproape , Cineva îi transmite telepatic
acestui receptor (sic) inferior.

Sugerez că raza aceasta a fost ceva de felul radarului , şi că de asemenea ea ajusta distanţa maşinii faţă de sol , sau acţiona ca un mijloc de respingere pentru a susţine maşinăria în zbor. Presiunea prea slabă asupra urmelor ar justifica cu greu ultima variantă , deci putem bănui că razele au fost folosite în scopuri de navigaţie sau direcţionare , pentru a menţine nava la o distanţă uniformă faţă de sol sau ca să prevină apropierea ei de suprafaţa terestră.

Testele *ar trebui să arate* emanaţii , altfel "Măsurarea"
era numai în aşteptarea "Marcatorului."

numai că , Acum Puterea Electrică este aproape - de acel loc

Şi acum din ***London Times*** , apărut în 14 Martie 1840 , cu cincisprezece ani înaintea întâmplării ce s-a numit „Devil's Footprints”.Printre munţii înalţi ai districtului ridicat în locul unde Glenorchy, Glenlyon şi Glenochay sunt adiacente , au fost găsite de mai multe ori peste zăpadă urmele unui animal ce pare a fi necunoscut în prezent , în Scoţia. Amprentele par să fie asemănătoare sub toate aspectele cu cele ale unui mânz de o mărime considerabilă , deşi poate par a fi mai puternice şi nu aşa de rotunde.
Nimeni nu a reuşit să zărească creatura , s-a remarcat numai că , din adâncimea la care s-a afundat piciorul în zăpadă , ar trebui să fie o fiară de o mărime apreciabilă. S-a mai observat şi faptul că pasul său nu este similar cu cel al patrupedelor în general , ci apare mai degrabă ca săritura unui cal atunci când el este speriat sau urmărit. Urmele nu au fost întâlnite doar într-o singură localitate , ci pe o rază de cel puţin douăsprezece mile.
Iată , încă o dată , elementul localizării , pe care îl putem asocia cu inteligenţa.

„Semnele de Cupă” sunt şiruri de amprente în formă de cupe , imprimate în stânci. Câteodată există inele gravate în jurul lor iar uneori se găsesc numai semicercuri. Au fost găsite în America , în Marea Britanie , Franţa , Algeria , Palestina , aproape oriunde cu excepţia nordului îndepărtat.
În China stâncile sunt presărate cu ele , iar în Italia , Spania şi India , apar într-un număr enorm.
Există douăzeci şi patru de cupe , ce variază de la un inch şi jumătate până la trei inch în diametru şi sunt aranjate aproximativ în linii drepte , întipărite pe stânca *Witches' Stone** , lângă Ratho , Scoţia.

(*Witches' Stone* - Piatra Vrăjitoarelor - **n.tr)**

Local , explicaţia este aceea că ele sunt urme ale picioarelor câinilor (în piatră?). În Inverness-Shire semnele acestea sunt numite "*Fairies' Footmarks*". (Urmele Zânelor-**n.tr**) În Norvegia şi prin alte locuri se spune că sunt urmele copitelor cailor. Stâncile din Clare , în Irlanda , au amprente despre care se presupune că au fost lăsate de o vacă legendară.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Imaginea vine de la un lucru Străin şi ne-explorat , nu
au văzut planeta niciodată , Nu-i cunoşteau Fotografia sau cartografia
DECI *Trebuia* Marcată , *permanent* , Nu ?

În Statele Unite , pe ruta 40 , între Dayton , Ohio , şi Richmond , în Indiana , există o haltă undeva la marginea drumului unde turiştii opresc să privească la amprentele de picioare întipărite într-o piatră mare , aflată pe o parte a drumului.

Acum , în Devonshire , aparatul nostru de navigaţie spaţială , pare a fi într-o croazieră , mişcându-se probabil încet şi silenţios , folosind o rază uşoară , poate un fel de fascicul radar , pentru a-şi menţine distanţa faţă de pământ. Dar , acolo unde au apărut acele semne de cupă în piatră , avem impresia că s-a utilizat o rază mult mai puternică , capabilă să dezintegreze , ori să topească stâncile ; şi că acel dispozitiv de zbor plutea pe deasupra unei suprafeţe mici. Acest fel de staţionare în aer ar putea fi o explicaţie pentru apariţia cupelor în grupuri , în interiorul cărora semnele au fost marcate în linii drepte în timp ce maşina plutitoare s-ar fi mişcat cu siguranţă înainte şi înapoi , datorită curenţilor de aer şi a altor turbulenţe - în vreme ce îşi folosea puternica ei rază , pentru a-şi menţine poziţia deasupra unui obiect sau a unei zone definite.

CÂMPUL GRAVITAŢIONAL INSTABIL , PROVOACĂ BALANSUL

Îmi amintesc aici de porcii de undeva din sălbăticia Franco-Canadiană care au fost ucişi de un spot sau proiector circular , arzător , având o provenienţă total inexplicabilă.
Unele indicii s-ar putea obţine prin studierea tuturor locurilor în care au fost găsite semnele de cupă şi apoi determinând dacă locurile acestea au caracteristici comune relevante , care să atragă zburători spaţiali , fie dintr-un interes particular , fie numai în scopul ancorării. Poate pentru a levita piatra.

Sau trebuie să aibe un ANUME drum continuu de a găsi
o cale către nevoile şi plăcerile vieţii.

Aşadar , ne vom asuma în principiu că aceste semne de cupă , ca şi Urmele Diavolului , amprentele din Glenorchy , precum şi cele din construcţia Palatului Chinezesc , şi - cine ştie , poate şi acelea ale legendarului „abominabil om al zăpezii" din Himalaya - au fost toate făcute de tipuri oarecum similare de raze aparţinând maşinăriilor de navigaţie cosmică.

OMUL ZĂPEZII CAPTURAT , OCT. 1954

Se pare că orice asemănare cu Codul Morse , ori alte coduri în general , sau cu orice altă formă de comunicare este pură coincidenţă , şi este numai o interpretare personală în faţa distribuţiei de natură evident mecanică a urmelor , fie ele cupe în piatră sau impresiuni în zăpadă. Fundamentul acestui fel de natură mecanică a manifestărilor acestora , şi ca urmare subordonarea lor unui control inteligent - iată ce ne preocupă mai întâi. Analiza cauzelor acestui lucru , întrebări ca „De ce" sau „Unde" , trebuie să reprezinte probleme secundare.

Aţi auzit de fortificaţiile vitrificate din Scoţia , Irlanda , Britania şi Bohemia ? Există un număr de forturi străvechi , multe din ele construite pe culmi ale dealurilor , răspândite prin aceste zone. Sunt singulare pentru că o parte din aceste lucrări în piatră este vitrificată.

De mai jos el *putea presupune* că existau
două tipuri de oameni , aflaţi în Război
unul cu celălalt. *Nu pot spune sigur.*

Nu este limpede ce inamici au cauzat construirea fortăreţelor - indiferent dacă ele au fost construite de atacatori sau de cei care se apărau , sau dacă ele se aflau deja acolo anterior unei invazii. Aceste forturi aproape că par să înconjoare Anglia , şi în timp ce unele sunt în Britania şi în Bohemia , unii se întreabă dacă Anglia era conectată la acea vreme cu partea continentală a Europei.

ADEVĂRAT.

Arheologii au înaintat teoria prin care aceşti oameni incredibil de antici au construit focuri imense ca să vitrifice pietrele fortăreţelor , şi să le cimenteze împreună topindu-le din exterior. Chiar dacă nu se puteau aproviziona prea bine cu lemn pentru ardere ; pe de altă parte , asta se întâmpla cu mult timp în urmă , şi ar fi putut exista lemn , cărbune , petrol sau altceva. Dar o anume Miss Russel , scria în *Journal of the B.A.A* , şi sublinia că pietrele singulare , şi cu atât mai puţin zidurile lungi , nu sunt deloc vitrificate atunci când casele mari sunt arse la sol , sau dacă pietrele sunt preparate termic - prin aşa numitele mijloace naturale.

Cuţit De Forţă , explozie în plin.

Dar unicitatea acestor fortificaţii vitrificate constă în faptul că pietrele sunt vitrificate în linii , ca şi cum o explozie deosebită le-a lovit sau a operat asupra lor.

Bdra! A lovit-o , direct la nas !

Fulger ? În orice caz , cândva odată (sau de mai multe ori) , ceva a topit , în formaţie de linii , pietrele forturilor de pe dealurile din Scoţia , Irlanda , Britania şi Bohemia. Oricine sau orice a făcut-o , ei , sau acel lucru , au avut ceva la îndemână pentru a o face. Fulgerul are un tipar în a lovi lucrurile care sunt distinct aflate pe vârfurile dealurilor. Dar unele din fortăreţele vitrificate sunt construite în locuri discrete şi cu toate acestea ele nu au scăpat ; zidurile lor sunt şi ele vitrificate , în linii. Iar pe munţi şi pe dealuri şi peste tot în restul lumii , există rămăşiţe ale fortăreţelor , ce nu au fost vitrificate. Am în minte pe cea de la Sacsahuaman , aflată în vârful Anzilor , la Cuzco.

RĂZBOAIE STRĂVECHI. AU FOST PROVOCATE
DE UN TĂIETOR DE "FORŢĂ"

În acest caz , al forturilor parţial vitrificate , în linii consecutive , avem unul dintre cele mai remarcabile exemple de selecţie şi segregare - atribute ale inteligenţei. Nu numai că avem fortificaţii ce ne solicită atenţia într-o anumită zonă limpede circumscrisă , dar avem un astfel de grad înalt de concentrare şi direcţionare , încât numai liniile anumitor fortăreţe sunt vitrificate.

Boe da lograni tash na Stendic og daeli mork **(***)**
"Pielidismacraeli!" Pietre tăiate cu "P" la
întreaga putere de "F" a *cuţitului*.

***DUPĂ ANALIZARE* ; CRED CĂ ACEST Om POATE a fost**
"Iluminat" Telepatic. *Cineva* , fie L-M , ori S-M
***îl Fac să scrie* despre lucrurile pe care el**
le "vede" în mintea lui şi îl controlează după ce
le verifică. ACEL cineva vrea să iasă din Ascunzătoare.
***Nu să fie Greşit Înţeles* , *ori să fie* temut , ci Vrea să**
co-existe într-o manieră Foarte Paşnică.
ORI PLĂNUIEŞTE SĂ-I FACĂ PE GAYORI *ALIAŢII* LOR ,
PENTRU UN RĂZBOI. DACĂ ESTE AŞA , ATUNCI NUMAI S-M
AR PUTEA SĂ VREA RĂZBOI. SUNT IMATURI.
***ŞI numai* ei sunt AŞA de imaturi ca să dorească Război.**
O planetă în Galaxie Nu Înseamnă *Nimic* pentru ei ,
tot ce promovează ei este „Războiul ca un Joc" care
le atenuează plictiseala , searbăda şi nefericita existenţă.
LIPSA DE FILOZOFIE A OAMENILOR ŞI ACEŞTI S-M
DUC ÎMPREUNĂ LA DISTRUGERE.

(***) .... intraductibil - nu sunt referinţe. **n.tr**

Avioane Care Dispar

Nu vom dedica prea mult timp dispariţiilor de avioane , întrucât acesta este un fenomen modern , prin definiţie , iar noi ne construim *Cazul O.Z.N* cu ajutorul bogăţiei de informaţii istorice. Totuşi , în măsura în care aceste dispariţii sunt legate , în mod direct , cu teza noastră privind inteligenţa în spaţiu , sau cu maşinării spaţiale ce răpesc fiinţe umane , fie pentru studiu , hrană , ori pentru experimente a căror natură este dincolo de puterea noastră de înţelegere , ele trebuiesc menţionate.

PENTRU CLONARE

Ar trebui să arăt , mai întâi , că un flux continuu de conversaţii transmise pe frecvenţe speciale , sunt înregistrate în mod automat , de la toate marile aeronave aflate în aer. Ar putea exista o serie de staţii în dotarea bazelor *Forţelor Aeriene* (*Air - Force*) , precum şi a *Administraţiei Aeronautice Civile* , care pot să înregistreze aceste conversaţii. Devine foarte greu de crezut că atât de multe aeronave cad din aer , fără a avea timpul ca un singur membru al echipajului să anunţe ceva , orice fel de informaţie , cu ajutorul microfonului , astfel încât să putem şti ce s-a întâmplat cu ei. Dacă am putea stabiliza sistemul acesta funcţional de ascultare a conversaţiilor , am putea obţine anumite indicii despre „distrugătorii" navelor aeriene şi despre răpitorii echipajelor şi pasagerilor acestora.

De asemenea , cred cu toată sinceritatea că trebuie să admitem uşurinţa cu care se poate exagera cu privire la dispariţiile misterioase de avioane , deasupra apelor. Dacă eu personal nu voi accepta , în mod categoric , defecţiuni mecanice care să facă imposibil un raport al echipajului , lucru ce înseamnă că nava este pierdută pentru totdeauna , şi acela ar fi ultimul moment al ei , voi admite însă că nu ne putem permite să tragem prea multe concluzii din aceste incidente.

Dar , ies în evidenţă dispariţiile deasupra apelor ale unei aeronave **C-46** , ce avea treizeci şi doi de puşcaşi marini la bord. Epava a fost găsită - dar niciodată nu s-a găsit vreunul din trupurile acestora !

DUMNEZEU SĂ-I AJUTE PE L-M , PUŞCAŞII MARINI AU ATERIZAT

De asemenea , la o jumătate de ceas după ora zece , în dimineaţa de 7 Martie 1922 , ofiţerul de zbor **B. Holding** decola de pe un aerodrom din apropiere de Chester , Anglia , în ceea ce se vroia să fie un scurt zbor în Wales , urmat de o întoarcere cu revenire la Chester. El nu a mai fost văzut niciodată.

Holding a dispărut departe de mare , şi a dispărut zburând pe deasupra unui ţinut intens populat cu oameni complet civilizaţi !

Inexplicabile şi neanunţate prăbuşiri la sol ale unor avioane sunt numărate cu duzinile , dar acestea sunt prăbuşiri - nu dispariţii. Cu toate acestea , există un puternic element de mister în multe din ele.

Este o regulă - nicidecum o excepţie , ca marile catastrofe să vină fără avertisment. Orice ar provoca prăbuşirile , pare să taie simultan şi comunicaţiile , pentru că rareori avem vreun avertisment radio ; în general apar numai rapoartele de rutină şi apoi - tăcere, până ce este găsită epava fără supravieţuitori şi , în acest din urmă caz , fără trupuri !

Nu putem afirma cu o minimă siguranţă că aeronavele sunt atacate în mod deliberat , cu josnicie sau fără discriminare , de vreun inamic rău intenţionat , deoarece dacă aceasta era adevărat , atacurile ar fi fost aproape cu siguranţă mai extinse şi , credem noi , mai selective. Totuşi , este foarte dificil să nu luăm în considerare posibilitatea ca un anume tip de inteligenţă , care dispune de forţele necesare , să poată distruge unele dintre avioanele noastre , în vreme ce reduce echipajele la tăcere , simultan.

Este ceva ca un avion solitar să dispară de deasupra mării , fără urmă şi fără să emită un semnal ce poate fi auzit. Dar este cu totul altceva ca o escadrilă de cinci avioane militare , zburând în grup , toate cu echipaj complet şi aparatură radio la bord - să treacă tăcut şi irevocabil în nefiinţă.

La bordul acelor bombardiere se aflau patruzeci de oameni. Pe măsură ce orele treceau , colegii lor îngrijoraţi de la baza de decolare , şi cei din alte aeronave aflate în patrulare - ascultau cu speranţă canalele radio. Dar nu a venit nici un cuvânt care să le explice soarta zburătorilor dispăruţi.

Ultimul mesaj de rutină , recepţionat la ora 5:25 în acea după-amiază vijelioasă , indica poziţia acelui zbor la şaptezeci şi cinci de mile nord-est de Baza Navală *Banana River* (Florida), la aproximativ două sute de mile nord-est de Miami.

Acele ceasurilor se apropiau de punctul în care proviziile de combustibil ale bombardierelor urmau să se epuizeze. Încă nici un cuvânt. Marina a trecut la acţiune. Avioanele şi navele de căutare au primit ordin să acopere întreaga zonă , de la Key West înspre nord către Jacksonville , inclusiv două sute şi cincizeci de mile în largul mării.

Pentru interesul larg al publicului , Marina a subliniat limpede că bombardierul de tip Avenger a fost remarcat prin flotabilitatea sa. În situaţii de urgenţă similare , astfel de avioane au reuşit să rămână la suprafaţa apei un timp suficient de îndelungat pentru ca echipajele să poată lansa bărcile de salvare - adesea chiar „fără să îşi ude picioarele”.
Una din primele nave de salvare lansate în valurile apelor în căutarea zburătorilor dispăruţi a fost un bombardier de patrulare al Marinei , un hidro-avion uriaş ***Martin Mariner*** (Navy - PBM) , care avea un echipaj de treisprezece oameni , instruiţi în mod special pentru astfel de misiuni.

Acest avion , de asemenea , a dispărut şi el fără să lase o urmă !

Interesul pentru astfel de dispariţii atinsese acum stadiul la care subiectul domina discuţiile de pe străzi. Cum se putea ca cinci bombardiere , fiecare cu propriul său echipaj şi facilităţi radio , să dispară de pe faţa pământului fără să semnaleze măcar un singur mesaj explicativ ? Era complet ilogic să se presupună că avioanele s-au lovit reciproc în aer , ucigând toţi membrii echipajelor simultan.
Şi , chiar dacă o asemenea explicaţie bizară era acceptabilă , ce se întâmplase cu hidro-avionul ?

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

**INVESTIGAŢIILE FĂCUTE DE L-M ÎN ULTIMII ZECE ANI
ASUPRA SALTURILOR TEHNOLOGICE
ŞI A LIMITELOR ACESTOR *GAYORI* AU FOST DENATURATE
CA SĂ ARATE UN MOTIV AL INTENŢIILOR OSTILE
ŞI *ASTA NU ESTE AŞA*.
CURIOZITATEA ESTE SEMNUL INTELIGENŢEI ŞI L-M
AU ASTA ÎN *EXTRA-ABUNDENŢĂ*.**

**REGRET Să Spun ASTA - L-M PRIVEŞTE OAMENII DOAR AŞA
CUM OAMENII *AU ALES SĂ FIE PRIVIŢI* ; NIMIC MAI MULT
DECÂT NIŞTE *FORME ANIMALE* DE VIAŢĂ FĂRĂ VALOARE ,
CARE SE DISTRUG RECIPROC ŞI CARE ÎŞI URMEAZĂ ACELE
PASIUNI CE RESPING IDEA UNEI FORME SUPERIOARE
DE VIAŢĂ - CA O POSIBILITATE PENTRU EI**.

În Iulie 1952, un ciudat obiect argintiu a fost văzut în înălţimile cerului peste San Anselmo, California , şi , cinci minute mai târziu , a avut loc o prăbuşire inexplicabilă a unui avion apt de zbor , la cinci mile distanţă , iar Marina a fost incapabilă să ofere o explicaţie acestui incident.
În Martie 1952 , un pilot de luptă britanic , greu încercat , Comandorul J. Baldwin , zbura cu un avion cu reacţie în scopuri meteorologice şi de recunoaştere peste Coreea. A zburat într-un nor - şi nu a mai ieşit de acolo nicicum. Misterul nu a fost rezolvat niciodată. (În acelaşi timp , un vas transportor al U.S. Navy , aflat în apele Coreene , a raportat un obiect ciudat văzut pe cer).
Pe 9 Iunie 1952 , Vice-Mareşalul Britanic al Aerului , ***Aitcherly*** - a stabilit un curs pe care urma să îl parcurgă într-un avion cu reacţie Meteor , alimentat complet , zborul desfăşurându-se între Suez şi Cipru , pe o distanţă de trei sute de mile. S-a recepţionat un semnal radio de la el , la trei minute după decolare. Nimic altceva nu s-a mai văzut , şi nu s-a mai auzit de la el. „Fără o urmă”.
2 Februarie 1953 : o aeronavă de transport din York , cu treizeci şi trei de pasageri la bord şi cu un echipaj de şase oameni , s-a evaporat deasupra Atlanticului , într-un zbor spre Jamaica. Nici un fel de explicaţie. „Cauză Nedeterminată”. (Şi aceasta , din nou , în strania regiune a Golfului şi a Caraibelor).

Lista dezastrelor aparatelor de zbor propulsate cu reacţie , este lungă. Lista explicaţiilor este scurtă. Piloţii supravieţuitori ai prăbuşirilor unor întregi escadroane , au fost reduşi la tăcere.
Când patru avioane cu reacţie britanice , toate fără o coliziune , au aterizat forţat în acelaşi timp pe o vreme ceţoasă , s-a „explicat” că toate patru au rămas fără combustibil în acelaşi moment.

NU ESTE AŞA , CI AU FOST "ÎMPINŞI" JOS.

Lectura pe care aţi citit-o în ultimii zece ani vă va arăta un număr de inexplicabile dispariţii şi de alte accidente ale avioanelor. ***Constellation*** deasupra Braziliei. Un ***DC-3*** în Lake Michigan ,aparent sfâşiat în parte şi având păturile şi alte dotări ale sale tocate mărunt , în mod misterios.

Pe 2 August 1947 , un avion al *British South American Airways* , ***Lancastrian Star Dust*** *,* a dispărut misterios în timpul unui zbor peste Anzi. Nu ar fi fost aşa de surprinzător dacă aeronava ar fi dispărut în vârfurile înalte ale Anzilor , dar - ea se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Santiago , Chile , şi la 5:45 PM a trimis chiar un semnal care să confirme ora de sosire. Semnalul arăta că nava se afla la doar patru minute de aeroport , aproape în raza de observaţie a turnului de control. La sfârşitul acelui mesaj s-a auzit cuvântul „*Stendec*" , tare şi clar , spus foarte repede. Operatorul chilian Air Force , la Santiago , a pus întrebări despre cuvântul pe care el nu l-a înţeles. Auzise cuvântul repetat de două ori în avion. Nici o explicaţie a acestui cuvânt nu a fost găsită vreodată. Nu s-a mai auzit altceva de la avion , deşi au fost trimise mai multe apeluri. Avionul nu a mai sosit niciodată iar din ziua aceea până acum , misterul nu a fost rezolvat. Au fost făcute cercetări de către echipe alcătuite din trupe de schiori şi de avioane , de alpinişti profesionişti şi automobile , acoperind o zonă de 250 de mile pătrate , totul în zadar. Avionul acela transporta un echipaj de cinci oameni şi erau la bord şase pasageri.

Pilotul , Căpitanul R. J. Cook , traversase Anzii de opt ori ca pilot secund. Patru minute până la pista de aterizare ; ce s-a întâmplat ?

STENDIC ESTE CUVÂNTUL "GAELIC" PENTRU "Străin în Lume"
A Fost Cook crescut între oamenii "Gaelici" când era copil ?
Unde să fi auzit de "Stendic."

Cook vorbea în vecinătatea şi apropierea celor din nava L-M
Spunea "STEN-BECK" iar SPUS cu teamă şi FOARTE RAPID
SE ÎNŢELEGEA "STENDIC" ÎNSEMNÂND "STAŢI PE LOC"

"**You bloody Stendicer" ori Stendisher sau chiar**
Standisher este un jurământ făcut *ocazional* (sic)
la graniţa Scoţiană. (*italic de Dl. A)*

Şi în Unele părţi ale Angliei.

Este folosit doar pentru a sugera cel mai rău
fel de persoană Misterioasă.

Ychym tae bu dall "Stendic"? Ne Bdi ta
Hoanni fahn bi skoa kaii tog ymi, ok? Da ,
se putea să fi fost un L-M la bord şi a spus
"Standback" FOARTE REPEDE.

În 1947 , un bombardier , de felul acelor super-fortăreţe americane a dispărut misterios când se afla la 100 de mile de Bermude - zona tipică a dispariţiilor de avioane. În Martie 1950 , o aeronavă militară de transport *Globemaster* , dispare pe când zbura din nordul Americii către Irlanda , fără avertisment şi fără vreo urmă. Un avion al liniilor aeriene *Pan American* , un *Constellation* cu patruzeci de oameni la bord era pe drumul său , din Africa de Sud către New York , pe data de 20 Iunie 1951. Aeronava a plecat de la Accra , din vestul Africii , urmând să ajungă la Monrovia , Liberia , iar la ora 3:00 AM , era anunţată prin radio , de către echipaj , sosirea la aeroportul Roberts Field , în Monrovia , estimată la ora 3:15 AM. Avionul nu a mai fost văzut sau auzit vreodată. În timp de cincisprezece minute , fără să raporteze vreo problemă şi anticipând o aterizare lipsită de evenimente , acest avion uriaş a dispărut , fără să lase o urmă a unei înregistrări , fără o avertizare radio.

OAMENII "ÎNGHEŢAŢI – NEAJUTORAŢI" sunt o Pradă bună.

Presupun că aceste dispariţii sunt observate într-un număr mai mare decât dispariţiile care aveau loc în trecut - de persoane şi etc. - deoarece era noastră aeriană se dovedeşte a fi de un interes mai mare pentru vecinii noştri spaţiali. De asemenea , suntem infinit mai conştienţi de dispariţii de acest fel.

Acelaşi raţionament , desigur , se aplică şi faţă de creşterea numărului de apariţii O.Z.N raportate cu precădere de la înflorirea activităţii aeriene şi de la dezvoltarea aparatelor radar.

Presupun , prin urmare , că aceste dispariţii sunt mai degrabă răpiri , făcute de maşinării spaţiale.

Există alte explicaţii care pot răspunde tuturor acestor întrebări ?

Vom încheia această trecere în revistă a aeronavelor dispărute cu o relatare , publicată în *Coronet* , în Martie 1951 , mai surprinzătoare decât tot ce am întâlnit mai înainte.

Într-o liniştită , dar mohorâtă Duminică din August 1942 , doi experimentaţi ofiţeri navali , locotenentul Cody şi sub-locotenentul Adams , decolau într-o stare de spirit bună , într-o misiune de patrulare anti-submarin , cu un dirijabil L-8 , aparţinând U.S Navy , de la o mică bază din *Treasure Island*, California. Adams , după cincisprezece ani în serviciu , tocmai fusese înaintat la gradul de sub-locotenent , iar acesta era primul său zbor ca sub-ofiţer ; aşadar zborul era ceva mai mult decât o simplă rutină , cum erau zborurile joase de recunoaştere a submarinelor.

Nu departe de San Francisco , au văzut o pată de petrol , lucru care putea să denote existenţa unui submarin. Dirijabilul a făcut o voltă şi s-a poziţionat deasupra petei. Erau acolo mai multe ambarcaţiuni de patrulare şi mulţi pescari , şi cu toţii erau interesaţi de încărcătura care ar fi fost aruncată din adânc.

Spre surprinderea tuturor aeronava nu i-a încercuit , sau bombardat. În schimb, aceasta a tras un foc în sus şi a dispărut în nori. Nava nu a mai fost văzută de către observatorii patrulelor sau de cei de pe vasele de pescuit - iar fericitul său echipaj nu a mai fost auzit vreodată , de nimeni.

Dirijabilul L-8 s-a ridicat la o înălţime de 2500 de picioare şi a plutit în derivă timp de o oră şi jumătate apoi a ajuns la pământ pe o plajă din California , aproape strivind doi pescari , care s-au şi grăbit să-i apuce sforile şi au încercat să o reţină acolo. Aceştia au privit în nacelă şi au descoperit că era goală.

Ambarcaţiunea a fost smulsă din mâinile lor şi a plutit iar lovindu-se de faleză , până când una dintre încărcăturile de balast s-a desprins şi a căzut , după care s-a avântat peste faleza de nisip , mai târziu făcând o aterizare perfectă pe o stradă din Daly City, o suburbie a oraşului San Francisco. Ofiţerii ce s-au ocupat de investigaţii , au găsit totul în perfectă ordine în nacelă - cu excepţia lui Cody şi Adams , care lipseau.

Ultimul cuvânt venit din partea locotenentului Cody , aflat la comandă , s-a auzit la ora 7:50 AM când a transmis prin radio : „Cercetăm o pată de petrol”. Ar fi trebuit să urmeze un alt raport , iar la 8:00 AM se aştepta un raport de rutină cu poziţia navei. Nu a venit nimic.

Nu s-a aflat niciodată nimic despre dispariţia acestor oameni. Ei trebuie să fi părăsit dirijabilul în clipa când s-au ridicat în nori , pentru că nu există nici o altă cauză a ridicării acestuia iar pierderea greutăţii celor doi oameni ar fi cauzat cu siguranţă ridicarea. Multe patrule maritime şi mulţi pescari , urmăreau manevrele aeronavei pe deasupra zonei suspecte ; cu toţii stăteau nemişcaţi pentru a evita o posibilă încărcătură de adâncime ; zeci de ochi fixau dirijabilul. Nimeni nu a spus că Adams ori Cody au sărit , că au căzut ori că au părăsit în vreun alt fel nacela - nu era nici un semn de defecţiune sau de luptă. Aeronava s-a ridicat pur şi simplu în cerul înnorat. Cody şi Adams , pur şi simplu au dispărut - pentru totdeauna , urmăriţi de cel puţin câteva zeci de observatori interesaţi , care priveau fiecare mişcare a navei lor. De ce ? Şi de asemenea , unde ?

Vor rămâne în "Stază Neutră" Trăind cu L-M , şi fiind hrăniţi de aceştia până ce nu vor mai fi de folos şi Nici un fel de informaţie nu se mai obţine de la ei. L-M FOLOSESC o SONDĂ MENTALĂ ACUM CEVA ASEMĂNĂTOR CU ENCEFALOGRAFUL. SALVEAZĂ MULT DIN TIMPUL şi SUDOAREA DEPUSĂ CU SUBIECŢII AL CĂROR FACTOR PSI ORI PERCEPŢIE EXTRA-SENZORIALĂ ESTE PREA SCĂZUTĂ PENTRU TELEPATIE."

Lumini şi Bolizi de Foc

Adepţii farfuriilor zburătoare sunt familiarizaţi cu acele „*Foo Fighters*” ce erau raportate din abundenţă în timpul celui de-al doilea război mondial. Deoarece ele sunt moderne , şi pentru că prezenţa lor este aşa de incontestabil acceptată - cu activităţi ce le sunt bine catalogate - nu vom face altceva în privinţa lor decât să le menţionăm pe scurt , în categoria generală a luminilor şi a bolizilor de foc.

Foo Fighters par a fi cu toate acestea un gen uşor diferit comparativ cu luminile obişnuite ale O.Z.N.

Ele sunt de obicei roşiatice sau gălbui , uşoare şi difuze , fără să fie ataşate vreunui obiect tangibil şi extrem de mobile. O.Z.N , pe de altă parte , au o anumită duritate , prezintă lumini alb-albastre şi sunt strălucitoare , funcţionale şi sclipitoare.

Dure. Albăstrui , Cele Luminate Alb sunt Cercetaşi , Solide.

CERCETAŞI , CURIOŞI SĂ AFLE DESPRE ULTIMUL RĂZBOI , CAPABILI SĂ DETECTEZE CĂMPURILE ELECTRO-MAGNETICE AFLATE ÎN ECHIPAMENT ŞI SĂ SE MENŢINĂ ÎN STADIUL DE *DISOLUŢIE MOLECULARĂ ,* DE EXEMPLU. STADIU LA CARE PUTEAU SĂ OBSERVE FĂRĂ CA TOTUŞI SĂ FIE LOVITE DE *ORICARE* TIP DE ARME AVEAM "NOI" , CUNOSCUTE ORI NECUNOSCUTE. Unele dintre Echipamentele *noastre* Electronice *puteau avea* un efect ciudat asupra funcţionalităţii navelor de cercetaşi ale observatorilor L-M şi provocau consternarea acelor L-M , CARE ERAU PAŞNICI NAIVI ŞI CURIOŞI. S-AU ADUNAT O MULŢIME DE EPAVE DIN DEZASTRE ACCIDENTALE , DUPĂ CUM AI SĂ VEZI MEREU , Jemi.

Cu această deosebire în gând , putem presupune că acele *Foo Fighters* fie au inteligenţă , fie sunt controlate de la distanţă de o inteligenţă. Faptul că ele sunt o manifestare a unei activităţi inteligente pare să fie cel mai logic compromis.

Referirile făcute de-a lungul istoriei despre lumini bizare în cer şi obiecte în flăcări , zburând prin aer, sunt cunoscute şi regăsite frecvent. Sunt o multitudine de cazuri unde lumini , mingi de foc , puncte şi zone luminoase şi fulgere globulare , ce nu păreau să aparţină ori să provină de la vreun obiect solid , au fost observate. Două apariţii recente vor servi stabilirii bazelor raţionamentului nostru.

CHIAR AŞA !

Scrisoarea care urmează , trimisă către editorul publicaţiei *Fate* , în Martie 1951 , şi care a fost atent examinată. Vă cer să vă reamintiţi de razele pe care le sugeram în capitolul „*Semne şi Urme de Paşi*”.

„Soţul meu şi cu mine locuim singuri într-o mică depresiune ascunsă în Nye County , statul Nevada - cunoscută ca Old Burns Ranch. Este aproape complet înconjurată de nişte dealuri gri , mohorâte , şi este situată la câteva mile în spatele autostrăzii care se îndreaptă spre micul orăşel Beatty , aflat la 8 mile distanţă.

Cea mai apropiată aşezare omenească este o fermă de vite , la o milă depărtare de drumul coioţilor peste dealuri.

Era 1:45 AM , într-o noapte de Ianuarie 1949 , chiar după ceea ce a fost cunoscut ca fiind „Marea Ninsoare„. O mantie îngheţată albă se aşternuse peste deal şi deşert. Mă trezisem din somn numai cu o jumătate de oră mai devreme. Somnul mă ocolea , şi stăteam la fereastră în timp ce beam ceva , în frumuseţea peisajului slab luminat de lună. Nu se mişca nici o creatură , nici o adiere.

DACĂ SE ÎNTÂMPLÂ ASTA , ACOPERĂ-TE CU PĂMÂNT , Jemi

Treptat , ochii mei s-au fixat pe o pată de un gri deschis , cu o formă neregulată , nu mai mare decât două palme. Se aşezase pe scoarţa netedă din apropierea viţei de vie , la vreo trei beţe de casă şi în linie cu fereastra. Aproape deodată , umbra aceasta de un gri ştersi , care nu era o umbră , a explodat într-un disc cu o lumină albă limpede , de aproximativ trei picioare în diametru. A rămas acolo , vreme de două minute întregi. Apoi , brusc s-a strâns într-un şuvoi strălucitor cu o nuanţă portocalie , de vreo cinci sau şase inch în lăţime , plutind repede peste zăpadă către fereastra mea şi , după cum părea , a explodat fără zgomot peste fundaţia de piatră din faţa verandei.

Mai multe limbi de foc scăpărător , roşu şi albastru , au ţâşnit la câţiva inch mai sus de două picioare şi jumătate , faţă de înălţimea lambriului verandei. Asta a fost totul.

Când s-a luminat de ziuă , am căutat cu atenţie , dar nu am găsit semne , urme sau altceva care să ne ajute să ne putem explica fenomenul.”

Sara Elizabeth Lampe
Gardnerville , Nevada

Avem o altă relatare interesantă despre vizita recentă a unei mingi de foc , care merită atenţie. A fost raportată de un anume Gordon W. Hackbarth , din Seattle , Washington , căruia i-a fost povestită ca o experienţă personală , petrecută în ziua de Marţi , 6 Noiembrie 1951, de către un electro-mecanic de la *Puget Sound Navy Yard* , pe nume Robert Burch.

Revenind de la masa de seară , Burch s-a oprit la biroul de la Bremerton YMCA , şi-a ridicat cheia şi a luat ascensorul pentru a urca la ultimul etaj. Ajuns în camera sa a observat că era 7:30 PM. A pornit radioul apoi s-a întors către şifonier.

Deodată , ceva l-a făcut să privească în sus. Oglinda reflecta o minge de foc roşie-portocalie , venind direct către el , prin fereastra deschisă. Au urmat o explozie orbitoare de lumină însoţită de un zgomot asurzitor. Apoi , spectrul luminos a ieşit iar Burch a fost trântit la pământ. Ameţit , el a ajuns la piciorul patului său de metal , încercând să se ridice. O durere arzătoare urca pe braţul său. Ulterior , el a fost diagnosticat ca având arsuri de gradul doi.

NU ŞTIU DACĂ ACEL BULB A FĂCUT IMPLOZIE

(ULTERIOR) HIPER-ACTIVAREA FĂCUTĂ DE *F-F*
ASUPRA MOLECULELOR AR PUTEA PROVOCA
ARSURI - ORI IMPLOZIA DE ENERGIE-PURĂ
A RICOŞAT , EFECTE SECUNDARE ALE EXPLOZIEI
CA ASTFEL DE ARSURI ŞI ETC.

În colţul camerei sale , conţinutul coşului de gunoi ardea furios. Sub fereastră , o servietă Samsonite ce era ignifugă fusese carbonizată şi fumega. Carcasele celor două aparate radio erau arse. Pervazul ferestrei prin care intrase mingea de foc era negru şi prea fierbinte pentru a putea fi atins.

DA , TOATE CELE DE MAI SUS SUNT EXPLICABILE ŞTIINŢIFIC. ELE SUNT
REACŢII ALE FORŢEI ŞI ENERGIEI , SĂLBATICE ŞI STĂPÂNITE.

Colegul de cameră al lui Burch , Alex Myers , a venit alergând de la duşul aflat la trei uşi distanţă. Auzise explozia zgomotoasă. O clipă mai târziu a intrat un poliţist. Ofiţerul , în timp ce scria o amendă pentru o contravenţie rutieră la trei blocuri depărtare , a privit în sus , şi a văzut globul roşu-portocaliu scânteind pe cer în timp ce descria un arc venind dinspre sud , iar apoi a intrat pe fereastră.

La spitalul *Bremerton Naval Hospital* a doua zi , tulburatul Berch cu braţul înfăşurat în bandaje , încă suferea din cauza şocului.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Lucrul terifiant despre Fireballs este acela
că atunci Când Omul Şi Fireball sunt faţă în faţă ,
unul recunoaşte o inteligenţă *Panicată* în celălalt
ŞI astfel sunt îngroziţi de emoţiile lor reciproce
Un Glob De Foc este fie L-M , fie S-M , CARE
***LA FEL ca şi* procesul care a Ars Străvechile Arce**
TREBUIE SĂ FI AVUT O DEFECŢIUNE.

ACCIDENTAL. ORI PROVOCAT.

DE CĂTRE UNUL SAU DE TOATE CÂMPURILE SALE "INDUSE"
şi astfel va arde.

„Globurile de Foc Târâtoare” sunt încă o formă de ciudăţenii care dă substanţă teoriei noastre asupra inteligenţei în spaţiu. Majoritatea acestor incidente uimitoare s-au petrecut în Franţa. În Marsilia , prin Octombrie 1898 , o adolescentă se aşezase la masă , când , deodată o formă sferică de foc a ţâşnit în cameră , s-a oprit în colţul cel mai îndepărtat de ea , şi apoi , treptat s-a mişcat către fată , de-a lungul podelei. Lovită de teroare , ea s-a retras la perete. După care , brusc , obiectul şi-a schimbat direcţia , a înconjurat-o de câteva ori şi s-a repezit către tavan. S-a aruncat apoi asupra hârtiei care acoperea gaura de la burlanul sobei şi a ars un inel prin aceasta , urcând în sus în drumul său către horn.

Câteva minute mai târziu o izbitură zgomotoasă a spulberat vârful hornului.

O întâmplare similară a fost raportată în Paris pe 5 Iulie 1852 , în magazinul unui croitor de pe strada Rue Saint Jacques , lângă Val De Grace. De data aceasta , mingea de foc s-a căţărat peste pervazul ferestrei , în cameră , şi s-a îndreptat către om prelingându-se pe podea. Îngrozit , omul s-a retras în timp ce globul intens luminat a urcat la înălţimea feţei sale. Aceasta a fost prea mult pentru el.
Croitorul s-a prăbuşit. Puţin mai târziu şi-a revenit în simţiri - ca să audă o explozie teribilă deasupra magazinului , explozie care a împrăştiat bucăţi de cărămizi din horn peste tot acoperişul. Dovada că acel glob de foc a zburat din nou prin horn a apărut sub forma unei hârtii arse ce acoperea gaura de la burlanul sobei.

Într-o serie a volumelor publicate prin 1898 de ***The Association Francaise*** , M. Wander , un om de ştiinţă , scria : „O furtună violentă s-a abătut peste Commune of Beugnon. S-a întâmplat ca eu să fiu în trecere printr-o fermă în care se jucau doi copii , de doisprezece sau treisprezece ani. Am văzut copii aceia ascunzându-se de ploaie sub acoperişul unui staul , în care erau vreo douăzeci şi cinci de vite. În ogradă se înălţa un plop. Brusc , a apărut un glob de foc , de mărimea unui măr , chiar lângă vârful plopului. O vedeam coborând ramură cu ramură , apoi în josul trunchiului. S-a mişcat de-a lungul curţii foarte încet , alegându-şi drumul , şi a ajuns până la uşa unde stăteau cei doi copii. Unul dintre ei l-a atins. Imediat o izbitură teribilă a zguduit întreaga fermă până la temelii. Copilul s-a dat înapoi fără să fie vătămat , dar unsprezece dintre vite au căzut moarte.”

În oraşul Gray , în data de 7 Iulie 1886 , un glob luminos cu un diametru de treizeci până la patruzeci de centimetri , a sărit pe acoperişul unei case şi a smuls un colţ. În acest caz, spre deosebire de multe altele , mingea de foc nu s-a dezintegrat după o singură acţiune distructivă.El a revenit către scările de afară ale casei , zdrobind ţiglele. Menţinându-şi forma , s-a târât în mijlocul unui grup de trecători ce se opriseră pentru a vedea ciudata apariţie. Oamenii aceştia au plecat apoi în josul străzii cu toţii.
Încăpăţânatul obiect a părut că îi urmăreşte pentru un moment ; apoi s-a volatilizat fără un sunet.

Trebuie să fi lovit un Vortex , *ori să fi fost salvat* într-un fel.

M. Lawrence Roth , Director al institutului *Blue Hill Observatory* , în 1903 , vizita Parisul la data de 4 Septembrie în acelaşi an. S-a întâmplat ca la ora 10:00 PM să privească înspre Turnul Eiffel , de la Rond-Point , din Champs Elysees. Turnul a fost lovit brusc de un fulger alb. Simultan , Lawrence Roth a observat o sferă în flăcări coborând în jos către a doua platformă a turnului. Roth a afirmat că globul de foc avea în jur de un yard în diametru (0,9m) , şi spunea că acesta a parcurs o distanţă de aproape o sută de yarzi în câteva secunde , apoi a dispărut complet.

Este foarte interesant de remarcat faptul că aceste observaţii provin dintr-o zonă generală din care s-au raportat un număr mare de activităţi O.Z.N , la sfârşitul anului 1954. Localizare ? Selectivitate ?

Da , *fără îndoială.*

O fundamentare adiţională a factorului localizare-selectivitate vine şi din rapoartele *Hammersly Fork*. Să ne amintim de bizarele dispariţii din acea zonă.

O sferă de foc apărută la *Hammersly Fork* a plutit în jos trecând prin acoperiş , apoi a explodat într-o încăpere , suflul exploziei aruncând afară ferestre şi uşi , în miezul zilei de 9 Decembrie 1951. O alta a coborât la cincizeci de yarzi est faţă de oficiul poştal şi a dispărut chiar înainte de a atinge pământul pe data de 9 Ianuarie 1952. O săptămână mai târziu , un alt glob de foc a venit chiar la asfinţit , la Cross Fork , opt mile depărtare de *Hammersly Fork* , dispărând şi el chiar înainte să atingă solul.
Pe 23 Ianuarie, şi din nou la asfinţit , un glob de foc a plutit în jos către pădure , la aproape două sute de picioare distanţă faţă de maşina domnului Doyle Schoonover , şi a dispărut cu puţin timp înainte să atingă pământul. O altă minge de foc a trecut prin doi inch de scândură pe o clădire pe 1 Februarie , şi în câteva secunde întregul acoperiş era cuprins de flăcări.
D-l John P. Bessor , un anchetator foarte atent şi demn de încredere , întreprinde o călătorie în mod special pentru a inspecta vecinătatea muntelui Brown Mountain lângă Mogantown, în North Carolina , şi vede personal misterioasele lumini raportate acolo. El confirmă că aceste lumini nu sunt cauzate de locomotive , maşini ori case luminate , sau de orice altceva le-ar place geologilor să fie. D-l Bessor nu a fost în măsură să coordoneze luminile cu vreun depozit mineral sau cu o activitate umană. Cu toate astea , el a observat luminile timp de mai multe zile şi nopţi. Ele păreau a se mişca determinat , având propria voinţă.

Nu există voinţa Fumului Gazelor în zona aceea în nici un fel.

În timp ce nenumăratele rapoarte despre lumini ciudate pot fi legate doar indirect cu zborul spaţial , pare să fie evident că unele dintre aceleaşi forţe şi caracteristici fizice sunt comune ambelor tipuri de fenomene , şi că studiul asupra unuia poate furniza o perspectivă asupra celuilalt. De exemplu putem observa trăsătura comună a manevrabilităţii , a transparenţei , culorii , dovada manipulării inteligente , ca să nu mai vorbim de abilitatea de a apărea şi dispărea după voie , la fel cum au făcut farfuriile care au apărut deasupra Washingtonului , în 1952.

Există un raport privind o lumină enigmatică văzută în Hampshire în noaptea de 14 Septembrie 1908, o lumină precum cea a unei Luni nemaivăzute. Destul de straniu , în aceeaşi noapte , David Packer , din Worcestershire , a văzut o iluminare despre care a crezut că era aurora, şi a fotografiat-o. Ceea ce a văzut el , a fost ceva de amploare , serii estompate de lumini asemănătoare norilor. Fotografia lui din *English Mechanic* arăta un mare disc luminos , sau o sferă , de-a lungul luminilor aurorale. Aceasta nu indică în nici un fel vreun defect al filmului sau o scurgere de lumină în camera foto. Singura explicaţie posibilă în acest caz se bazează pe cunoştinţele convenţionale , şi anume că acest lucru , deşi invizibil pentru ochi , era luminos în acea parte a spectrului la care obiectivul camerei a fost sensibil , probabil ultra-violet , de vreme ce camerele în infra-roşu nu erau atunci disponibile.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Fiecare Pilot al unei Nave F primeşte capacitatea de a deveni Dizolvat Molecular DUPĂ ce el a fost integrat de „câmpurile” propriei Sale Nave suficient timp. Prin urmare , atunci *când* El a fost *saturat* cu această abilitate uneori Pierde controlul asupra ei Datorită prea Multor repetări sau fluxului câmpului Natural ori Căderilor Câmpurilor Navei. L-M SE APROPIE TOT MAI MULT DE SOLUŢIA PROBLEMEI CUM SĂ PREVINĂ ÎN TOTALITATE CA EI ÎNŞIŞI SĂ "IA FOC”. POATE CĂ AU ŞI REUŞIT PÂNĂ ACUM ,
Sper* că *DEFINITIV !

În *Cambrian Natural Observer* , nr. 1905-32 , sunt mai multe relatări despre lumini , pe cerul din Ţara Galilor , care sunt exact ca multe dintre acelea raportate în Statele Unite încă din 1947. Lumini care se aseamănă cu *un lung grup de stele , acoperite cu o peliculă subţire de ceaţă* , au fost semnalate. Ulterior despre acest lucru se spune că a luat forma şi aspectul unei bare de fier , suspendată vertical şi încălzită până la o culoare portocalie strălucitoare ; dar descrierea iniţială este aceea de formaţiune luminoasă.

NAVA ÎN POZIŢIE VERTICALĂ SEMNALEAZĂ "AJUTOR" CĂTRE TOŢI CEI DIN APROPIERE

Consider că toate luminile ciudate semnalate , de-a lungul istoriei şi până astăzi , fie aparţin acestor obiecte zburătoare neidentificate , fie sunt reflexii ale acestora. Ele pot fi O.Z.N-uri.
Cred că putem fi de acord , prin urmare , că globurile de foc pot fi doar un indiciu la dispoziţia noastră care să ne arate că aceste O.Z.N au arme - iar globurile de foc sunt armele lor. Îmi susţin afirmaţia pe unicul fapt că singurele rapoarte ce semnalează distrugeri sau vătămări vin din partea acestor globuri de foc. Aceasta nu vrea să însemne că înfierăm O.Z.N ca fiind rău intenţionate , pentru că împuşcarea accidentală a unui vânător nu-l condamnă pe întristatul prieten care a tras focul , cu atât mai puţin pe producătorul îndepărtat al armei. Aceste mingi de foc sunt eliberate în felul acesta , din nou , probabil ca simple experimente făcute de O.Z.N.

(NICIDECUM) "ARDERILE" *TREBUIESC* EJECTATE
***sau camera de control* a navei va lua foc.**

Ca un exemplu de distrugere , vom închide cu acest caz succint.
Un băiat inteligent înainta greoi de-a lungul autostrăzii , noaptea , în apropiere de Palestine , Texas. O femeie călărea în aceeaşi direcţie pe un cal. Băiatul a apărut în Palestine în noaptea aceea lipsit de suflare şi foarte palid.Spune că a văzut un glob de foc ieşind din cer, lovind femeia şi lăsând-o arzând.

Calul a fugit de pe drum , iar băiatul s-a întors în oraş , pentru a spune ce s-a întâmplat. Oamenii au plecat să caute mai multe informaţii despre acest curios accident. Au găsit femeia întinsă pe pământ şi având toate hainele arse, dar cu destulă viaţă în ea pentru a spune că a fost lovită în piept de o minge de foc. Calul a fost găsit cu coama pârlită. Femeia a murit în ziua următoare.

Astfel de globuri de foc ar putea fi şi o metodă nouă
de Execuţie a Criminalilor sau o Metodă de Eliminare
a celor Bătrâni. Aceste teorii ar putea fiecare din ele
sau amândouă să fie Posibile. Ştiu că Arcele erau arse,
Că Cercetaşii puteau fi arşi de asemenea în acest mod.
Mă îngrozesc aceste Globuri de Foc , şi cred
că U.S. NAVY se poate de asemenea să fi format
câteva din ele din Material Uman , în anii 1943-44.

Nu mă tem de L-M sau de duşmanii lor înşişi
dar sunt îngrozit de Teroarea plină de Infernul Groazei
la cel mai Mic indiciu al apariţiei unui Glob de Foc
care să Nu fie neânsufleţit şi să fie astfel
în mod clar doar "Arderea" aruncată de pe o
"haină" din părţile interioare ale unei nave. Toată
electricitatea adună o "haină" iar aceasta trebuie
eliminată sau altfel funcţionalitatea navei şi a câmpurilor
este afectată. Asta pot să înţeleg , dar Nu o persoană
arzând TERORIZATĂ. ASTA SE APROPIE PREA MULT
DE PUNCTUL ÎN CARE DEVINE INUMAN , ORIBIL.

Legende

În toate aceste discuţii un lucru pare să fie remarcat ca şi numitor comun. Toate aceste invenţii , fie ele aeriene sau cosmice , pe care le-am stabilit , par să aibe o caracteristică comună : ele toate îşi au habitatul natural în spaţiu , sau cel puţin în atmosferă. Nu există nici o înregistrare sigură a apariţiei lor pe pământ , ci sunt doar câteva sugestii. Apariţia lor din ape , sau dispariţiile în mare , ne arată numai abilitatea de a folosi mediul fluid al apei mărilor , atunci când este necesar sau de dorit. Acest lucru ne conduce la presupunerea că O.Z.N-urile locuiesc în mod natural şi cu uşurinţă în spaţiu ; că ele nu vin neapărat din alte sisteme solare sau măcar de pe alte planete.

Nu. Nu cu Uşurinţă.
Acei "Little-Men" sunt cunoscuţi ca având BRANHII
La fel cum toţi oamenii înainte de a se naşte , au şi ei branhii.

După ce luăm în considerare faptul că aceste structuri spaţiale , sau O.Z.N , îşi petrec mare parte din timp în graniţele dintre Pământ şi Soare , s-a sugerat că unele culte străvechi ale Soarelui îşi pot avea originea în posibilitatea ca anumite fiinţe , asemănătoare zeilor , ar fi putut să coboare din O.Z.N-uri despre care s-a spus că locuiau „În Soare” , datorită acestei alinieri a zonei neutre - şi că poate , acele „vase ale morţii” necesare zborului ceresc , îngropate împreună cu regii Egipteni , ar putea reprezenta simbolic , zborul O.Z.N. P
Poate că unele dintre tradiţiile de acest fel, erau frânturi de amintiri rămase din primul val de civilizaţie. De fapt , există mai multe tradiţii foarte străvechi ce pot fi cel puţin parţial raportate la numitorul nostru comun asupra vieţii în spaţiu , sau din spaţiu.

Pentru a accentua , şi pentru stabilizarea principiilor noastre actuale , repetăm faptul că este relativ lipsit de importanţă dacă hotărâm că civilizaţia ne-a fost adusă din spaţiu , poate de pe planeta aceea explodată care s-a aflat între Marte şi Jupiter , sau dacă civilizaţia a ajuns în spaţiu, ca urmare a unei evoluţii terestre într-o dezvoltare anterioară a acesteia. Relicve precum Marea Piramidă arată avansul evoluţiei din perioada aceea şi este poate mai puţin dificil pentru sensibilitatea noastră să presupunem că viaţa în spaţiu , mai cu seamă dacă ea se limitează la sistemul Pământ - Lună , îşi are originea pe Pământ.

Cele două mari încercări la adresa minţii noastre în acest moment , constau în a depăşi lovitura dată amorului propriu al rasei noastre , şi a ne elibera de ideea că O.Z.N-urile şi viaţa cosmică ajunse acum la cunoştinţa noastră , vin în mod obligatoriu de pe o planetă. Prezenţa lor în regiunile spaţiale care ne sunt învecinate este o improbabilitate având un grad mult mai mic , şi reprezintă un lucru care ne este mai puţin dificil de acceptat. (Roşu este A şi B)
Sunt multe date care să ne facă să credem că lucrul acesta extraordinar , pe care îl numim civilizaţia de astăzi , nu este altceva decât flacăra pâlpâitoare ce s-a reaprins din jăraticul unei civilizaţii aproape dispărute , o antichitate nici măcar visată de arheologii noştri moderni.

Omul are Dreptate , Şi Ce-i cu Asta.

Hawaianii afirmă că ştiu despre existenţa farfuriilor zburătoare de acum 1000 de ani , şi că au chiar şi un nume pentru ele : Akualele , sau spiritele zburătoare. Ei descriu spiritele zburătoare ca fiind apariţii ce au diverse forme şi culori , la fel cum sunt observate şi astăzi ... globuri de foc , sau conuri şi discuri în formă de farfurie.
De aici mai este un singur pas până la un obscur dar bine documentat caz din Anglia petrecut în anul 1920 D.Hr. Este unul dintre cele mai bune rapoarte asupra obiectelor din spaţiu , pe care noi le numim O.Z.N.

Un anume domn A.X. Chumley , cărturar Britanic , a găsit recent un document latin la Byland Abbey, în Yorkshire , descriind un straniu obiect aerian care îngrozea călugării în 1920. Documentul se referă la un obiect „Rotund , plat , argintiu , obiect numit disc , care zbura pe deasupra mânăstirii incitând la maxim fraţii în a emite teorii.”

DA , L-M AU INTRODUS DISCUL ARUNCAT ÎN TIMP CE ÎNCERCAU SĂ EXPLICE METODA SOSIRII LOR ÎNTÂMPLĂTOARE ÎN THESSALONIA , ACELOR "Capete - Încuiate”.

Localnici care credeau că este un joc Nou.

Mai departe înapoi în timp , puţinele note sunt luate din simple fapte , şi astfel vechimea le încurcă , în realitate.

Scopul acestui capitol este de a vă conduce încă şi mai departe înapoi în timp - chiar către începutul inteligenţei umane , într-un val de civilizaţie ce acoperea lumea de dinaintea potopului. Dacă vom afla că nu are importanţă cât de departe împingem graniţa căutărilor noastre, tot vom găsi o civilizaţie gata făcută - şi va trebui să admitem o intelectualitate umană străveche de o vastitate care este (pentru noi) incredibilă şi fantastică. Ar putea însemna aceasta că civilizaţia a fost plantată aici , înăuntrul speciilor de animale alese de o super-inteligenţă , ca fiind cel mai potrivit loc pentru a dezvolta o cultură ?
Se poate să fi fost aceşti supra-oameni locuitori cosmici ? Ar putea ei să ne îngrijească la fel precum sunt îngrijite oile ? Suntem noi de fapt proprietatea cuiva ? Pot fi aceste O.Z.N -uri reşedinţa lor ? Sau poate a supraveghetorilor acestora , păstorii ? Se poate ca aceste farfurii , în fantezista lor diversitate , să fie chiar locuitorii spaţiali - inteligenţele ?

DEVINE PUŢIN SĂLBATIC AICI DAR *ÎNDRĂZNEŞTE SĂ ÎNFRUNTE LUCRURI PE CARE* NICI UN ALT ARHEOLOG NU LE-A VĂZUT *VREODATĂ*
(*italice de A*)

În 1809 , D.I Stavely , în Londra , a văzut multe pete luminoase mişcându-se în jurul marginilor unui nor negru. Luminile s-au jucat prin nor vreme de o oră , şi una dintre ele a devenit la fel de mare şi de strălucitoare precum Venus , mişcându-se cu mare viteză împrejurul norului ; ulterior a rămas imobilă , apoi şi-a pierdut strălucirea şi în final a dispărut. Nu erau fulgere , iar altitudinea acelor lumini părea să fie variabilă.
Pe 19 Iunie 1801 , un corp mare , asemănător Lunii dar mai mare , cu un semn întunecat împrejur , a apărut peste Hull , în Anglia , pe la miezul nopţii. S-a divizat în cinci părţi , toate strălucitoare , care au pălit apoi în intensitate , lăsând o sferă foarte luminoasă. O lumină albăstruie era în jurul ei tot timpul , dar când a dispărut cerul a rămas calm şi limpede. Pe 14 Iulie , seara devreme , ceva care arăta ca un obişnuit nor , de mai multe mile lungime , a părut că ia foc , arzând cu o flacără albăstruie , vreme de cincisprezece minute , iar aceasta s-a repetat de două ori într-un scurt interval de timp.

NAVĂ-MAMĂ , CU INDUCTORUL LĂSAT SĂ RULEZE ÎN TIMP CE DESCĂRCA CERCETAŞI , APOI , OPRIND SUPRA ÎNCĂRCAREA.

O sferă eliptică a răsărit şi s-a prăvălit peste Edinburgh pe 21 Iunie 1787 , apoi a dispărut după nori. Pe 26 Decembrie 1785 , Edinburghul era , la ora nouă post-meridian , luminat ca ziua de către o sferă ce avea ataşată un fel de formă conică. Aceasta a fost văzută în mai multe locuri aflate la distanţă.

Conul era Marcatorul de Măsură pe nava Cercetaş-Vânător.

Jurnalul lui Jacob Bee semnalează o „cometă” care a „apărut” la 4:45 PM pe 20 Decembrie 1689 : ”la început sub forma unei jumătăţi de Lună , foarte aprinsă , ca după aceea să îşi schimbe forma în ceva ce semăna cu o sabie de foc , şi a fugit spre vest”.
Pe 3 Iunie 1732 , o furtună de lumini a apărut pe cer , având toate semnele unui intens duş meteoric.

DA.

De-a lungul secolului al 19-lea s-au raportat multe explozii , canonade şi alte zgomote în cer. Holby şi Kepler , precum şi alţi oameni de ştiinţă , au recunoscut veridicitatea acestor rapoarte dar niciodată nu au oferit soluţii reale.

(*Editorul: următoarele nu fac o referire evidentă sau o poziţie necesară.)*

Mamă

Neânfricaţii şi Cercetaşi-Luptători , cu Scuturile de Forţă
la Putere de Explozie *TOTALĂ*

Materialele Comprimate, ori Materiale "Îngheţate" (sic)
lovesc* atmosfera *ori* sunt *(italice de A)

PRONTO

dezgheţate , rezultând în Explozii Medii

ATUNCI CÂND ZONA "ÎNGHEAŢĂ" BRUSC provoacă implozii.
(AER)

Kepler a raportat „Un glob arzând , apărut la asfinţit , pe 17 Noiembrie , 1623 , vizibil peste întreaga Germanie şi peste o mare parte din Austria.”

O întreagă serie de observaţii de cruci luminate , globuri arzând , zgomote cereşti oribile semănând celor făcute de ciocniri , raze de foc , Soare decolorat ori Soare fals , toate au fost raportate începând din 1501 până în 1557. Aceste rapoarte includ şi un trăznet , care a tulburat camera de nuntă a mirilor Francois Montmorency şi Diane de France.

Heh! Speriat , şi-a Pierdut "erecţia"

„*Chronicles of **Basel**”,* în anul 1478 D.Hr. povesteşte detaliat despre *„Diverse feluri de cruci , şi bile de foc ce au căzut din ceruri pe pământ, lăsând semne în urma lor.”*

Da , Poate încă mai sunt acolo.

La începutul iernii anului 1387 , un foc în cer a fost văzut de multe ori ca o roată învârtindu-se arzând sau precum cercul unui butoi în flăcări , aruncând foc de deasupra , şi altele în forma unei raze lungi de foc , în ţinutul Leicester , din Anglia.

cadrele Navelor implodate şi arzând , ceva experimental (sic)
erau defecte şi de fapt au ars Întreaga "flotă."(sic)

Acest raport ciudat este datat 1322 D.Hr. În prima oră a nopţii de 4 Noiembrie , după ora 7:00 PM , a fost văzut în cer , peste Uxbridge , Anglia , un stâlp de foc de mărimea unei mici bărci , palid şi livid la culoare. S-a ridicat de la sud , a traversat cerul cu o mişcare înceată şi solemnă, şi s-a dus către nord. Dinspre partea din faţă a stâlpului , au izbucnit o mulţime de flăcări roşii fierbinţi , cu raze luminoase şi mari. Mulţi privitori l-au văzut lovindu-se şi veneau de acolo sunete de luptă înfricoşătoare şi zgomote de izbituri.

"Buja"

Matthew , din Paris , spunea : „Pe 24 Iulie 1239 D.Hr. , la priveghiul de Saint James , în amurg , dar nu ieşiseră încă stelele , deşi aerul era limpede , iar noaptea senină şi strălucitoare , a apărut o stea mare. Era ca o torţă , ridicându-se dinspre sud , şi , zburând de pe ambele părţi ale ei , a fost emanată în înălţimile cerului o foarte mare lumină. S-a întors apoi către nord , nu repede , dar nici în viteză , ci într-adevăr exact ca şi cum ar fi dorit să se înalţe către un loc în aer. Dar , când a ajuns acolo unde se părea că era mijlocul firmamentului , în emisfera noastră nordică , a lăsat în urmă fum şi scântei.

O *veche* Arcă fiind "Demolată." (Italice de A)

20 Martie 1168 D.Hr. - "un glob de foc a fost văzut mişcându-se înainte şi înapoi în aer."

Mă întreb dacă are vreo semnificaţie luna Martie în privinţa acestor evenimente ?

NUMAI PUŢINE ARCE vechi au mai rămas acum. Majoritatea sunt staţii intermediare. (*Există* două MARI ARCE , UNA NOUĂ.)

PENTRU SERVICIUL PĂMÂNTULUI

Anul 1104 D.Hr : Torţe arzând , săgeţi în flăcări şi focuri zburătoare , au fost adesea văzute în aer în anul acesta. Şi erau acolo , lângă stele , arătând ca roiurile de fluturi şi ca mici viermi de foc de un fel ciudat. Zburau în aer , şi luau deoparte lumina Soarelui ca şi cum ar fi fost nori.

Mai Sus în urmă este o Excelentă descriere a PĂLĂRIEI Grecian Mercury. ASTA este exact ceea ce Pălăria Lui şi Mayhap însuşi , a fost proiectat să fie.

1067 D.Hr : În anul acesta oamenii au văzut un foc ce arunca flăcări şi ardea înverşunat pe cer. S-a apropiat de pământ şi , pentru puţină vreme l-a luminat cu strălucirea sa. După aceea el s-a învârtit şi s-a ridicat în înălţimi, apoi a coborât în mare. În mai multe locuri focul a ars păduri şi câmpii şi în ţinutul din Northumberland acest foc s-a arătat în două anotimpuri ale anului.
(De la *Geoffrey Gaimar's Lestorie* către solul Englez *Maistre Geffrei*).

936 D.Hr : „Într-un cer senin , Soarele a fost deodată întunecat roşu ca sângele”.

Când Oraşele Lanţului au Mutat toate arcele Nu , TIMP DE DOUĂ ANOTIMPURI *vechile* arce Şi Ambarcaţiuni au fost DEMOLATE.

941 D.Hr : „Soarele a avut o înfăţişare groaznică pentru o vreme , şi un şuvoi ca sângele curgea din el”.

823 D.Hr : „În timpul verii o bucată de gheaţă a căzut din cer peste Burgundia în Franţa. Gheaţa avea şaisprezece picioare lungime , era largă de şapte picioare şi groasă de două”. Asta da , grindină !
(*4,9m lungime - 2,1m lăţime*. **n.tr.**)

Gheaţă provenită de la "Efect”!

Da

796 D.Hr : Roger de Wendover scrie despre mici globuri care au fost văzute încercuind Soarele.

457 D.Hr : Peste Brittany, Franţa , un lucru straşnic aprins a fost văzut în cer. Mărimea lui era imensă şi pe razele sale atârna un glob de foc ca un dragon , din a cărui gură porneau două raze , dintre care una se întindea dincolo de Franţa iar cealaltă ajungea înspre Irlanda , şi s-a sfârşit în raze înflăcărate.

Navă "S" , de tip Arcă , în Luptă şi FORŢA-BLOCATĂ
***cu* 'AMBARCAŢIUNILE" L-M**

393 D.Hr : „În vremea lui Theodosius, un semn ca un porumbel spânzurat (colmba pendens) a apărut în cer. El a ars timp de treizeci de zile.

Nu pot spune , Probabil o Navă
în Stare de Necesitate , cu FORŢA-BLOCATĂ.

170 Î.Hr : „La Lanupium , pe Drumul Appian , şaisprezece mile depărtare de Roma , un spectacol cu adevărat remarcabil al unei flote de nave a fost văzut în aer".

Mirajul unor vase pe Nori , Nu sunt înregistrări despre
o MIŞCARE DE ASEMENEA MĂRIME.

106 Î.Hr : „O pasăre care zbura în cer şi dădea foc caselor , a fost văzută pe deasupra Romei".

Navă "S", Nu era L-M , avea „Cuţitul" Blocat

214 Î.Hr : „Forme de nave au fost văzute în cerul de deasupra Romei".
220 Î.Hr : „O lumină clară strălucea noaptea în cerul de peste Roma".

214 Î.Hr Probabil Doar hidroavioane , Umane.

216 Î.Hr : „La Praeneste , la şaizeci şi cinci de mile de Roma - „lămpi" arzând au căzut din cer , iar la Arpinium , patruzeci şi două de mile la est de Praeneste un lucru ca un scut rotund a fost văzut în cer".

O Navă Curăţându-se de "Haină" şi evident
în mare Grabă , de asemenea.

99 Î.Hr : „Pe când Murius şi Valerius erau consuli în Tarquinia , a căzut în locuri diferite un lucru ca o torţă în flăcări şi care a venit deodată din cer. Înspre apus , un obiect rotund , ca un glob , sau un scut rotund , îşi lua drumul său în cer , de la vest către est". Aceasta este o bună descriere a unei farfurii , la fel de bună ca oricare alta.

Toate acestea descriu Marea Activitate şi Construcţia Subacvatică
(la o mică deducţie) a "Lanţului Oraşelor" - şi de asemenea ,
rezistenţa pe care S-M' au opus-o acelor L-M
În "*Micul - Războ*i" după "Marea Întoarcere."

Lăsaţi-ne acum să luăm în consideraţie hieroglifele scrise pe un papirus egiptean , dar împreună cu o traducere a lui Boris de Rachewiltz. De Rachewiltz spune că originalul este o parte din Analele Regale din vremurile lui Thutmose al III-lea , undeva prin anii 1504 - 1450 Î.Hr , şi că originalul se găseşte într-o stare proastă. Alte părţi erau prea distruse pentru a putea fi traduse.

În anul 22 , a treia lună a iernii , în cel de-al şaselea ceas al zilei , scribii Casei Vieţii au descoperit că era un cerc de foc , ce se apropia în cer. Deşi nu avea cap , suflarea gurii sale avea un miros urât. Iar corpul său era lung de un toiag şi avea iarăşi un toiag lăţime.Nu avea glas. Inimile lor au fost încurcate de lucrul acesta : apoi ei înşişi s-au întins pe burţile lor. Au mers la Rege , să-i spună. Majestatea Sa a poruncit ca să fie cercetate toate cele scrise în sulul de papirus , adus de la Casa Vieţii. Majestatea Sa a cugetat asupra celor întâmplate. Acum , după atâtea zile care au trecut peste lucrurile acelea , iată ! Ele erau mai numeroase decât „orice" ! Şi străluceau pe cer mai mult decât Soarele, până la marginile celor patru stâlpi ai raiului. Puternică era aşezarea cercurilor de foc.

Oştirea Regelui privea la ele , iar Majestatea Sa se afla în mijlocul armatei Sale. Se întâmpla după cină. După aceasta , ele (cercurile de foc) s-au înălţat în aer , şi s-au îndreptat către sud. Peşti şi alte lucruri cădeau din cer. (Era) o minune cum nu a mai fost nicicând de la întemeierea acelui ţinut. A fost nevoie ca să se aducă tămâie Majestăţii Sale pentru a împăca inima (...) (S-au scris acestea) , despre ce s-a întâmplat , în cartea Casei Vieţii , ca să rămână amintire pentru Eternitate.

THUTMOUSES A VĂZUT "Marea Întoarcere" :
O Poveste pe care o ştiţi foarte bine.
El a văzut Grupul de "Haine" Arzând ale Întregului Convoi.
În Marea Întoarcere , o navă coborâtă în mijlocul oamenilor
în oraşul lui Thutmouses (sic) , a fost Onorată şi primită Binevoitor ,
chiar dacă la început oarecum temător , Ca şi Închinători
ai Soarelui din toată Lumea.

La acestea se mai adaugă de către traducător următorul comentariu:

După cum puteţi vedea din aceasta (din traducere) - „farfuriile zburătoare” şi-au făcut prima lor apariţie în cel de-al 22-lea an al domniei lui Thutmose al III-lea , aproximativ acum 3500 de ani în urmă. Prima lacună a papirusului final ne duce cu gândul către o altă minune. Cred că papirusul acesta făcea parte dintr-o carte ce era păstrată în enigmatica instituţie numită Casa Vieţii (despre care ne-a scris Sir Alan Gardner) , lucru pe care acum îl investighez în amănunţime. Acolo , erau făcute ritualuri magice şi mai erau pregătiţi un grup de scribi deosebiţi.

Două lucruri trebuiesc observate : lăsau în urmă un miros neplăcut , şi nu făceau nici un zgomot. Ele măsurau cât un toiag văzute la acea distanţă, adică 100 de coţi. Dacă un cot are aproximativ 20,6 inch putem aprecia cercul de foc ca măsurând aproape cincizeci de metri. În timpul celei de-a doua apariţii a acestora , ele erau mult mai numeroase şi mai strălucitoare , iar peşti şi alte substanţe au căzut din cer. Iar deplasarea lor prin cer , de la Nord către Sud , era regulată şi , mai mult decât atât - puternică ! Prin urmare , Regele a considerat că cel mai bun lucru care se putea face , era să se liniştească inima lui Amon Ra , Domnul Tronurilor celor Două Ţinuturi (Egipt).

Însemnarea aceasta este o parte din arhivele unui guvern responsabil. Evenimentul a fost îndeajuns de neobişnuit pentru a îndreptăţi înregistrarea sa în arhive şi să fie nevoie de căutarea printre acestea a unor precedente. Descrierile sunt concise , deşi cuvintele lipsă sunt omisiuni supărătoare.
Comentariile lui De Rachewiltz , care se adaugă traducerii lui , arată o interpretare similară cu cea pe care noi înşine o putem face.
Cu toate acestea , ne vine greu să rezistăm sublinierii unora dintre elementele acestui eveniment , ce sunt atât de caracteristice rapoartelor făcute cu ocazia apariţiilor recente. Silenţiozitatea de manevrare a unui astfel de obiect. Miros urât. Ca mărime , acest O.Z.N a fost descris ca având aproximativ o sută de coţi , ceea ce înseamnă 172 de picioare în lungime. Faptul că , cele două dimensiuni egale , cum sunt lungimea şi lăţimea obiectelor , erau date (poate) pentru a indica forma unui disc. În orice caz se descrie ca un cerc de foc , arătându-se forma lui , şi acele flăcări erau asociate cu acesta , aşa cum a fost cazul atât de des. Natura exactă a flăcărilor este , fireşte , necunoscută nouă : ar putea fi vorba de anumite descărcări electrice care ar fi părut ciudate pentru egiptenii anilor 1500 Î.Hr. , şi care ar fi fost înscrise în însemnări ca şi flăcări obişnuite. Precum şi în observaţiile apariţiilor moderne , uneori s-a văzut un obiect iar alteori a fost raportat un grup de obiecte sau un stol. Ele erau strălucitoare , iar de aici putem concluziona că de fapt , erau luminoase.

METAL LAMINAT , ACOPERIT CU FOAIE DE DIAMANT ?

Un alt lucru devine evident din această însemnare Egipteană : acela că zborul mecanic , dacă a fost cunoscut Egiptenilor mai înainte , sau înaintaşilor acestora , era deja o ştiinţă pierdută în întregime în anii 1500 Î.Hr. Este un fapt conform cu gândirea noastră acela că Egiptenii erau doar o altă picătură scursă prin digul timpului , picătură ce provenea din precedentul val mare al civilizaţiei.
Înregistrările din Tibet , cu toate acestea, par să fie mult mai complete decât acelea din Egipt , şi mult mai străvechi. Poate datorită faptului că fortăreţele construite în munţii din Tibet şi în Nordul Indiei , nu au fost supuse incendiilor şi altor activităţi distructive ale civilizaţiei Vestice care au anihilat bibliotecile Egiptenilor şi pe cele Mayaşe.

ADEVĂRAT

Dacă l-am judeca după scrierile sale , Colonelul James Churchward , într-o viaţă de studiu , a învăţat ceva din înţelepciunea străveche păstrată în mânăstirile Tibetane şi a întregit asta cu studii făcute prin întreaga lume.

Churchward ne spune că el vine în urma mai multor înregistrări făcute înapoi în timp , acum cel puţin 200.000 de ani. Una dintre cele mai fascinante descoperiri ale sale descrie zborul mecanic care a fost adus în India de către primii colonişti , iar vechimea acestuia ar putea fi cuprinsă în orice perioadă de timp , undeva între 15.000 şi 200.000 de ani , termenul mai probabil fiind cel mai îndepărtat. Deducţia lui Churchward este că India a fost populată de Nagaşii proveniţi din Burma care , la rândul lor , erau descendenţii adevăraţilor Mayaşi din ţinuturile patriei lor mamă , ei fiind strămoşii comuni ai Naga şi ai Mayaşilor din America Centrală. Această populare trebuie să fi avut loc acum 70.000 de ani în urmă şi pare a fi foarte probabil ca şi zborul mecanic să fi venit din această „patrie mamă".

Nu-l ştiu pe Churchward. Dacă el a văzut nişte scrieri străvechi , atunci ŞTIE De Ce noi Nu Ne Luptăm. Nici Nu ne facem vreodată Griji şi De Ce fiecare dintre noi ne cunoaştem Ziua Morţii noastre , ŞI CĂ NOI AM FOST CÂNDVA CONDUCĂTORI APOI AM DEVENIT SCLAVI.

Aici , prin zbor mecanic , înţelegem cu siguranţă ceva diferit de zborul nostru ce presupune ceva mai uşor decât aerul ori mai greu decât mecanismele zborului aerian de astăzi. Înţelegem că zborul acelor milenii implică un tip de energie necunoscută astăzi , şi aceasta pare aproape o certitudine. Oricare ar fi fost sursa acelei puteri ea nu includea centralele electrice aşa cum le cunoaştem în zilele noastre , şi în aparenţă aceasta nu a dus la o civilizaţie cu adevărat industrializată sau mecanizată , precum este a noastră. Faptul că această sursă de putere lucra pe baza unor anumite principii de levitaţie sau care se refereau la anularea gravitaţiei , pare să fie logic. Se mai poate de altfel ca o asemenea forţă ,sau o astfel de putere , să nu poată fi în sine împrumutată industriei.

POATE FI. DE LA NAVELE VIEŢII ENERGIA ESTE XXXXX CONSTRUIEŞTE "SCUTUL" ŞI *ALTELE* , PÂNĂ *LA* MARILE ARCE

(XXXXX se apropie prea mult pentru a mai fi confortabil XXXXXX ?)[1]

***frazeologia* indică Lipsa de curaj , Nu te Îngrijora , Jemi.**

Un manuscript Hindus de origine străveche spune : „Când au răsărit zorii , Rama , luând carul ceresc pe care Pushpaka i l-a trimis prin Vivishand , era gata de plecare ; acest car se mişca prin el însuşi ; şi era mare şi splendid „pictat". Avea două nivele şi multe camere cu ferestre ,şi era decorat cu steaguri şi pancarde. Scotea un sunet melodios în timp ce se deplasa pe drumul său în aer".

Lucrul acesta a fost scris cu milenii în urmă , iar această traducere a fost făcută şi ea înaintea epocii moderne a zborului mecanic. Dacă traducerea ar fi fost făcută de către cineva cu o pregătire tehnică specifică anului 1955 ar fi arătat astfel :

Când s-au ivit zorii , Rama a luat aparatul de zbor pe care Pushpaka i l-a trimis prin Vivishand , şi era pregătit să decoleze. Aparatul acesta era auto-propulsat , era mare şi elegant finisat. Avea două punţi cu multe compartimente având ferestre , şi era drapat cu steaguri şi fanioane. Când aparatul se afla în zbor producea un sunet ca un zumzet constant.

NU ; Avea DOUĂ JUMĂTĂŢI DE FORMĂ EGALĂ ; PRIVIT DE LA SOL PĂREA ---- A FI FĂCUT DIN DOUĂ PĂRŢI CARE SE ÎNTREGEAU.

Iată un alt manuscript Hindus datat în anul 500 Î.Hr , ce a fost tradus după cum urmează :

Rawan (Ravan?) , Rege de Ceylon , a zburat pe deasupra oştirii duşmanului şi a aruncat bombe , iar aceasta a provocat multe victime. Până la urmă Rawan a fost prins şi ucis iar maşina sa zburătoare a căzut în mâinile Căpeteniei Hindu , Ram Chandra (Rama) , care a zburat cu ea tot drumul înapoi până în Capitala sa în nordul Indiei.

Nu , Nu erau bombe : *Pietre* sau aer "Îngheţat", *ori 'Haine" Arzând*.

(1 Paranteze, haşurări, şi întrebări făcute de A)

Amândouă aceste manuscripte par să fie luate dintre aceleaşi însemnări de la Ayhodia şi se referă la întâmplări petrecute acum cel puţin 20.000 de ani în urmă.

În timpul de dinainte de "Gheaţă"?

Putem să concluzionăm din acest material că zborul spaţial nu este un fenomen nou , ci mai degrabă o artă pierdută !

XXXXXXXXX *decât* Îmi Pot "aminti."

De aceea , recomand cu putere să fie adoptată o legislaţie prin care să fie reuniţi cercetători calificaţi în domeniul câmpului gravitaţional. Acolo , şi nu în atomi , vom putea descoperi secretul adevăratului zbor în spaţiu.

**un model circular alcătuit din 342 de Bare Magnetice
NU AU NICI O GREUTATE dacă ele sunt ataşate unei
Foi de Metal obişnuite.**

şi sunt XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX[1]

**Pe scurt , ELE PLUTESC ÎN AER , *toate cele* 900
de livre ale lor. XXXXXXXXXXXXX** [1&2]

(În centru , Mi-aş dori să fie un Drive-inductor. [3]
Doamne ! oh Doamne !

(*Editorul: următoarele note apar la pagina 111 - deasupra Părţii a Patra.)*

**"Şi un Copilaş le-ar putea conduce" Nimic nu
descrie mai bine natura primară a OMULEŢILOR (LITTLE-MANS)
decât această Descriere. Ei sunt copilăroşi în Multe ,
Multe Feluri. Într-atât de Mult încât pot fi uşor
confundaţi cu copii CÂND sunt tineri spre maturitate.**

(n.tr. - L.M.- LITTLE-MANS)

....

1 A peste B
2 Haşurat de B
3 Scris de Jemi

....

PARTEA A PATRA

____

Astronomia Vorbeşte

Deceniul Incredibil

Din 1877 până în 1887 , decada Marilor Comete , am avut o mare şi mai reprezentativă concentrare asupra fenomenelor corelate cu activitatea O.Z.N , decât am avut în timpul oricăror alte perioade de timp similare de până în 1947. Astronomia a deţinut un rol important : observaţiile pertinente făcute de astronomi de-a lungul secolelor ; şi aceasta într-o asemenea măsură încât nu le putem lua pe toate în considerare într-un mic volum. Cu toate acestea , dacă vom considera decada Marilor Comete ca fiind o felie tipică a istoriei O.Z.N va trebui să păcătuim puţin , iar această greşeală va fi mai mult cantitativă mai degrabă , decât calitativă. Evenimentele anilor cometei au fost numeroase şi focalizate , dar nu au fost obişnuite.

Astronomii au pierdut cel mai bun indiciu al vieţii lor în general , în timpul acelor ani , asta pentru că ei erau apogeul unor generaţii de observaţii care , dacă sunt acceptate la valoarea lor deplină şi sunt interpretate dintr-o perspectivă psihică , ar trebui să autentifice deducţiile asupra O.Z.N.. Anii cometei ar fi asigurat o confirmare vizibilă oricui ar fi avut perspicacitatea să caute această confirmare.

Este dificil de ales orice eveniment singular , despre care să spunem că ar fi iniţiat această perioadă. De fapt nu există o discontinuitate reală ; ci doar un val neobişnuit de întâmplări răzleţe. Oricare dintre două incidente obscure de acest fel ar putea fi luat ca şi ridicarea unor perdele , dar se ştie că existau paie în vânt înainte de 1877. Dr. Kirkwood de la Universitatea din Indiana , a avut de comentat despre numărul neobişnuit şi în continuă creştere a globurilor de foc raportate , iar apoi a existat şi o creştere modestă dar constantă a numărului de comete descoperite în fiecare an.

Nici unul dintre cele două evenimente minore petrecute în sistemul nostru solar nu a fost suficient de mare încât să atragă prea mult atenţia publică , într-o vreme în care astronomia se deplasa din stadiul său vizual , către epoca sa de aur reprezentată de aventura fotografică şi spectroscopică.

Adevărata magnitudine a universului de stele şi nebuloase a fost doar începutul zorilor de dimineaţă asupra intelectului uman , iar studierea sistemului solar începea să devină trecut , deoarece obiecte ce se aflau la o distanţă de numai câteva milioane de mile erau prea aproape de casă pentru a îngrijora o minte cercetătoare. Totuşi , observaţia vizuală a înregistrat un record în ultimii ani ai secolului al 19-lea iar acest lucru se poate transforma într-o capodoperă pentru rasa umană.

Primul dintre cele două mici întâmplări a avut loc într-un colţ obscur al *Mare Serenitatis* care este una din mările , sau zonele întunecate care formează Omul din Lună. În apropierea craterului lunar modest ca dimensiune , dar binecunoscut de selenografi sub numele de Hyginus, a apărut cândva în 1877 , şi asta fără vreun avertisment şi fără trâmbiţe , un mic dar perfect şi distinct nou crater. Era mic , şi avea numai câteva mile în diametru. Era doar îndeajuns de mare pentru a putea fi văzut comfortabil chiar şi cu micile telescoape ale acelor zile. Astronomii mai ortodocşi , care nu credeau în schimbări petrecute pe suprafaţa Lunii , au refuzat la început să accepte cuvântul selenografilor , şi, a urmat o mică ceartă intra-profesională. Până la urmă , micul crater neprevăzut a fost numit Hyginus N.

**AMPRENTĂ , FĂCUTĂ DE FORŢA-FORMĂRII UNEI NAVE NOI
COCA NAVEI PRODUCE ASTFEL DE GĂURI. SE POATE SĂ FI FOST "ADÂNC-PRELUCRAT" DE ARZĂTOR , ULTERIOR.
Ei nu ştiu decât Foarte Puţin despre ACEASTĂ GALAXIE
în care Trăim. Dacă ar şti , atunci ar striga de bucurie sau
ar plânge cu lacrimi de durere , în faţa Egoismului S-M.**

Descoperirea ar fi trebuit să fie un indiciu suprem !
În 1878 , o perturbare extraordinară a izbucnit pe suprafaţa marii noastre planete. La început aceasta a scăpat vederii astronomilor profesionişti. Erau prea ocupaţi să cucerească lumi mult mai îndepărtate. Dar amatorii au observat evenimentul. Marea Pată Roşie de pe Jupiter (unii o numesc roz-livid) era de şase ori şapte mii de mile lăţime , avea o lungime de treizeci de mii de mile , era modelată ca în forma unei secţiuni longitudinale a unui pecan , şi alerga împrejurul planetei cu o viteză la suprafaţă de circa 200 de mile pe oră , lăsând în urmă orice altă caracteristică a suprafeţei acelei planete.
Furtuna aceasta , dacă a fost o furtună , a durat mai multe decenii. Se ridică problema dacă nu a fost ceva făcut cu un anumit scop aici. Cu siguranţă că această mărime absolută îl face să pară pipernicit pe micul Hyginus N.

Dar Hyginus N era mai aproape de a fi chiar în curtea noastră și ar fi trebuit să i se acorde mai multă atenţie decât i-a oferit această profesiune ocupată. Ar fi trebuit să ne fie reamintit , atunci când Watson şi Swift au crezut că au observat unele planete noi.
Nu a fost aşa. Iar ştiinţa a mers mai departe într-o manieră care a fost numită „*progres*”.

Înţeleg Umorul aşa de Sarcastic dar de altfel Jemi
Acesta Este Catastroficul adevăr , Ei Învaţă
Lucrurile Greşite şi pentru că sunt Războinici ,[1]
ori Materialişti , denumesc aceste lucruri *Bine* ,
chiar dacă nu cunosc câtuşi de Puţin Naturala *Lege*
a Filozofiei Sociale. *(Italic marcat de dl. A)*

Indiferent dacă era marii comete a fost iniţiată sau doar marcată de apariţia Petei Roşii de pe Jupiter, suprafaţa planetei Jupiter a fost expusă unor condiţii de mare agitaţie şi tulburare. Pete rotunde albe şi în aceeaşi măsură formarea de pete întunecate , care se formau apoi se deplasau peste suprafaţă , şi dispăreau. Marile centuri de nori erau câteodată deplasate şi denaturate. A spune că menţinerea unei activităţi de acest fel pe Jupiter a fost direcţionată inteligent , sau că acestea au cauzat fenomene cel puţin ciudate în vecinătatea noastră , poate să pară îndrăzneţ. Dar faptul că a existat o stare comună de perturbare , atât acolo cât şi aici , nu poate fi negat.

***Marea Arcă*.**
Să *vadă* "Marea Arcă" este un lucru ce ar Umili
sau Îngrozi pe *orice* Om. Mi-aş dori , chiar şi aşa ,
Să o fi văzut , *cea* mai Măreaţă structură construită
vreodată , de Umanoizi , din toate timpurile.

Jupiter , cea mai mare dintre planete , a cincea de la Soare , este luminoasă şi uşor de observat cu telescoape mici , ca urmare ea fost un subiect permanent în atenţia cercetătorilor astronomi amatori. Literatura abundă de rapoartele acestora. Jupiter are aproximativ o duzină de sateliţi suficient de mari pentru a fi văzuţi de pe Pământ , iar câţiva sunt comparabili ca dimensiuni cu Luna noastră. Aceştia , împreună cu părintele lor având un diametru de 88.000 de mile , alcătuiesc un sistem complex în care multe lucruri se poate întâmpla , iar multe au şi fost raportate de către observatori. Jupiter este practic , de fapt , o planetă lichidă , având o densitate medie doar cu puţin mai mare decât cea a apei , şi , în ciuda vastităţii sale , gravitaţia manifestată la suprafaţa ei este numai de două ori şi jumătate mai mare decât cea a Pământului. Se roteşte în jurul axei sale puţin mai mult de zece ore cu o viteză ecuatorială de circa 28.000 de mile pe oră şi este atât de instabilă încât latitudini diferite se mişcă cu viteze diferite una faţă de cealaltă. Petele locale , atât cele bine definite cât şi cele neclare , îşi au propriile mişcări , iar unele se mişcă spre celelalte cu viteze ce ating două sute de mile pe oră. Norii , petele şi centurile par să plutească într-o bază lichidă sau gazoasă. Într-un astfel de mediu a apărut Marea Pată Roşie într-o noapte a anului 1878 , şi a acoperit o zonă comparabilă cu întreaga suprafaţă terestră.

[1] traducere neclară.

Ar putea fi de aşteptat ca o asemenea structură mare să fie ataşată rigid de un nucleu , sau poate de un substrat. Nu este aşa. Pata Roşie şi-a schimbat viteza şi poziţia în mod constant. În două zeci de ani , întreaga sa dimensiune , s-a deplasat de mai mult de două ori în jurul planetei - o distanţă totală de peste o jumătate de milion de mile - şi , lăsând centura de nori în urmă - şi-a schimbat latitudinea cu mai multe sute de mile.

Nu cunoaştem adâncimea acestei pete. Forma siluetei sale a fost aproape identică cu aceea a aşa - numitului obiect auroral care a trecut pe deasupra Europei şi a Angliei în 1882. Dacă a fost o formă cu o simetrie tridimensională , era modelată ca un pecan - formă despre care spunem că este familiară observatorilor O.Z.N. : ţigareta , fusul ori forma de Zeppelin - dar cu un diametru de 8.000 de mile şi o lungime de 30.000 de mile.

În afara formei şi a mişcării sale deosebite , Pata avea încă o altă caracteristică în comun cu acelea care au descris Obiectul Maunder. Nu a existat nici o distorsiune vizibilă a părţii sale frontale, sau care să fie observată avansând spre margini , aşa cum ar fi trebuit să arate dacă ar fi plutit printr-o materie tulbure , noroasă , ori în interiorul unei suprafeţe fluide - deşi se deplasa cu o viteză de două sute de mile pe oră prin acel mediu.

Este recunoscut de către toţi oamenii de ştiinţă faptul că viaţa , aşa cum o ştim noi , nu ar putea să existe pe Jupiter sub nici o formă , de la cea mai joasă formă a acesteia , până la cea mai înaltă. Cât despre viaţa într-o altă formă , chiar bizară , sau o inteligenţă neîncarnată , limita este definită numai de capacitatea de speculaţie a cuiva.

Eu "CITESC": "Nu există nici un fel de viaţă acolo , ar fi anormal"

Datorită mărimii lui Jupiter , a condiţiilor sale complexe şi turbulente , sistemului complicat de sateliţi şi comete care îl însoţesc , şi a efectelor sale gravitaţionale - asupra tuturor celorlalte corpuri aflate în jurul Soarelui , s-ar părea că orice se poate întâmpla pe , sau în jurul uriaşei sale sfere.

ARCA S-A BLOCAT.

Este corect să ne punem întrebarea de unde vine puterea care mişcă toată masa aceasta , mai mare de multe ori decât masa Pământului , de-a lungul materiei de la suprafaţă , la o viteză aşa de mare , şi care dă la o parte vasta centură ecuatorială , ce cuprinde uneori arii de 8.000 de mile ? Ce alcătuieşte această putere ? Ce anume i-a pornit mişcarea şi ce o menţine în mişcare ? Şi care este lucrul care îi direcţionează mişcările ?

**O asemenea Masă ar provoca o Explozie Uriaşă
când s-ar Lovi de Marea Planetă , în afara cazului
în care ea ar fi fost introdusă cu mare grijă.**

Ca o parte a spectacolului celest din 1878 , ar trebui să aruncăm o privire mai atentă asupra câtorva rapoarte ale lui Russel şi Hirst , din *Blue Mountains* , în Australia.

Domnul H.C. Russel conducea o mică expediţie în munţi , pentru a efectua studii asupra înaltelor altitudini şi aerului limpede , în vederea obţinerii unor condiţii mai bune de observare. Iată aici raportul său , extras dintr-o scrisoare către *Observatory*.

„...singura observaţie pe care eu aş vrea să o plasez aici , a fost făcută în dimineaţa de 21 Octombrie (1889) la ora 9 AM , când , privind către Lună , (Dl Hirst) a descoperit că o mare parte a acesteia era acoperită cu o umbră întunecată , la fel de întunecată precum umbra Pământului în timpul unei eclipse de Lună ; conturul umbrei era în general circular şi se părea că era mai slab definit înspre margini...era chiar şters la vedere în partea terminală a Lunii (sau acea parte unde se termină lumina Soarelui) , în timp ce în acele părţi care nu se aflau în zona terminală , umbra era vizibilă foarte distinct. A trebuit să estimez diametrul umbrei , din partea de unde noi puteam vedea Luna , la aproximativ trei sferturi din diametrul Lunii.

Acesta este unul dintre acele remarcabile lucruri care , fiind văzute , trebuie înregistrate , deşi nu se poate oferi nici o explicaţie în prezent acestui fenomen. Cu greu se poate rezista convingerii că a fost o umbră ; cu toate acestea , nu putea să fie umbra nici unui corp cunoscut... După trei ore de privit nu s-a putut detecta nici o schimbare în poziţia umbrei. *1878 , 26 Noiembrie , H.C. Russell*."

Iată o importantă observaţie care ne arată că se petrec lucruri în spaţiu , în vecinătatea Pământului. O asemenea observaţie pare aproape fără precedent în înregistrările anterioare. Luna trecuse de al treilea pătrar şi tocmai preceda apariţia Soarelui pe cerul dimineţii. Umbra văzută de Hirst şi Russell era fie o formaţiune noroasă aflată între Pământ şi Lună , fie a fost umbra a „ceva" aflat între Soare şi Lună.

MIND. MOBILIZARE "PROFUNDĂ" şi *Mulai*

De Ex. *MINDINAO DEEP*, 1 *PROIECTUL* DE MOBILIZARE Făcut de M-Chil şi Construirea acestuia.

Dacă se afla ceva între Pământ şi Soare , era bine luminat de strălucirea intensă a luminii Solare şi a fost dificil de văzut. Nu doar că ar fi scăpat unei priviri obişnuite dar s-ar fi putut sustrage unei căutări , şi , cu excepţia cazului în care era un obiect solid , putea fi aproape în întregime invizibil. Nu vă putem spune cât de departe a fost în raport cu Luna , dar judecând după geometria umbrei putem face unele estimări. Russell descrie forma ca fiind circulară şi mai ştearsă către margini. Este o descriere tipică a unei umbre dense având o penumbră uşoară. Ţinând seama de estomparea umbrei şi de diametrul ce a fost estimat , obiectul nu ar fi trebuit să se afle la mai mult de 100.000 de mile distanţă , mai probabil la aproximativ 75.000 - 80.000 de mile. De asemenea este un fapt evident că şi obiectul însuşi trebuie să fi avut aceeaşi mărime ca a umbrei combinate cu penumbra sa , se poate spune că de aproximativ 1400 - 1700 de mile în diametru. Însă nu putem spune dacă era un obiect solid sau un nor dens.

O Arcă *Veche* , sau o "veche" Navă - Cămin -- ?

Cel mai important totuşi , este că umbra aceasta nu s-a mişcat vreme de trei ore. Cu Soarele şi Luna mişcându-se amândouă , obiectul acesta şi-a menţinut poziţia conform umbrei sale - aruncată fiind de lumina unui obiect aflat în mişcare - Soarele , şi a rămas staţionar pentru trei ore, sau mai mult de atât deasupra unui alt obiect care se mişca - Luna. Acesta este control - calculat , ferm şi constant. Control pentru a menţine o anumită poziţie. Aceasta implică o intenţie , persistenţă , delicateţe şi ... inteligenţă.

Şi motivaţie de altfel.

Să presupunem , pe de altă parte , că nu a fost o umbră , ci că am avut de-a face cu un nor interpus între Lună şi Pământ. Mărimea sa reală ar putea fi oricare atunci , de la aceea a unui ţânţar şi până la ceva ce măsura trei sferturi din diametrul Lunii , depinde numai de distanţa sa faţă de *Blue Mountains*. Astfel nu putem cunoaşte cu certitudine dimensiunea obiectului , cu excepţia faptului că acesta a fost mai mic decât 1.500 de mile în diametru.

Dar în cazul acesta manevrarea acestui obiect a fost mult mai complexă. Nu numai că obiectul a fost menţinut nemişcat între Pământ şi Lună , dar a fost menţinut nemişcat într-o poziţie exactă între Lună şi o parte clar definită a suprafeţei terestre , care se rotea rapid în timp ce Luna gravita în mişcarea sa revoluţionară în jurul Pământului. Iar acest lucru reprezintă un control încă o dată mai elaborat. Avem aici un control la o scară mai înaltă şi , de fapt , pentru a face asta se cere o manevrare mai complexă decât simpla plutire. Ca să explicăm , este nevoie de mai mult decât un corp spaţial anorganic care se mişcă sub incidenţa legilor cunoscute ale lui Kepler şi Newton.

Acesta este fenomenul care a stârnit indignarea editorului şi astronomului corespondent din Londra , domnul *R.A Proctor* , şi l-a făcut să conteste public sănătatea şi raţiunea , acuitatea observaţiilor sau chiar buna credinţă a lui Russell , într-o lungă şi uşor scandaloasă scrisoare , trimisă către *Echo* , un ziar matinal Londonez , în 14 Martie 1879.

(*1.Mindinao Deep - date insuficiente traducerii)*

O scrisoare foarte EMOŢIONALĂ , strigând „sentimentele” rănite ale unui Câine , care credea în secret că acel Os ar fi trebuit să fie al Lui ;

DOAR UN URLET PENTRU MAI *MULTĂ* FAIMĂ.

Russell , răzpunzând cu o căldură considerabilă atacului neprovocat al lui Proctor şi , în vreme ce nu afirma deschis acest lucru , simţea că-i este greu să scape de convingerea că văzuse ceva intenţionat în comportamentul acestui nor , precum şi în mişcarea altor feluri de nori - de exemplu unii nori uscaţi care îşi păstrau poziţia deasupra unor zone delimitate ale Pământului. Până la urmă el a fost temeinic documentat dar sincer nedumerit. Atacul lui Proctor , pe de altă parte , a avut unele caracteristici care semănau cu fluieratul în întuneric. El a arătat o teamă palpabilă de a admite realitatea observaţiilor lui Russel , şi a căutat să inhibe observatorul.

UNII Oameni De Ştiinţă sunt Doar nişte Copii. Mulţi dintre ei Lucrează numai pentru a câştiga Prestigiu. DOAR MAI MULTĂ FAIMĂ ; Sunt Copii Răfăţaţi şi Egoişti. TOTUŞI , CÂŢIVA SUNT MATURI ÎN ZILELE NOASTRE.

Drujel aproape că a aprins un rug.

Simt o nuanţă de nervozitate în asta , şi sunt încredinţat că Proctor , el însuşi studiind astronomia , şi fiind un scriitor şi un observator al altor scrieri , a recunoscut importanţa mai mult decât fizică în acest eveniment. Protestele sale au avut ceva asemănător ca percepţie cu afirmaţiile acelui personaj care a sugerat că urmele cunoscute sub numele de "Devil's Hoofprints" au fost făcute de un cangur.

Sper că acest Om , la rândul său , Fluieră în Întuneric ORI , expunând aceste lucruri , Se Poate Ca Progresul Filozofic să poată fi introdus , Restaurată Pacea Şi Salvată această Planetă-Cămin a noastră de sfârşitul din Profeţie. Cu toate acestea , asta poate să fie Fatal rasei umane , dar până la urmă *Nu În Totalitate* dacă lucrul se face aşa cum trebuie.

O.Z.N Pe Fundalul Soarelui

De generaţii , poate de secole , s-a crezut că au existat una sau mai multe planete care au evoluat în interiorul orbitei lui Mercur. Perturbări ale planetei şi ale orbitei sale au condus către această concluzie în mod deosebit mai înainte ca teoria relativităţii să explice în parte aceste tulburări. De-a lungul unor lungi perioade de ani , astronomii au continuat să vadă obiecte având o formă planetară şi care aveau proporţii aparent planetare , traversând discul Solar , iar aceste obiecte au fost , aproape întotdeauna , presupuse a fi planete intra - Mercuriale. Într-un fel anume , nimănui nu i-a trecut prin cap că obiectele similare ce traversau Luna , lucru observat de asemenea ocazional , ar putea avea o legătură cu cele de mai înainte , nici că astfel de obiecte, aflate între Pământ şi Lună, ar putea submina ipoteza acestor planete intra - Mercuriale.

Relativitatea ? Va fi explicată de om ???

După înregistrarea unui număr de traversări atent observate ale discului Solar , câţiva dintre cei mai capabili matematicieni au calculat cea mai probabilă orbită atribuită unei planete intra - Mercuriale. Ei şi-au bazat calculele pe presupunerea că intervalele de timp dintre aceste traversări erau susceptibile de un minim numitor comun , care era factorul probabil al mişcării de revoluţie a unei planete de acest fel , în jurul Soarelui. Aceste calcule au condus în mod constant la dezamăgiri iar uneori - la frângerea inimilor. Nici o planetă intra - Mercurială nu a fost găsită vreodată , deşi astronomii şi matematicienii erau într-atât de încredinţaţi de existenţa ei , încât i-au dat chiar şi un nume : „Vulcan”.

Mult timp a fost cheltuit în căutarea ipoteticului obiect , şi mulţi dintre astronomi au sperat să facă o asemenea descoperire care să le perpetueze numele. De îndată ce au înţeles că un obiect ca acesta nu va fi niciodată departe de Soare , căutările au devenit mai temeinice în timpul eclipselor totale de Soare. (O astfel de oportunitate a fost oferită de eclipsa totală din 29 Iulie 1878 , sau de următoarea).

Infantilismul *Scriitorilor*

Din primele zile ale observaţiilor făcute de astronomia organizată au existat aceste apariţii de corpuri rotunde sau fusiforme care se intersectau cu discul Soarelui. Unele dintre aceste observaţii dezvăluiau obiecte atât de contradictorii în faţa cadrului stabilit al sistemului Solar , încât ştiinţa le-a considerat ca fiind anomalii , şi , cel mai adesea , a fost respinsă validitatea observaţiilor - şi pus la îndoială echilibrul mental al observatorilor. În pofida unui foc verbal usturător totuşi , câteva dintre notaţiile acestea vitale au ajuns la editorii publicaţiilor astronomice şi a altor jurnale.

Multe asemenea observaţii sunt înscrise în publicaţii precum *Observatory* , dar ele sunt răspândite de asemenea prin literatura ştiinţifică în general. De vreme ce a fost demonstrat fără îndoială de acum că obiectele în cauză nu ar putea fi planete intra-Mercuriale , semnificaţia lor devine mult mai evidentă decât era la începutul secolului al 19-lea pentru cititorii ocazionali. Ne-am schimbat concepţia şi acum putem accepta aceste obiecte ca fiind apropiate de Pământ. Copleşitoarea masă a dovezilor este prea mare pentru a fi înlăturată , şi probează faptul că astronomia a reperat O.Z.N-uri în spaţiu.

Deci au fost ??????? dar ei neagă asta.
Vom fi întotdeauna aşa , la fel şi ei ??? (ilizibil)

În timpul eclipsei din 7 Septembrie 1820 , mulţimile de pe străzile din Ebrun au văzut un număr mare de obiecte pe cer , deplasându-se în linii drepte înainte şi înapoi , întorcând - toate separate de spaţii uniforme. Cinci corpuri neidentificate care aveau dimensiuni apreciabile au fost văzute de astronomul Gruithuisen. Două corpuri întunecate necunoscute au fost văzute de Pastorff pe 23 Octombrie , 1822.

Nave-Cămin , Nave Cercetaşi şi Navele Vieţii.

Webb a văzut un lucru necunoscut lângă Venus , în data de 22 Martie 1823. Mai multe alte obiecte necunoscute erau raportate în 1823 , iar aceasta poate fi o altă perioadă de vârf , dacă fenomenele de acest fel au într-adevăr apariţii periodice. Sporer a văzut un obiect traversând Soarele pe 20 August în 1863. Două obiecte asemănătoare stelelor au fost observate de Carrington trecând prin faţa Soarelui în Septembrie 1859. Mai multe exemple sunt raportate în *Webb's Celestial Objects* , în mod deosebit în datele de 31 Iulie 1826 , şi în 30 Mai 1828. Jaennicke a văzut un obiect necunoscut tot pe fundalul Soarelui , pe 30 Mai 1853. Necunoscutul obiect planetar , văzut de mai multe persoane în Londra , şi apoi descris în *Nature* , nu a fost niciodată explicat. În vara anului 1860 , R. Covington a văzut , fără a avea vreun dispozitiv optic , un obiect care traversa Soarele. Pe 6 Iunie 1761 Scheuten privea tranziţia lui Venus şi a văzut un obiect rotund , negru şi la fel de distinct ca şi Venus , dar având aproximativ o jumătate din mărimea acesteia , mişcându-se timp de trei ore prin faţa Soarelui. El a crezut că era un satelit a lui Venus , dar de vreme ce mulţi alţi observatori experimentaţi care urmăreau tranzitul , nu au văzut acest lucru , este mult mai probabil să fi fost ceva foarte apropiat de suprafaţa Pământului , fiind deplasat astfel de parallax încât să se fi conturat în faţa discului luminos numai în acea singură locaţie.

Marile Arce preced Nava-Cămin aducând
noutăţi şi ordine pentru Pregătirea sosirii sale.

Toate acestea conduc la o concluzie finală privind problema planetei intra-Mercuriale. De vreme ce a fost arătat de C.H. F. Peters şi de alţii că nu există de fapt nici o planetă de acest fel , atunci , ce sunt aceste lucruri ?

Deşi C.H.F. Peters a încercat să minimalizeze apariţiile remarcate de toţi observatorii ca fiind simple iluzii sau fraude , ne este dificil să respingem afirmaţiile observatorilor experimentaţi , ca şi Staudacher din Nuremberg care a văzut ,în Februarie 1762 , un punct negru şi rotund pe Soare. Punctul a dispărut a doua zi , iar având o astfel de apariţie şi mişcare , el a crezut că putea să fi fost o planetă nouă.

Pe 19 Noiembrie 1762 observatorul Lichtenberg a văzut cu ochiul liber un punct foarte mare , rotund şi care avea a douăsprezecea parte ca mărime din diametrul Soarelui , traversând un arc de aproape 70 de grade în aproximativ trei ore.Ţinând seama că diametrul aparent al Soarelui este de aproximativ o jumătate de grad de arc , o doisprezecime trebuie să fie de aproape de două minute şi jumătate sau o sută şi cincizeci de secunde. Diametrul aparent al lui Mercur , în timpul tranzitului , este de obicei de douăsprezece secunde , depinzând de distanţa la care se află în acel moment , aşadar , lucrul acesta dacă ar fi considerat ca o planetă intra - Mercurială , trebuie să fi avut o dimensiune reală de mai mult de douăzeci de ori mai mare decât a lui Mercur , însemnând 60.000 de mile , sau aşa ceva. Evident că un astfel de lucru la fel de mare ca Saturn nu există în nici o orbită intra - Mercurială. Atunci , ce a fost acolo ? Şi cât de departe ? În punctul gravitaţional neutru , diametrul aparent de două minute şi jumătate , ar reprezenta un diametru real de două sute de mile , sau ceva mai puţin. Din nou , pare să fie improbabil ca un obiect atât de mare ar putea penetra sistemul Pământ - Lună fără a provoca ceva tulburări notabile - deci încă odată : ce a fost , şi la ce distanţă ? La o distanţă de opt sute de mile ar fi trebuit să aibe numai o milă în diametru pentru a părea atât de mare , iar noi ne-am obişnuit cu ideea unui obiect de o milă în diametru , aflat la o distanţă de câteva sute de mile.

REÎNTOARCEREA *MAREI* ARCE.

Între zilele de întâi şi cinci Mai 1764 , Hoffman a văzut cu ochiul liber un punct mare şi rotund , având o cincime din diametrul Soarelui , traversând încet de la nord către sud. Aceasta este o direcţie a unei mişcări aproape nemaiauzite în sistemul Solar , exceptând , poate , câteva comete rătăcitoare. Arată ca o deplasare controlată. Mărimea este comparabilă cu cea a obiectului Lichtenberg , iar diferenţa nu este mare faţă de cum ar apărea un obiect aflat între Pământ şi Lună în timp ce îşi schimbă poziţia cu schimbarea locaţiei câmpului gravitaţional neutru.

TURUL FĂCUT DE MAREA ARCĂ

Pe 17 Iunie 1977 , Messier , un catalogator de nebuloase şi nori stelari , a văzut un număr de corpuri mici care traversau discul solar foarte rapid şi în direcţii paralele.

D'Angos , la Tarbes în Franţa , a văzut pe Soare un punct limpede conturat , cu o formă uşor eliptică şi care se afla aproape la jumătatea distanţei dintre marginea şi centrul Soarelui , iar acestui punct i-a luat cam douăzeci şi cinci de minute pentru a trece de discul Solar. Aceasta s-a întâmplat în data de 18 Ianuarie 1798. O astfel de mişcare este de aproximativ opt minute de arc făcută în douăzeci şi cinci de minute de timp , şi , la o distanţă de 1000 de mile , ar însemna o viteză de o milă în zece minute ori de şase mile pe oră. La o distanţă de 10.000 de mile ar reprezenta şaizeci de mile pe oră , la 100.000 de mile depărtare ar însemna o viteză de şase sute de mile pe oră iar la 1.000.000 de mile distanţa ar însemna că obiectul avea o viteză de şase mii de mile pe oră. Nu sunt disponibile informaţii referitoare la mărimea aparentă a acestui corp, dar dacă a fost ceva care avea zece secunde în diametru , numai bine de văzut cu un telescop mic , diametrul său real în mile - ar trebui să fi fost de 1/500.000 , oricare ar fi distanţa la care îl plasăm.

MAREA ARCĂ

Următorul eveniment celest aflat pe lista noastră este deosebit de pertinent temei noastre , şi trebuie să fi fost surprinzător atunci când a fost publicat pentru prima dată. Pe data de 10 Octombrie 1802 , la Madgeburg , Fritch a văzut un punct deplasându-se două minute de arc în patru minute de timp , chiar prin faţa Soarelui , şi nu l-a mai văzut din nou după ce a apărut o perdea noroasă. Lângă Soare , după cum se ştie , se afla în plină orbită intra-Mercurială , iar asta indică o viteză de 15.000 - 20.000 de mile pe minut.

Fritch a mai afirmat de asemenea că pe 20 Martie 1800 , şi pe 7 Februarie 1802 a văzut puncte care aveau o mişcare proprie şi foarte rapidă. În sute de ore petrecute între volumele prăfuite ale Bibliotecii Congresului , acesta este primul caz unde am găsit un om de ştiinţă care a declarat limpede că aceste obiecte erau agenţi independenţi. Chiar mai mult , el pare să fie convins de idea că obiectele se aflau în vecinătatea Soarelui , sau , cu alte cuvinte , în orbite intra-Mercuriale - în orice caz nu în apropierea celei de-a treia planete şi a satelitului său. Pare că aceasta este o declaraţie referitoare la o deplasare controlată , dar Fritch a făcut-o în 1802 , iar el a fost un astronom !

În 6 Ianuarie 1818 , doi englezi , Capel Lofft şi un anume domn Acton , au văzut un mic şi semieliptic punct opac care se deplasa mai rapid peste Soare decât se mişcă Venus atunci când este în tranzit. A dispărut înainte de asfinţit , şi a părut să fi fost o altă apariţie planetară , sau o cometă. Acesta este un caz bine atestat al unei observaţii făcute de doi oameni ce erau sobri şi de încredere.

Gruituisen a văzut două corpuri traversând Soarele împreună, în data de 26 Iulie 1819. Există aici de fapt un număr impresionant de observaţii care semnalează două obiecte călătorind împreună - putem da ca exemplu planetele văzute de Watson şi Swift în timpul eclipsei din 29 Iulie 1878.

Un punct circular şi bine conturat , având o atmosferă circulară cu o nuanţă portocalie , şi care nu s-a mai văzut din nou în aceeaşi seară , este raportat de către doi observatori , independenţi : Steinbuhl şi Stark. Au traversat Soarele în aproximativ cinci ore. 12 Februarie 1820.

Pe 31 Iulie 1826 , Stark a văzut un punct rotund la extremitatea nord-vestică a Soarelui , la ora 4 :45 PM , care nu a fost vizibil nici în ziua precedentă şi nu s-a mai văzut nici în zilele următoare.

The American Journal of Science dezbate rapoartele trimise de Pastorff în anii 1834 , 1836 - 1837 în care acesta semnala că a văzuse corpuri care traversau discul Soarelui într-o perioadă de timp care era scurtă comparativ cu distanţa parcursă. Informaţiile definitorii lipsesc , dar există o descriere a unui obiect mare , acompaniat de unul mult mai mic , schimbându-şi poziţia relativă unul faţă de celălalt , şi adoptând diverse cursuri , dacă nu vorbim de orbite. În 1834 , Pastorff a văzut corpuri similare trecând peste discul Soarelui - foarte asemănătoare cu Mercur aflat în tranzit. El a văzut aceasta de şase ori.

Iată , avem de-a face cu o altă declaraţie de individualism încăpăţânat , în problema mişcării celeste controlate. Cât de confuză trebuie să fi părut aceasta , cât de frustrantă - pentru un observator inhibat care putea gândi numai în termeni de planete intra-Mercuriale. Nu a fost numai unul , ci două sau mai multe corpuri , de mărimi comparabile cu cea a lui Mercur , mişcându-se transversal chiar peste discul Soarelui în mod repetat , cu ceea ce părea să fie o mişcare controlată. Dar cât de simplu poate fi totul pentru noi , când ne gândim la obiecte având de la o milă până la zece mile în diametru , aflate la doar câteva sute de mile depărtare - sau cu un diametru de zece până la două sute de mile , şi plasate la o sută cincizeci de mile distanţă - undeva în sistemul Pământ - Lună , obiecte navigabile , şi care poate folosesc câmpul gravitaţional neutru ca habitat.

***ORI UNUIA* CARE NU REALIZEAZĂ ÎNSEMNĂTATEA DOMENIULUI GALACTIC-MOLECULAR AL TEORIEI CÂMPULUI UNIFICAT A LUI EINSTEIN.**
. **TEORIE DIN 1922-1927**

Iată o altă observaţie făcută de *Steinheibel* la Vienna , în 27 Aprilie , 1820, şi semnalată în publicaţia ***Monthly Notices*** , în anul 1862.
Un punct , foarte mic şi perfect rotund , fără a avea nici o urmă de penumbră , a fost văzut traversând o considerabilă parte din discul Soarelui în scurtul spaţiu de timp de numai şase ore , aşa după cum s-a observat şi raportat de către De Vico - la Roma , pe 12 Iulie 1837.
La o distanţă comparabilă cu cea a câmpului gravitaţional neutru, un obiect care parcurge o jumătate de grad în şase ore ar avea o viteză de circa 300...325 de mile pe oră. La distanţa caracteristică unei planete intra-Mercuriale , viteza obiectului ar trebui să fie de 100.000 , până la 135.000 de mile pe oră, ceea ce înseamnă 30...35 de mile pe secundă - puţintel cam mult pentru o viteză planetară , dar fără a fi ceva de neconceput.

Pe 2 Octombrie 1839 , De Cuppis , un student astronom la Colegiul din Roma , a văzut perfect clar un punct rotund , limpede conturat , care se deplasa în aşa fel , încât i-ar fi trebuit şase ore pentru a traversa Soarele.

La sfârşitul lui Iunie sau începutul lunii Iulie , în 1847 , Scott şi Wray vedeau un punct asemănător cu Mercur în tranzit. Pe 11 Octombrie 1847 , Schmidt , la Bonn , vedea un corp mic negru , trecând rapid peste discul Soarelui - „care nu era nicidecum o pasăre , şi nici o insectă apărută în faţa telescopului".

Nu ştim ce a înţeles el prin termenul „rapid" - şase ore , şase minute ori şase secunde. Oricare dintre acestea pot defini ceva rapid , depinde numai de locul unde poţi crede că se afla obiectul în spaţiu. Iar dacă a fost , să spunem , o jumătate de oră , iar corpul era plasat intra-Mercurial , viteza acestuia era de 650.000 până la 800.000 de mile pe oră , sau 200 de mile pe secundă , ceea ce ar echivala viteza nebuloaselor , şi nu pe cea planetară. Dacă a fost cazul unei apariţii de numai două sau trei secunde , ceea ce poate fi o presupunere rezonabilă de vreme ce Schmidt a comparat obiectul cu o insectă sau o pasăre , atunci , orice a fost , nu se afla la mai mult de câteva sute de mile de Pământ - cu siguranţă nu mai departe de câmpul neutru. Înţelegem că vorbim despre Julius Schmidt , care a devenit director al observatorului din Atena. El a văzut un obiect similar pe 14 Octombrie 1849 , după care mai există încă o raportare a sa , făcută în 18 Februarie 1850.

Pe 12 Martie 1849 , Lowe şi Sidebotham au privit preţ de o jumătate de ceas un punct rotund mic ce traversa Soarele.

Pe 11 Iunie 1855 , Ritter and Schmidt , lângă Napoli , au urmărit , chiar înaintea apusului şi cu ochiul liber , un corp negru care intersecta discul Soarelui. Nu ne preocupă culoarea , care este întotdeauna negru. Aceasta este singura culoare pe care le pot avea siluetele în faţa Soarelui , exceptând cazul în care ele ar avea o strălucire intrinsecă pe unitate într-o zonă aparentă , ce ar fi superioară şi strălucirii Soarelui însuşi.

Pe 12 Septembrie 1857 , la Wandsbeck , Ohrt vedea un remarcabil punct circular - în apropiere de marginea dinspre nord a Soarelui , la ora 1 : 00 PM , care dispăruse atunci când Soarele a fost văzut din nou , în data de 14. Lucrul acesta era în aparenţă ceva mai mare decât Mercur.

Pe 1 August 1858 , un corp circular şi opac , deplasându-se de la est către vest , a fost urmărit timp de aproape o oră şi jumătate , spre sfârşitul după-amiezii , de Wilson , la Manchester , în Anglia.

În 1859 , Dr. Lescarbault , un astronom amator din Oregeres , Franţa - anunţa că observase trecerea unui corp ce avea dimensiuni planetare , traversând Soarele , în 26 Martie. Dr. Lescarbault îi scria lui Le Verrier , cunoscând interesul lui Le Verrier pentru planetele intra-Mercuriale. Investigaţia de capă şi spadă de gradul trei impusă bunului doctor de către Le Verrier este un adevărat incident.

Le Verrier era convins că aveau de-a face cu tranzitul lui „Vulcan" , şi a prevăzut următorul tranzit în 22 Martie 1877. La acea dată astronomii din întreaga lume civilizată au fost în alertă , şi au urmărit cu ochi nerăbdători acea zi , pentru a confirma existenţa lui „Vulcan" , şi a verifica de asemenea calculele orbitale făcute de Le Verrier.

Pe 22 Martie 1877 nimeni nu a văzut nimic ; şi întreaga idee a planetelor intra-Mercuriale a avut de suferit destul de mult...dar : ce a fost totuşi lucrul pe care l-au văzut într-adevăr aceşti oameni buni ? Aceşti reputaţi astronomi au fost amăgiţi , înşelaţi sau iresponsabili ? Erau cu toţii persoane inteligente şi erau educaţi şi instruiţi în domeniul astronomiei şi al matematicii. Va trebui fie să spunem „*da*" la una din acuzaţiile de mai sus , fie să admitem că aceşti observatori atenţi au văzut ceva solid şi rotund - şi nu a fost vorba de o planetă intra-Mercurială.

**Nu vor ALERTA NICIODATĂ ÎNTREAGA LUME DIN NOU,
Aceasta ar interfera cu disputele meschine dintre
Naţiuni şi ar provoca o strânsă legătură de Frăţie a Omului
care ar duce la un fel de înrudire între ei. Aceşti Umani
Iubesc să-şi impună voinţa , să Facă Război , mult prea Bine.**

Observaţi cât de uniforme sunt rapoartele - referitor la mărimea aparentă a acestor lucruri : în mod obişnuit ele au o mărime aparentă asemănătoare cu cea a lui Mercur , uneori puţin mai mare şi doar ocazional sunt ceva mai mici. Aceasta înseamnă fie că distanţele la care au fost văzute obiectele sunt aproximativ asemănătoare , fie că ele au dimensiuni foarte variate.

Ar putea să pară ceva mai probabil că ambele , atât distanţele cât şi dimensiunile , variază - dar , şi acest lucru este discutabil. Avem raportul lui Pastorff , şi încă alte câteva , asupra unor obiecte mari ce au fost văzute împreună cu unele mai mici. Părerea pe care şi noi ne-am însuşit-o este că majoritatea acestor lucruri ce au fost văzute de astronomi în timp ce traversau discul Soarelui sunt aproximativ de aceeaşi mărime , şi că ele menţin o distanţă de aproape 150.000 , şi până la 175.000 de mile faţă de Pământ , pentru o perioadă considerabilă de timp.

Pe 20 Martie 1862 , un punct rotund conturat limpede a fost urmărit în timp ce traversa Soarele - timp de aproximativ douăzeci de minute , de către Lummis din Manchester , şi de un prieten al său. Avea o mărime de aproape jumătate din diametrul aparent al lui Mercur.

Pe 12 Februarie 1864 , un punct care avea un diametru de 8 secunde de arc a traversat Soarele la o rată aflată între cea a lui Mercur şi Venus. Pe 6 Mai 1865 ,un punct rotund întunecat deplasându-se în faţa Soarelui era urmărit de Coumbray , la Constantinople. A fost privit timp de trei sferturi de oră până ce s-a depărtat de discul Solar. Punctul era tăios definit , negru , şi se deconectase dintr-un alt grup de pete aflate în apropierea exploziilor Solare , traversând întregul disc - în patruzeci şi opt de minute.

Într-o orbită intra-Mercurială , având o treime din raza orbitei Pământului , ar fi necesară o viteză de aproximativ 6000 de mile pe minut , sau 100 de mile pe secundă , pentru a realiza această trecere - şi aceasta este o viteză planetară foarte mare. În câmpul gravitaţional neutru dintre Pământ şi Soare , cu toate acestea , un obiect s-ar deplasa la aceeaşi distanţă unghiulară în exact acelaşi timp , cu o viteză de aproape treizeci şi cinci de mile pe oră , o viteză conservatoare chiar şi pentru un O.Z.N.

Există şapte observaţii raportate în 1886 , privind corpuri de mărimi apreciabile , văzute lângă Venus. Acestea nu sunt traversări ale Soarelui , este adevărat ; dar obiectele sunt în general direcţionate spre Soare - şi înspre câmpul gravitaţional neutru - şi există întodeauna posibilitatea ca unele dintre aceste corpuri să plutească în câmpul neutru dintre Venus şi Soare , la fel de bine cum pot pluti în apropierea Pământului.

În 1645 un corp suficient de mare pentru a fi asemănat cu un satelit era văzut lângă Venus. S-a spus că a fost văzut de patru ori în prima jumătate a secolului al 18-lea , şi a fost văzut din nou în 1867.

Un punct luminos a fost văzut în 1799 de către Harding şi Schroedter , mişcându-se peste discul lui Mercur. Acesta , într-adevăr , nu ar fi putut să fie o planetă intra-Mercurială.

Au mai existat două semnalări făcute de Denning şi Hind , observatori insistenţi , una pe 3 Noiembrie 1871 , iar cealaltă în 26 Martie 1873 - iar un corp negru a mai fost văzut de Weber , la Berlin , în data de 4 Aprilie 1876.

The London Times din 17 Decembrie 1883 semnalează că domnul Hicks Pashaw în Egipt , a văzut cu ajutorul ochelarilor „*o pată neagră imensă suprapusă peste partea de jos a Soarelui*”.

Potrivit publicaţiei ***Science*** , în apariţia sa din 31 Iulie 1896 , domnul Brooks , din *Smith Observatory* , a văzut un obiect rotund trecând încet prin faţa Lunii ; a crezut că a văzut un meteorit întunecat. Mărimea acestuia era de aproximativ a treisprezecea parte din diametrul Lunii , şi a trecut în trei , sau patru secunde. Potrivit ***Scientific American*** , astronomul Muller a văzut un fenomen similar în data de 4 Aprilie 1892. Sunt deci unele obiecte care au fost văzute de fapt în apropierea imediată a Lunii.

Dacă obiectul lui Brooks era apropiat de Lună , şi a traversat discul acesteia în 4 secunde , acesta se deplasa cu mai mult de cinci sute de mile pe secundă , iar aceasta este o viteză nebulară , nicidecum planetară sau stelară , nu este nici o viteză meteorică , şi nici cometară. Aşa că ,vom presupune că se afla undeva mai aproape de Pământ. Astfel , în câmpul nostru gravitaţional neutru tot ar fi trebuit să se mişte cu mai multe sute de mile pe secundă. La două sute şi cincizeci de mile deasupra Pământului ar fi trebuit să se deplaseze cu o jumătate de milă pe secundă. Dacă obiectul plana , pe de altă parte , ar fi traversat discul Lunar în două minute , deci , s-ar putea să nu fi planat.

Navă - Casă

Tot acest număr de obiecte cu aspect planetar traversând discurile Soarelui ori pe cel al Lunii , fac preambulul poveştii lui *Watson şi Swift împotriva "profesiei"* , în urma eclipsei totale de Soare din 29 Iulie 1878.

Putem avea doar puţine îndoieli despre faptul că aceste obiecte există , şi că ele există în spaţiu ; că ele sunt destul de comun văzute între Pământ şi Lună , şi cel puţin odată între Pământ şi Mercur ; sau că acestea apar ca discuri sau sfere , ca fusuri , axe ori sfere duble.

Semilune , ori Cătuşe ? Sunt două motive ale formelor ciudate , unul este Migraţia „CÂMPULUI" Electronic-Mag-Molecular prin acea "Haină" către Părţile Centrale ale unităţilor de Deplasare a Navei : altul , precum "Câinii - Solari" ***de asemenea*** **, o Navă pătrunsă , Lovită de Unde Polare Ultra înalte , radiază - şi Navele iau adesea aceste forme** ***într-o oarecare măsură.*** **Astfel se obţine un efect de ÎNCĂRCARE a CÂMPULUI DE FORŢĂ , ce** ***SUPRA-ÎNCARCĂ partea de*** **DRIVE-INDUCTOR a Navei. Asta provoacă încălzirea , fierbe Pilotul şi arde Nava până la cenuşă , dacă Nu este oprită suficient de repede încât să taie supra-încărcarea.**

Localizarea O.Z.N

I-am menţionat deja pe Swift şi Watson , precum şi obiectele pe care le-au văzut. Vom începe acum să prezentăm detalii despre felul în care s-au făcut aceste observaţii , şi felul în care ele au stârnit un val de controverse în rândul astronomilor ce nu erau acolo , şi nu au văzut acele obiecte. Ne aşteptăm să arătăm nu doar cum observaţiile acestea stabilesc actualitatea O.Z.N-urilor în spaţiu , dar şi cum se demonstrează distanţa aproximativă a lor , în aceeaşi măsură.

James C. Watson , pe atunci director la ***Astronomical Observatory of the University of Michigan*** , a scris unul dintre cele mai utilizate texte în domeniul matematicii astronomiei, şi cărţi de referinţă care tratau acest subiect. El a fost una dintre cele mai strălucite minţi ale astronomiei , şi era un observator experimentat. Dr. Watson atingea vârful carierei sale în data de 29 Iulie 1878 , în timpul eclipsei totale de Soare.

Lewis Swift a fost director al ***Warner Observatory*** , şi era un abil căutător al corpurilor noi precum ar fi planetele şi cometele.

Niciunul dintre aceşti oameni nu poate fi numit iresponsabil. Cunoşteau cu siguranţă diferenţa dintre stele , planete , comete şi nebuloase. Ei nu au văzut fantome. Totuşi , în timpul eclipsei totale Solare din 29 Iulie 1878 ei au văzut pe neaşteptate câteva obiecte inexplicabile. Ca mulţi alţii dintre oamenii de ştiinţă contemporani cu toate acestea , şi ei erau mult prea preocupaţi de planetele intra-Mercuriale pentru a mai specula asupra obiectelor aflate în apropierea Pământului.

A FOST VĂZUTĂ MOBILIZAREA PENTRU CONSTRUIREA lui Chol

Astronomii au călătorit pe distanţe mari pentru a observa această eclipsă. Mulţi europeni au traversat Atlanticul , ajungând până pe înaltele platouri aflate în Colorado şi Wyoming. Mulţi erau decişi să facă o ultimă căutare disperată a unei planete intra-Mercuriale care , presupusă a fi chiar lângă Soare , ar fi trebuit să se arate în timpul eclipsei. Atât Watson cât şi Swift au pregătit echipamente speciale care să înlesnească această căutare , şi amândoi aveau abilităţi deosebite pentru asta.

Watson a fost primul care îşi anunţa constatările. Prin utilizarea abilă a unui telescop de patru inch şi jumătate (pe care acest scriitor îl folosise de multe ori la Universitatea din Michigan) , Watson găsise două obiecte discoidale , sau cu o formă planetară , ambele fiind de culoare roşie , comparabile ca şi mărime cu Mercur , probabil ceva mai mici. Unul dintre obiecte era la 2 ½° faţă de Soare , iar celălalt undeva între 4° şi 5°. Ambele se găseau către vest. Watson le-a măsurat atent poziţia. Le-a raportat ca planete intra-Mercuriale.

Swift a văzut de asemenea două obiecte discoidale , care aveau aproape aceeaşi mărime , aceeaşi strălucire şi culoare. Le-a raportat şi el ca fiind planete intra-Mercuriale. Dar , Swift le-a văzut în locuri diferite. În timp ce Watson afirma că se aflau la mai mult de două grade distanţă între ele , Swift spune că erau foarte apropiate una de cealaltă. Membrii frăţiei astronomice , care nu erau acolo şi nu puteau observa nimic , erau usturător de sarcastici. Ei susţineau că Watson şi Swift nu au văzut nimic altceva decât nişte stele , pe care nu le-au identificat corect. Dar aceşti doi oameni memoraseră întreg câmpul stelar şi au făcut amândoi măsurători atente. Ca să facă greşelile de care erau acuzaţi ar fi trebuit să fi fost vinovaţi de erori copilăreşti.

O atitudine comună , mai ales printre primitivi ;
"Nu am fost acolo şi nu am Văzut un astfel de loc
sau un Lucru , sau o Persoană ori Întâmplare. Deci trebuie
să ARĂT o aparenţă de Intelectual şi să pun la ÎNDOIALĂ
acest lucru *până ce* îl voi vedea Eu Însumi." (*Prea Comun*)
Ciudat , Nici un Marinar nu putea crede că Lumea
era Rotundă chiar şi când îi VEDEAU rotunjimea în
***Fiecare Zi* , pentru că aceasta nu era FELUL POTRIVIT**
DE A GÂNDI , PE ATUNCI.

Conflictul a fost lung şi fierbinte , iar spre final a devenit amar , dar observatorii au rămas neclintiţi. Ei au insistat să afirme că au văzut ceva şi , de vreme ce nimeni în această profesiune nu putea concepe altceva decât o planetă intra-Mercurială , nu s-a căzut la înţelegere niciodată , asupra vreunui numitor comun. Profesioniştii britanici , şi Dr. C.H.F. Peters , din Statele Unite , erau deosebit de vehemenţi în protestele lor. Într-o lungă şi strălucită analiză , Peters a dovedit concludent că aceste două obiecte nu puteau fi planete intra-Mercuriale , şi , într-o bună măsură a dovedit că nici altele dintre obiectele aflate pe lunga listă a celor văzute în vecinătatea Soarelui ori care l-au traversat ,nu puteau să fie asemenea planete. De fapt , el a făcut un lucru credibil dovedind că nici o astfel de planetă nu putea exista !
După ce i-am studiat argumentele , trebuie să fiu de acord cu el din toată inima - până la un punct. Acel punct este acolo unde Dr. Peters încearcă să dovedească faptul că, de vreme ce Watson şi Swift nu au văzut planete intra-Mercuriale , ceea ce au văzut aceştia erau stele identificate eronat.
Dar Dr. Peters nu este neapărat de acord că cei doi au văzut într-adevăr ceva. Peters a fost amar de sarcastic , simţindu-se mult prea sigur în superba sa abilitate analitică.

ÎN CONFLICTUL EXEMPLIFICAT MAI SUS NU ERA VORBA
DESPRE CINE AVEA DREPTATE , SAU CINE GREŞEA.
CI DESPRE „CINE ESTE UN OBSERVATOR MAI BUN DECÂT MINE”
ADICĂ : MÂNDRIA *MEA* ŞI ORGOLIUL , *SAU* EXPERIENŢA *MEA*.
CÂND UN ORGOLIU DISPREŢUIEŞTE UN ALT ORGOLIU
AMBELE DEVIN ÎNGUSTE ŞI FOARTE NEÎNCĂPĂTOARE.

Dar Peters ne-a făcut un minunat serviciu !
Dr. C.H.F. Peters , maestru desăvârşit al analizelor astronomice şi matematice , a configurat cel mai bun exemplu ştiinţific care a fost confirmat vreodată referitor la fenomenul O.Z.N - cu excepţia faptului că a negat observaţiile făcute , precum şi sănătatea mintală sau onestitatea lui Watson şi Swift , şi pe cea a altor treizeci de observatori cinstiţi. Aş fi dispus să închei restul întregului caz O.Z.N pe analizele lui Peters dacă observaţiile prezentate de către aceşti experimentaţi observatori ar fi apreciate corect.
Totul se reduce la aceasta : Watson şi Swift au văzut două obiecte discoidale. C.H.F. Peters a probat faptul că acestea nu erau planete şi nu se aflau foarte departe de Pământ.

La fel ca şi ceilalţi 30.

Ca să scurtăm această poveste prea lungă , iată ce s-a întâmplat. Pentru început , toată lumea s-a înşelat într-un anume fel aşa cum se întâmplă adesea în controversele aprinse ; şi toţi aveau dreptate în parte , în acelaşi timp. Watson şi Swift au văzut ceea ce au susţinut că văzuseră - dar greşeau când s-au gândit că au văzut planete. Peters avea absolută dreptate în analiza sa , spunând că nu puteau fi planete - dar a greşit , injust şi orbeşte , afirmând că cei doi nu văzuseră nimic.
Watson a văzut două discuri aflate la câteva grade distanţă. Swift le-a văzut apropiate între ele lângă locaţia unde Watson l-a observat pe primul. Watson şi Swift, făceau aceste observaţii din locuri aflate la o distanţă de 185 de mile unul faţă de celălalt. Efectul de paralax a provocat desigur diferenţa dintre localizarea celor două obiecte. Pe baza măsurătorilor făcute asupra poziţiei dar şi a mărimii obiectelor este posibil pentru noi , care nu suntem orbiţi de inhibiţii şi prejudecăţi aşa cum erau Watson , Swift şi Peters , să vedem că aceste două obiecte erau O.Z.N-uri nu prea îndepărtate , dar aflate la o distanţă suficientă pentru a naviga în siguranţă în spaţiu. Unul dintre ele era mai aproape decât celălalt. Fiind în apropiere el a fost deplasat în observaţiile lui Swift - de paralax , faţă de linia de referinţă de 185 de mile. Este foarte simplu.